



E. Rice Burroughs:

Tarzan mezi opicemi

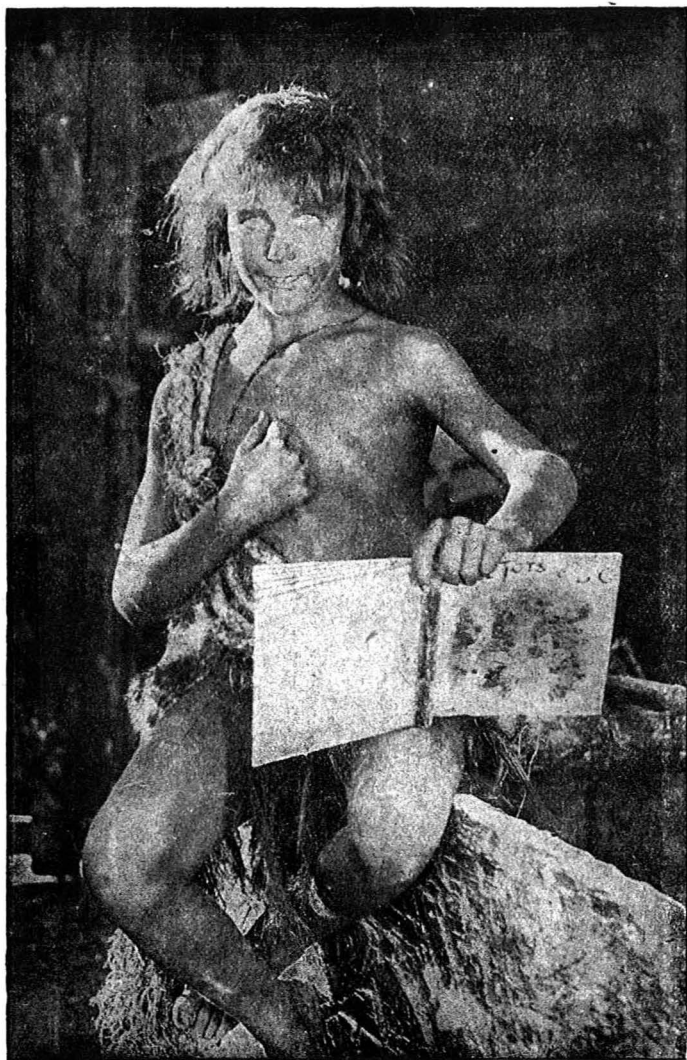
Ústřední dělnická knihkupectví, nakladatelství a antikvariat (A. Svěcený) Praha II., Hybernská 3

Cena Kč 12—

E. R. BURROUGHS



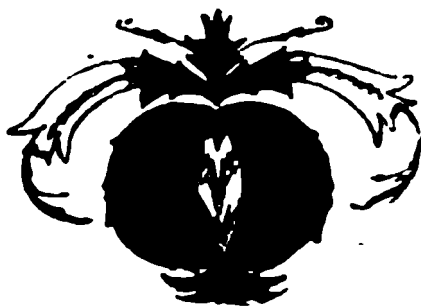
TARZAN



Ve věku dvanácti let dostala se do rukou Tarzanových
první obrázková knížka.

EDGAR RICE BURROUGHS

TARZAN



V P R A Z E

1 9 2 0

Kapitola I.

N a š í r é m o ř e.

Slyšel jsem toto vypravování od kohosi, kdo neměl vlastně v úmyslu vypravovati je ani mně, ani komukoliv jinému. Za jeho počátek vděčím svůdnému vlivu starého ročníku vína, který silně působil na vyprávějího. I to je pravdou, že jsem během následujících dní, v nichž vypravování pokračovalo, zachoval silnou nedůvěru ku pravdivosti této historie.

Když můj spolustolovník shledal, že mi řekl příliš mnoho i že já stále ještě pochybuji o tom, co mi vyprávěl, jeho pošetilá pýcha zaujala místo starého vína a přiměla jej k tomu, aby vylovil i psané doklady, skládající se z kusu plesnivého pergamenu i ze stručné, suché zprávy Britského ministerstva osad, které potvrzovaly hlavní body jeho pozoruhodného vypravování.

Žluté zplesnivělé stránky denníku muže, který již dávno zemřel a zprávy ministerstva osad shodují se úplně s vypravováním mého společníka a proto Vám podávám tuto historii tak, jak jsem ji sestavil z těchto několika pramenů.

Mladý anglický šlechtic, kterého budeme nazývati John Clayton lord Greystoke, byl pověřen zvláště delikátním vyšetřováním poměrů v britské osadě, nacházející se na západním africkém pobřeží, z jejíž domorodých obyvatelů jiná evropská velmoc násilně rekrutovala vojáky do svého domorodého vojska, kterého používala k bezohlednému shánění gumy a slonoviny mezi divokými kmeny podél Konga a Aruwimi.

Domorodci, kteří obývali anglickou osadu, si stěžovali, že mnoho mladých mužů bylo vylákáno z domova krásnými a svůdnými sliby, ale že málo kdo z nich, ba skoro žádný se nikdy nevrátil ku svým rodinám.

Angličané v Africe žijící šli ještě dále, tvrdíce, že tito černí ubožáci byli drženi ve skutečném otroctví od té doby, kdy vypršela jejich povinnost. Neboť tehdy byli podváděni svými bílými důstojníky, kteří jim říkali, že musí ještě několik let sloužit.

A tak ministerstvo osad jmenovalo Johna Claytona na nové místo v Britské západní Africe, ale jeho důvěrné instrukce nařizovaly mu důkladné vyšetření nepočetného jednání, jehož se dopouštěli důstojníci spřátelené evropské mocnosti na černých britských poddaných.

Clayton byl typem Angličana, jaký rádi sdružujeme s nejvznešenějšími vzpomínkami na tisíce bitevních polí — silný, duševně, mravně i fyzicky nezženštilý muž.

Postavy byl nadprůměrní. Jeho oči byly šedé, rysy pravidelné a výrazné. Jeho jednání bylo jednáním člověka dokonale a neochvějně zdravého. To bylo vlivem řady roků, které prožil v armádě.

Když se dozvěděl o svém jmenování, byl i příjemně překvapen i zaleknut současně. Povýšení — které bylo dobře zaslouženou odměnou za úzkostlivě přesnou i obratnou službu, zdálo se mu prvním stupněm k místům větší důležitosti i zodpovědnosti; ale s druhé strany — Clayton se oženil se slečnou Alicí Rutherfordovou sotva před třemi měsíci a byla to právě myšlenka, že bude musit tuto něžnou dívku vzít s sebou do nebezpečí a osamění tropické Afriky, která ho skličovala i lekala.

K vůli ní chtěl se vzdát svého poslání, ale ona tomu nedovolila. Naopak ona právě trvala na tom, aby je přijal a ovšem také na tom, by ji vzal s sebou.

Víme toliko, že jednoho krásného májového jitra r. 1888 John lord Greystoke a lady Alice odpluli z Doveru do Afriky.

Za měsíc potom dostihli Freetownu, kde najali malé plachetní plavidlo »Fuwaldu«, která byla určena k tomu, aby je zavezla do záhuby.

Neboť od té doby lord Greystoke a lady Alice zmizeli zrakům i paměti všech, kdož je znali.

Fuwalda, malá bárka asi o jednom stu tun byla lodí toho typu, jaký často se vyskytuje při pobřežním obchodu v jižním

Atlantickém Oceánu, s mužstvem složeným z vyvrhelů moře — nepověšených vrahů a hrdlořezů všech národností i všech rač světových.

Fuwalda nečinila v tomto ohledu výjimky. Její důstojníci byli osmahlí lamželezové, nenávidějící mužstvo i nenáviděni jím. Kapitán, ačkoliv byl dokonalý námořník, byl velmi ukrutným vůči mužstvu. Znal, anebo aspoň užíval jen dvou důvodů při jednání s ním a to konce laňa a revolveru — a věru jest nepravděpodobno, že by byla pestrá sebranka, kterou měl na loďi, pochopila něco jiného.

A tak již druhého dne po opuštění Freetownského přístavu byl John Clayton a jeho mladá žena na palubě Fuwaldy svědky výstupů, o nichž se domnívali, že se provádějí jen v laciných vydáních mořských nověl.

Dva námořníci myli palubu Fuwaldy, první lodní důstojník byl ve službě a kapitán se zastavil, aby pohovořil s Johnem Claytonem a s lady Alicí.

Oba muži pracovali za touto společností, která stála obrácena k nim zády a blížili se stále blíže a blíže, až se jeden z nich ocitl těsně za kapitánem.

Ale právě v tom okamžiku se důstojník obrátil, chtěje opustiti lorda Greystokea a lady Alici, a naraziv na námořníka roztáhl se jak dlouhý tak široký na palubě převrátiv kbelík s vodou, takže byl celý postříkán jeho špinavým obsahem.

Na okamžik byla tato scéna směšnou; ale jen na okamžik. Neboť kapitán vzchopil se okamžitě na nohy, vychrliv ze sebe celou salvu hrozných kleteb a jsa celý zrudlý studem i hněvem, srazil námořníka strašnou ranou k zemi.

Tento muž byl malé postavy a skoro již stařec, takže surovost tohoto skutku vynikla tím více. Druhý námořník však nebyl ani starý, ani malý. Byl to obrovský chlap, medvědí síly, s velikým černým knírem a se silnou, býčí šíjí zasazenou mezi mohutnými plecemi.

Když spatřil, že se jeho druh skácel na zem, přikrčil se a s temným zavrčením skočil po kapitánovi, který klesl pod jeho strašlivou ranou na kolena.

Zrudlá tvář kapitánova zbledla, neboť to byla zjevná vzpoura a vzpouru skrotit již nejednou před tím ve svém brutálním životě. Aniž by se byl znovu vzchopil, vytrhl revolver z kapsy a vystřelil přímo do ohromné hory svalů, která se před ním týčila. Ale právě tak rychlý, jako on, byl John Clayton a zahlédnuv zbraň, která se zablýskla ve slunci, srazil kapitánovi ruku, takže kule, která byla určena námořnickovým prsoum, zasáhla místo nich pouze jeho nohu.

Kapitán se chtěl na něj hněvivě obořiti, ale rozmysliv si věc důkladněji, obrátil se na podpatku a zamračiv se odešel beze slova. Nestálo to za to, aby se protivil anglickému úředníku, už z toho důvodu, poněvadž rámě královnino sahalo daleko a vládlo hrozným trestajícím nástrojem, jehož moc kapitán znal dobře — anglickým válečným loďstvem, které dovedlo dosáhnouti daleko.

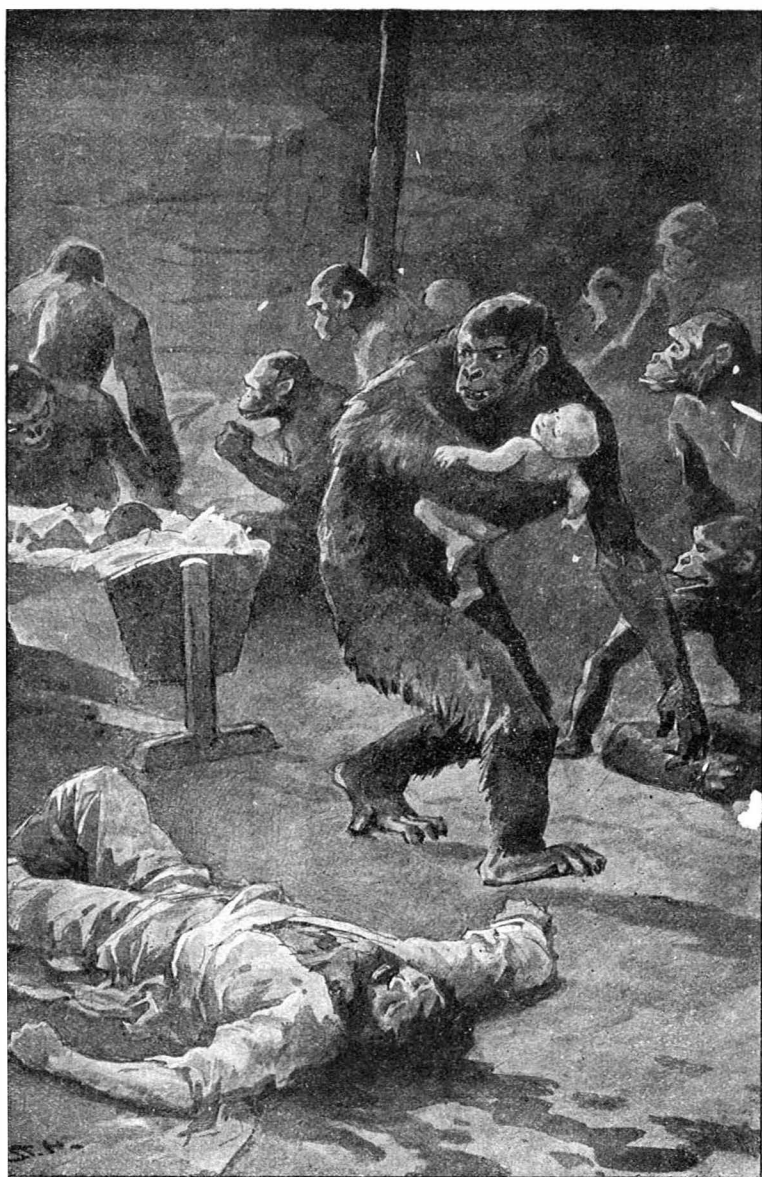
Oba námořníci se zatím zdvihli se země a starší muž pomohl svému postřelenému muži postavit se na nohy. Veliký chlapík, který byl znám mezi svými druhy pod jménem Černý Michael, zkusil svoji nohu opatrně a shledav, že unese tíži jeho těla, obrátil se ke Claytonovi a poděkoval mu několika mrzutými slovy.

Neviděli ho potom několik dní. Také kapitán s nimi nemluvil mimo několika mrzutých zavrčení, když už byl přinucen jim odpovídati. Obědvali sice v důstojnické kabině zrovna tak, jako před onou příhodou, ale kapitán dovedl vždy věc tak zaříditi, že mu jeho služba nedovolovala obědvati s nimi ve stejný čas.

To sice vyhovovalo úplně jejich přání, ale mělo to zase tu nevýhodu, že je to naprosto isolovalo od života na malé lodi. Bylo jim naprosto nemožno, aby sledovali jeho denní události, které se měly brzy vyvrcholit v krvavou tragedii.

Druhého dne po zranění Černého Michaela Clayton přišel na palubu právě v tom okamžiku, kdy čtyři námořníci odnášeli z paluby bezvládné tělo muže, zatím co první důstojník, drže v ruce těžký zabíják, stál pohlížeje upřeně na malou skupinu zamračených plavců.

Clayton se netázal po ničem — nebylo to také naprosto nutno — a druhého dne, když veliké obrysy anglické válečné lodi se zjevily na obzoru, rozhodl se napolo, že bude žádati kapitána.



Kala chopila živé robátko.

aby on i jeho žena byli dopraveni na její palubu. Neboť čím dále, tím více vzrůstaly jeho obavy, že na Fuwaldě, stichlé a mračné, nyní je musí potkati nějaké neštěstí.

K polednímu přiblížili se k anglickému plavidlu na doslech, ale když Clayton se rozhodl požádati kapitána, aby je dopravil na jeho palubu, náhle se mu představila směšnost takového přání. Jak měl vysvětliti a odůvodniti důstojníku, velícímu lodi Jejího Veličenstva, svůj návrat tímže směrem, kterým právě přijížděl?

A tak Greystoke nežádal, aby byl převeden britskou válečnou lodí a pozdě odpoledne spatřil ještě její stěžňoví, které mizelo na obzoru. Ale právě tehdy se dozvěděl něco, co potvrdilo i jeho největší obavy a co ho přinutilo, že proklel svoji nepravou pýchu, která mu zabránila, aby nehledal ochrany pro svou mladou ženu několik hodin, kdy byla ještě v dosahu — ochrany, která nyní zmizela na vždy.

Bylo to asi kolem čtvrté hodiny odpolední, když se k místu, kde stáli Clayton a jeho žena pozorující mizící válečnou loď, přiblížil onen malý a starý námořník, který byl před několika dny sražen kapitánem k zemi. Tento starý chlapík čistil mosazné zábradli a když dospěl až těsně ke Claytonovi, řekl tlumeným hlasem:

»Ten na to doplatí, tuhle na tý samý lodi. Zapište si to za uši, pane. Ten na to doplatí.«

»Co pak tím myslíte, příteli?« otázal se ho Clayton.

»Co pak jste neviděl, co se chystá? Eště jste neslyšel o tom, že to ďáblovlo plemeno — to jest kapitán a jeho důstojníci, vytloukli už duše z polovičky mužstva? Včera dvě rozbité palice a dnes tři. Černý Michael běhá zrovna tak dobře jako dříve a on není žádný vůl, aby to snesl. Zapište si to za uši, pane.«

»Míníte, příteli, že mužstvo osnuje vzpouru — ne?« otázal se Clayton.

»Vzpouru?« zvolal starý námořník. »Oni osnují vraždu pane, — tak je to a zapište si to za uši, pane!«

»Kdy?«

»Už se to blíží, pane, už se to blíží, ale já vám neřeknu, kdy to přijde. Už jsem vám toho běžtoho řekl zatraceně mnoho. Hm —

ry iste byl k nám dobrý toho dne a já myslil, že to bude jen v pořádku, když vás budu varovat. Ale držte jazyk za zuby a když zaslechnete střelbu, raději sejděte dolů a zůstaňte tam, až bude konec. — To je všechno. Jen držet jazyk za zuby, nebo vám také ustí olověnou švestku mezi žebra. Zapište si to za uši, pane.»

A starý námořník se dal znovu do čištění zábradlí a zmizel brzy z místa, kde stáli Claytonovi.

»To je proklatě rozkošná vyhlídka do budoucnosti,« řekl Clayton.

»Měl byste, Johne, ihned varovat kapitána,« odvětila Alice.
»Možná, že bude ještě možno tomu neštěstí zabránit.«

»To bych měl, a přece z naprosto sobeckých záměrů jsem opravdu nakloněn »držet jazyk za zuby.«

»Vaší povinností jest jen jedna věc, Johne, a to chránit zákonem určenou autoritu. Kdybyste nevaroval kapitána, budete spoluvinníkem všeho toho, co bude následovat, právě tak, jako byste se účastnil spiknutí.«

»Vy mi nerozumíte, drahá,« odpověděl Clayton. »Já myslím při tom na vás — to je mojí první povinností. Kapitán byl sám příčinou toho, že se přivedl do takové situace a proč bych měl vydávat svou ženu nepomyslitelným hrůzám jen proto, abych ho zachránil před důsledky jeho vlastního jednání.«

»Povinnost je povinnost, drahý choti, a tu nemůže zvrátit žádné uvažování podobného druhu.«

»Dobře. Budiž tomu podle vašeho přání, Alice,« odpověděl lord, usmívaje se.

To řka, přešel bezstarostně po schodech ke kajutě kapitánově a zaklepal na jeho dveře.

»Dále!« zabručel hlubokým hlasem tento nevlídný důstojník.

A když Clayton vstoupil a zavřel za sebou dveře, řekl:

»Nuže?«

»Přišel jsem, abych vám sdělil obsah rozmluvy, kterou jsem dnes slyšel, poněvadž cítím, že třeba i na tom ničeho nebylo, bude dobře, abyste byl přodem přichystán na všechno. Krátce, vaše mužstvo kuje vzpouru.«

»To je lež,« zařval kapitán. »A jestli se budete zase mlsiti do věcí, do kterých vám ničeho není, můžete si přičísti následky sám. Mně není naprosto ničeho do toho, jestli jste anglický lord anebo někdo jiný. Na téhle lodi jsem já kapitánem a od nynějška nestrpím, abyste strkal svůj všetečný nos do mých záležitostí.«

Greystoke stál nepohnutě, pohlížeje na rozvzteklého muže klidným pohledem.

»Kapitáne Billingsi,« protáhl konečně ospale. »Dovolte, abych vás upřímně ujistil, že jste kus starého osla.«

Na to se odvrátil a opustil kapitánovu kajutu svým obvyklým lhostejným způsobem, který by spíše vzbuzoval hněv muže rázu Billingsova, než aby ho přiměl k přemýšlení.

»Nuže, Alice,« řekl Clayton, když se opět připojil ke své ženě, »kdybych se nebyl namáhal, mohl jsem si uspořít trochu nadávek. Ten chlap je naprosto nevďečné stvoření. Skočil po mně v pravém slova smyslu jako vzteklý pes. Ať se dá oběsit i s jeho starou kocábkou. První věcí ovšem bude nyní, abych došel do naší kajuty a prohlédl své revolvery. Lituji jen toho, že jsme umístili pušky a střelivo s ostatními zavazadly ve skladišti.«

Ale když přišli do své kajuty, shledali, že je ve velikém nepořádku. Po podlaze válelo se jejich šatstvo i prádlo, vytahané z jejich kufříků i beden, ba i pokrývky na jejich ložích byly roztrhány na kusy.

»Někdo se patrně zajímal více o náš majetek nežli my sami,« řekl Clayton. »To bych rád věděl, po čem ten darebák slídil. Podíváme se, co schází.«

Podrobná prohlídka ukázala, že nebylo odcizeno nic jiného nežli Claytonovy oba revolvery a nepatrná zásoba střeliva, kterou při nich choval.

»To jsou právě věci, které bych si byl nejraději přál, aby nám ponechali,« řekl Clayton.

»Co budeme nyní dělat, Johne?« otázala se jeho žena: »Nebudu už chtít od vás, abyste šel znovu ke kapitánovi, protože nechci, abyste byl znovu urážen. Možná, že jedinou spásou pro nás bude, zachovati naprosto nestranné stanovisko. Jestli se dů-

stojníkům podaří vzpouru zdolati, nemáme se čeho obávat, zvíťazí-li však vzbouřenci, spočívá slabá naděje právě v tom, že jsme se jim nevzpírali ani jsme se jim neprotivili.«

»To je pravda, Alice. Budeme se držeti zlaté střední cesty.«

A když se dali znovu do uspořádání své kajuty, Clayton a jeho žena zpozorovali růžek papíru, který vyčníval z pod dveří. Když Clayton se sehnul, aby ho zdvihl, užasl, neboť papírek se posunoval stále do kajuty a tehdy zjistil nade vší pochybu, že ho kdosi za dveřmi postrkuje dovnitř.

Rychle a tiše postoupil ke dveřím, ale když dosáhl kliky a chtěl je rázem otevřít, ruka jeho ženy sevřela jeho zápěstí.

»Ne, Johne,« zašeptala. »Nechtějí býti viděni a proto je nepokoušejme. Nezapomínejte na to, že se musíme držeti zlaté střední cesty.«

Clayton se usmál a spustil ruku. Tak stáli, pozorující kus papíru, až konečně zůstal ležeti bez pohnutí u samých dveří uvnitř pokoje. Clayton shýbnul se a zdvihl ho. Byl to kus špičatého, bílého papíru, hrubě složeného do čtverce. Otevřevše ho, našli v něm krátkou zprávu, napsanou neobratným písmem, které svědčilo o tom, že jeho písař nebyl zvyklý příliš mnoho psát.

Byla to výstraha, varující manžele Claytonovy, aby neprozrazovali ztráty revolverů a aby nesdělovali nikomu ničeho o tom, co jim starý námořník vyprávěl — pod trestem smrti.

»To si myslím, že budeme hodní,« řekl Clayton s žalostným úsměvem na rtech. »Všěchno, co můžeme učiniti nyní, je, sesednouti se pěkně dohromady a čekat, co přijde.«

Kapitola II.

D o m o v v d í v o ě i n ě .

A věru, že nemusili čekatí dlouho, poněvadž příštího jitra, zrovna když Clayton vystupoval na palubu, aby vykonal svoji obvyklou procházku, zazněla střelná rána, za ní druhá a třetí.

Podívaná, která se naskytla jeho zrakům, když se rozhlédl kolem, potvrdila jeho obavy. Celé pestrobarevné mužstvo Fuwaldy s Černým Michaellem v čele bojovalo proti malému hloučku důstojníků na palubě.

Po prvních výstřelech důstojníků rozběhlo se mužstvo, hledajíc úkrytu a opětovalo z krytých míst za stožáry i za domkem kormidelníka palbu pěti mužů, kteří byli nenáviděnými zástupci autority na lodi. Dva ze vzbouřenců padli, zasaženi výstřely kapitánova revolveru.

Náhle první důstojník padl ku předu na tvář a na povel Černého Michaela napadli krvežízniví lotři ostatní čtyři. Lodní mužstvo dovedlo si opatřiti jen šest střelných zbraní, takže většina z nich byla ozbrojena jen lodními háky, širočinami a železnými tyčemi. Kapitán vypálil všechny rány ze svého revolveru a nabíjel jej znovu právě v tom okamžiku, kdy mužstvo přešlo k útoku. Revolver druhého důstojníka vypověděl službu, takže jen dvě střelné zbraně mohly čeliti vzbouřencům, kteří se rychle blížili k důstojníkům, davším se na ústup před rozzuřenou tlupou.

Mužstvo dostihlo důstojníky, sotva se jim podařilo ustoupiti tucet kroků. Sekera, vedená rukama obrovitého černocho, rozpoltila kapitánovu hlavu od čela až ku bradě a za okamžik potom i ostatní důstojníci byli skoleni, mrtvi, anebo smrtelně zraněni tucty ran sečných, bodných i střelných.

Krátké a strašné bylo dílo vzbouřenců na Fuwaldě a po celou jeho dobu stál John Clayton na schodišti vedoucím ke

kajutám, opíraje se nedbale o zábradlí a bafaje zamyšleně ze své krátké dýmky, jako by přihlížel nějakému lhotejnému zápasu v cricket. Když poslední důstojník klesl k zemi, vzpomněl si, že by se měl vrátiti ke své ženě dříve, než by ji tam zastihli samotnou někteří jednotlivci z mužstva. Ale když se obrátil, aby sestoupil po schůdkách dolů, zarazil se, neboť spatřil svoji ženu, která stála rovněž na schodech takřka po jeho boku.

»Jak jste tu dlouho, Alice?«

»Od samého začátku,« odpověděla. »Jak je to strašné, John. Ach — jak je to strašné. Več můžeme doufati v rukou takových zločinců?«

»Ve snídani. Aspoň já doufám,« odpověděl, usmívaje se statečně, aby zaplašil její hrozný strach. »Konečně,« dodal, »půjdu a zeptám se jich. Pojdte s mnou, Alice. Nesmíme dopustiti, aby přišli na myšlenku, že se k nám nemusí chovati zdvořile.«

Mezitím mužstvo obklopilo mrtvé i raněné důstojníky a bez účasti i soucitu počalo je házeti s lodi do moře.

Náhle jeden z mužstva spatřil přibližující se Claytonovy a ihned vrhl se k nim se sekýrou, vysoko vztyčenou nad hlavou, křiče:

»Tady jsou ještě dva k nakrmení ryb.«

Ale Černý Michael byl rychlejší, takže chlapík klesl na zem s kulí v zádech dříve, než mohl dostihnouti svých obětí. Hlasitý výkřik Černého Michaela přivábil pozornost druhých. Ukazuje na lorda a lady Greystokeovou Michael zvolal:

»Tihle dva zde jsou moji přátelé a vy je necháte na pokoji. Rozumíte? Já jsem nyní kapitánem této lodi a co řeknu, to platí.«

Při tom obrátil se hrozivě ke svým druhům. — Claytonovi se řídili podle pokynů Černého Michaela a nevěděli ničeho o plánech, které mužstvo kulo. Časem slyšeli slabé ozvěny křiku a hádek mezi vzbouřenci a dvakráte ozvaly se zlověstné výstřely.

Pátého dne po zavraždění lodních důstojníků byla hlídkou spatřena země. Byl-li to ostrov nebo pevnina, to Černý Michael nevěděl, ale ihned oznámil Claytonovi, že vysadí jeho i lady Greystokeovou na břeh i s celým jejich majetkem.

Clayton protestoval proti nelidskosti tohoto počínání, poukazuje na to, že budou vydáni na milost i nemilost divoké zvěře i, což bylo ještě pravděpodobnějším — i divochům.

Ale jeho slova neměla žádného účinku. A tak musil na konec ustati a vytěžiti ze svého postavení jen to, co se dalo.

Odpoledne přijela loď k zátoce vroubené překrásnými lesy. Černý Michael vyslal z lodi malý člun, aby prohledal ústí přístavu a zjistil, mohla-li by Fuwalda vjeti bez poškození dovnitř. Asi za hodinu se člun vrátil se zprávou, že voda v průplavu je dosti hluboká. Nežli nastalo temno, barquentina ležela mírumilovně zakotvena v zátoce, jejíž klidná hladina se podobala zrcadlu.

Když se setmělo, Clayton a lady Alice stáli dlouho u lodního zábradlí, uvažující tiše o svém budoucím životu na této pevnině.

Později — večer, připojil se k nim Černý Michael. Pokusil se přemluvit ho, aby je dovezl někam jinam k pohostinnějšímu břehu, odkud by bylo blíže k civilisovaným krajinám, aby měli naději; dostat se k lidem. Ale ani prosby, ani hrozby, ani slibování odměny neměly na něho naprosto žádného účinku.

»Já jsem jediným mužem na palubě, který by vás nerad usmrtil, ačkoliv vím, že je to jediná rozumná cesta, abychom zachránili své vlastní krky. Černý Michael není mužem, který by zapomínal na přátelskou službu jemu prokázanou. Vy jste jednou zachránili můj život a já na oplátku chci zachránit váš, ale to je vše, co mohu pro vás učiniti. Já vám dám s sebou na pobřeží všechno, co potřebujete, jako: náčiní do kuchyně, několik starých plachet na stany a dosti potravy, dokud se vám nepodaří nalézt ovoce nebo zvěř. Mimo to vám dám vaše pušky, abyste se mohli chránit a abyste mohli zde žít, dokud vám nepřijde nikdo na pomoc. Když se dostanu do bezpečí, postarám se o to, aby se anglická vláda dozvěděla, kde jste.«

Druhého dne časně ráno byly všechny jejich bedny a krabice vyneseny na palubu a spuštěny do malých člunů, aby byly dopraveny na pobřeží. Černý Michael rozhodl, že nic, co patří Claytonovým, nesmí zůstat na palubě. Bylo-li to ze soustrasti k nim či činil-li to z vlastního zájmu, bylo nesnadno říci. Jeho horlivost

byla taková, že trval pevně na tom, aby byly Claytonovi vráceny i oba revolvery, jichž se námořníci zmocnili. Do malých člunů bylo také naloženo i solené maso, suchary, malá zásoba zemáků, boby, zápalky, kuchyňské nářadí, bedna nástrojů i staré plachty.

Černý Michael doprovodil je sám osobně na pobřeží a opustil poslední, když byly lodní sudy naplněny čerstvou vodou a když čluny opět vypluly k Fuwaldě.

Clayton a jeho žena stáli mlčky na pobřeží, sledující svými zraky čluny, které se zvolna pohybovaly po čiré hladině zátoky a v prsou obou rozhostila se neblahá, naprostá beznaděj.

Když Fuwalda vyplula úzkým vjezdem do přístavu a zmizela za vyčnívajícím výběžkem země, vrhla se lady Alice kol Claytonovy šije a vypukla v nezadržitelný vzlykot.

»Oh John!« zvolala konečně. »To je hrozné. Co budeme dělati? Co si počneme?«

»Zbývá nám jediná věc, Alice,« řekl klidným tonem, jako by seděli doma v útulném pokoji, — »a to jest — práce. Práce nás musí spasiti. Musíme pracovati a čekati. Jsem si jist tím, že budeme zachráněni.«

»Kdyby se jednalo jen o mne a o vás, John,« vzlykala — »my oba bychom to vydrželi. Ale —«

»Ано, drahoušku,« odpověděl jemně. »Myslíl jsem na to také. Ale my se musíme brániti, a přizpůsobiti se poměrům, ať jsou již jakékoliv.«

První myšlenkou Claytonovou bylo zříditi přístřeší, aby měli kde spáti, něco, co by je chránilo před divokými šelmami, číhajícími na kořist. Proto otevřel bednu, v které se nacházely jeho ručnice a střelivo, aby se mohli oba ozbrojiti proti útoku hrozícímu jim při práci a potom hledali společné místo, které by se hodilo k noclehu první noci.

Asi sto yardů od pobřeží nacházela se malá, rovná mýtina. Tu rozhodli se zbudovati po případě i stálé obydlí, ale prozatím oba byli toho názoru, že bude nejlépe, zbudují-li si malou plošinu mezi stromy, tak aby byli z dosahu velkých šelem, v jejichž říši se nalézali.

K tomu účelu Clayton zvolil čtyři stromy, které tvořily čtverhran v ploše asi osmi čtverečních stop a ořezav dlouhé větve druhých stromů zhotovil plot kolem nich asi deset stop vysoko nad zemí, upevnil konce větví pevně ke stromům provazcem, jehož zásobu jim obstaral Černý Michael z Fuwaldy. Nad tímto plotem Clayton umístil jiné menší větve téměř k sobě a vypevnil tuto plošinu velikými vějířovitými listy palm, které rostly v nadbytku všude kolem nich. Na tyto listy složil velikou plachtu, přeloživ ji několikrát přes sebe.

Sedm stop výše zhotovil podobnou, lehčí plošinu, která měla sloužiti za střechu a po jejích stranách zavěsil plachtoví, které tvořilo tak stěny jejich vzdušné chýše. Když byl s prací hotov, měl tak připraveno malé útulné hnízdo, do něhož snesl všechny pokrývky a lehčí předměty ze zásob, které mu námořníci zůstavili.

Zrovna před úplným setměním Clayton dokončil také svůj žebřík a naplniv velikou nádobu vodou z blízkého potoku, vylezl i se svou ženou do vzdušné chýše.

Poněvadž bylo velmi teplo, Clayton přehodil postranní plachty přes střechu. Ale když se usadili na svých pokrývkách s nohama skříženými jako Turci, lady Alice zahleděvši se do temných stínů lesa pojednou vztáhla ruku a chopila se Claytonova ramena:

»Johne,« zašeptala. »Pohleďte! Co je to? Muž?«

Když Clayton obrátil své oči směrem, který mu ukazovala, spatřil dole obrovskou postavu stojící zpřímá a rýsující se matně v nočních stínech. Okamžik stála postava, jako by něčemu naslouchala. Potom se zvolna obrátila a rozplynula se ve stínech džungle.

»Co to bylo, Johne?«

»Nevím, Alice,« odpověděl vážně. »Je příliš temno, abychom mohli viděti tak daleko. Možná, že to byl jenom stín, který tam vrhl vycházející měsíc.«

»Ne, Johne. Nebyl-li to člověk, byla to nějaká ohromná a strašná karikatura člověka. Ach — já se bojím.«

Objal ji oběma rukama, šeptaje jí do ucha slova odvahy a lásky, poněvadž největší bolestí Claytonovou byl strach o jeho mladou žínku. Sám byl statečný a nebojácný, ale dovedl pochopiti hrozná utrpení strachů, kterých prožívali druzí — vzácný to dar ducha, jeden z mnohých, který byl příčinou toho, že lorda Greystokea ctili i milovali všichni, kdož ho znali.

Brzy potom spustiv plachtové stěny, uvázal je pevně ke stromům, takže byli úplně odděleni od světa, který je obklopoval až na malý ostrov, který směřoval k pobřeží. Bylo nyní úplně temno v jejich malé vzdušné chýši. Ulehli na své pokrývky, aby se pokusili zapomenouti v spánku na vše, co předcházelo. Clayton ležel zíraje na otvor, který ponechal vpředu, maje pušku i pažby revolverů v dosahu své ruky.

Ale sotva že zavřeli oči, ozval se pod nimi hrozný skřek pardála. Asi hodinu slyšeli jeho čenichání a hryzání na stromech, na kterých bylo jejich hnízdo upevněno. Konečně však se šelma vzdálila a Clayton zahlédl ji v stříbrojasné záři měsíce — obrovské, překrásné zvíře — největší, jaké kdy spatřil.

Během dlouhých hodin noci zdřímli oba jen několikráte, poněvadž noční zvuky veliké džungle, kypící myriádami životů, napínaly jejich rozrušené nervy do krajnosti, takže stokrát za noc byli vyburcováni pronikavými skřeky, nebo plíživými pohyby obrovských těl, které se pohybovaly po okolí.

Kapitola III.

Ž i v o t a s m r t.

Ráno zastihlo je jen málo zotavené, ale za to cítili mocnou úlevu, když se počalo rozbřeskovati. Sotva že skončili snídání upravenou ze soleného vepřového masa, sucharů a kávy, Clayton počal pracovati na stavbě pevného domu, neboť chápal jasně, že dříve nebudou bezpečni, dokud je nebudou čtyři pevné stěny dělití od nočního života v džungli.

Práce byla namáhavá a trvalo to celý měsíc, než se mu podařilo vybudovati jedinou malou jizbu. Domek byl zbudován z malých trámů, které měřily v průměru asi šest palců. Štěrby byly vymazány hlinou, kterou našel nedaleko několik stop pod povrchem půdy.

V jednom rohu vybudoval z malých kamenů, které nasbíral na pobřeží, ohniště. Tyto kameny byly rovněž zasazeny do hlíny a když byl dům dokončen úplně, omítl ho Clayton rovněž hliněným nátěrem, který byl čtyři palce tlustý.

Do okenních otvorů, pro něž nebylo skla, zasadil přířiznuté větve asi palec tlusté, vodorovně i kolmo, a proplétal je tak, že tvořily pevné mřížoví, které mohlo vzdorovati i síle mocného zvířete. Tak bylo možno udržovati v chatě čistý vzduch bez obavy před vnějším nebezpečím.

Střecha, jejíž průřez se podobal velkému písmenu A, byla pokryta spleť tenkých větví, položených těsně vedle sebe, a na těchto větvích spočívaly svazky dlouhé trávy z džungle a obrovské vějířovité listy palem, které byly rovněž ohozeny na konec hlinou.

Dvěře zhotovil z prken dřevěných beden, v kterých se kdysi nacházely jejich věci. Ty sbíjel dohromady tak, až utvořily

pevnou stěnu tři palce tlustou a tak pevnou, že se oba radostně usmáli, když na ně pohlédli.

Ale zde se setkal Clayton s největší překážkou, poněvadž nebylo naprosto ničeho, na čem by byl mohl tyto masivní dvěře zavěsiti. Po dvoudenní namáhavé práci se mu však podařilo zhotoviti dva velké masivní závěsy z tvrdého dřeva, takže se dvěře otvíraly docela snadno.

Omítka a konečná práce byly dokončeny, když už se přestěhovali do svého nového domu, což učinili hned, jak byla střecha pokryta.

Zhotovení postelí, židlí, stolu a přihrádek bylo potom již poměrně snadné, takže koncem druhého měsíce bydlili již dobře a nepocítovali více strachu před útokem divokých šelem.

V noci veliké šelmy očichávaly i řvaly kolem jejich malé chýše, ale oni si již zvykli takovou měrou na tyto tak časté opěťované zvuky, že si jich skoro už ani nevšímali a spali nerušeně po celé noci. Třikrát zahlédli zběžně obrysy velikých postav podobných postavě muže, jako byla ta, kterou viděli v první noci, ale nikdy ne tak z blízka, aby mohli rozeznati, patří-li tyto polozřetelné obrysy muži či nějakému jinému netvorovi.

Ptáci skvělých barev a malé opičky navykli brzy na své nové známé, a poněvadž pravděpodobně se nepotkali ještě nikdy před tím s lidskou bytostí, odvažovali se stále, když překonali první svůj strach před nimi, blíž a blíže, puzeni k tomu zvědavostí, která ovládá divoké tvory lesů, džunglí i planin. A tak se stalo, že během prvního měsíce ochočili se někteří ptáci tou měrou, že zobali drobtý z přátelských dlaní manželů Claytonových.

Jednoho odpoledne, když Clayton pracoval na přístavku k chýši, neboť chtěl vystavěti více světnic, náhle upozoroval, že celý roj jejich malých přátel žene se i poletuje mezi stromy směrem od horského hřebenu.

A konečně spatřil i onu bytost, které se malé opičky tak bály, obrovského netvora, jehož obrysy manželé Claytonovi občas letmo zahlédli.

Přibližoval se džunglí polovztyčeně, pokládaje tu i tam hřbety svých zavřených pěstí na zem. Byla to obrovská, člověku podobná opice, která mezitím, co se přibližovala, vydávala hluboké prsní tony a občas i štekotu podobné zvuky.

Clayton byl dosti dlouho vzdálen od svého domku, chtěje porazit strom, který se mu ke stavbě velmi dobře hodil. Pořád po celé měsíce mu nehrozilo ve dne žádné nebezpečí, stal se bezstarostným a nevidal žádné větší šelmy, nechával svoji pušku i revolvery ve své chatrči. Spatřiv nyní obrovského opa, který se na něho řítí hustým křovím a v pravém slova smyslu mu přetnul cestu k záchraně, pocítil, že mu po zádech přebíhá pocit jemného mrazení.

Clayton věděl dobře, že má malou naději na záchranu, neboť byl ozbrojen jen sekyrou proti této strašné obludě — a Alice. »O Bože,« pomyslí si — »co se pak stane s Alicí?«

Byla ještě slabá naděje, že se mu podaří dosáhnouti chaty. Obrátil se rychle a dal se do běhu, volaje na svou ženu, aby se uchýlila do chatrče a zavřela rychle dveře, odřízne-li mu obluda cestu.

S poděšeným výkřikem vběhla Alice do chaty, ale když se obrátila, spatřila výjev, který naplnil její duši hrůzou, poněvadž netvor předhlonil jejího manžela, který se zastavil nyní, třímaje sekyru v obou rukou, jsa připraven udeřiti obludu, kdyby se odvážíla útoku.

»Zavři rychle dveře,« zvolal Clayton. »Já ho skolím sekyrou.«

Ale to věděl dobře, že stojí tváří v tvář hroznému smrti a Alice to chápala také.

Op byl veliký samec, který vážil jistě aspoň tři sta liber. Jeho ohavné oči, sedící těsně podle sebe, svítily z pod chundelatých brv nenávistí a jeho strašné tesáky se leskly v strašném úšklebku, když se zastavil na okamžik před svou kořistí.

Clayton mohl viděti dobře přes jeho plece vchod do chatrče, který nebyl více vzdálen než dvacet kroků, a hrozný záchvěv hrůzy se ho zmocnil, když spatřil svoji mladou ženu, jak se z něho vynořila ozbrojena jednou z jeho ručnic.

Alice vždy měla strach ze střelných zbraní a nikdy je jich nechtěla ani dotknouti, ale nyní hnala se nebojácně jako lvice chránící svá mláďata k opici.

»Zpět, Alice,« vzkřikl Clayton. »Pro Boha, vrať se zpět.«

Ale Alice nedbala jeho výkřiku a Clayton nemohl více pronést ani slova, neboť právě v tom okamžiku se opice na něho vrhla. Zamával tedy svou sekyrou, ale netvor, obdařený nadlidskou silou, ji uchopil svými strašnými končetinami a vyrvav mu ji z rukou, odhodil ji daleko stranou. S ohavným zamručením vrhl se potom po Claytonovi, ale prve nežli mohly jeho strašné tesáky rozedrati hrdlo Angličanovo, třesknul ostrý výstřel a kule vnikla do jeho širokých zad. Odhodiv Claytona na zem, op se obrátil proti novému nepříteli. Tu proti němu stála ustrašená žena, snažíc se marně vypáliti novou ránu do jeho těla. Neboť Alice neznala mechanismu pušky a kohoutek dopadl marně znovu na zápalku vystřelené již patrony.

Řvouc vztekem i bolestí, opice hnala se k slabé ženě, která leknutím pozbyla vědomí a klesla k zemi.

Téměř ve stejném okamžiku vzchopil se Clayton na nohy a ačkoliv dobře chápal, že boj je naprosto beznadějný, hnál se ku předu, aby odvrátil opičáka od bezvládného těla své ženy. Ale nebylo třeba veliké námahy, ba skoro žádné, neboť veliký opičí samec se svalil pojednou před ním na drn. Kule vykonala své dílo. Opice byla mrtva.

Clayton rychle prohlédl tělo své ženy, ale nikde nebylo známky zranění. Bylo zřejmo, že op zahynul právě v tom okamžiku, když se chtěl na ni vrhnouti.

Něžně zdvihl bezvládné tělo své ženy a odnesl je do chýše, ale trvalo to téměř dvě hodiny, než nabyla opět vědomí.

Její první slova naplnila Claytonovu duši hrozným podezřením. Alice zírala, když nabyla vědomí, plna udivení kolem sebe, jako kdyby nepoznávala jejích malou chýši a konečně řekla s povzdechem úlevy:

»Ach, Johne — jak je dobře, že jsme zase skutečně doma. Víte, drahoušku, já jsem měla strašný sen. Zdálo se mi, že už

nejsme v Londýně, nýbrž na nějakém strašném místě, kde nás chtěly přepadnout nějaké ohromné obludy.«

»Nu — nu, Alice,« řekl, hladě ji po čele. »Neznepokojuj svoji hlavičku ošklivými sny a pokus se zase usnouti.«

Té noci narodil se v maloučké chatrči na kraji pralesa malounký hošíček, mezitím co leopard řval přede dveřmi a v dáli se ozývaly za horským hřebenem hluboké tony lvího řevu.

Lady Greystokeová se již nikdy nevzpamatovala z hrozného duševního otřesu, který jí byl způsoben útokem obrovského opičáka, a ačkoliv žila ještě plný rok po zrození svého dítěte, nevyšla již nikdy více z chatrče a nikdy už nepochopila, že se nenalézá v Londýně. Časem vyptávala se Claytona, co znamenaly ty podivné zvuky venku, divila se, že služebnictvo ani přátelé nepřicházejí, pozastavovala se nad hrubým nábytkem, ale ačkoliv Clayton nikdy se nepokoušel ji oklamati, přece nepochopila již nikdy, co to vše znamenalo.

Jinak však zůstala úplně rozumnou, a radost i štěstí, které jí činily její malý synáček i neustálá pozornost jejího manžela, způsobily, že prožila velmi šťastný rok, nejšťastnější rok svého mladého života vůbec. —

Clayton věděl dobře, že kdyby chápala jasně jejich postavení, byla by se trápila a starala stále. A tak, ačkoliv trpěl hrozně, vida jí v takovém stavu, přece byl chvílemi šťasten, vida, že nechápe ničeho z neštěstí, které je potkalo.

Už dávno se vzdal vši naděje, že by mohli být zachráněni, leda kdyby se to stalo nepředvídanou náhodou. S nezmenšenou pílí pracoval tedy aspoň na tom, aby okrášlil svůj příbytek pokud možno nejlépe.

Kůže lví a pardalí pokrývaly podlahu. Příhrádky na nádobí i knihy lemovaly stěny kolem dokola. Vázy podivných tvarů vyrobené z hlíny jeho vlastní rukou, byly stále plny překrásných tropických květů. Záclony z dlouhých travin a ze třtiny bambusové zakrývaly okna. Ale nejtěžší prací, kterou zhotoví svými nedostatečnými nástroji, byly dřevěné, pěkně vyřezávané ozdoby stěn i stropu i hladká podlaha, kterou chatrč vyzdobil.

To, že jeho ruce byly schopny každé práce, kterou promyslel, bylo mu velkou úlevou. Ale Clayton miloval práci také proto, že byla určena pro ni: pro onoho maličkého, který přišel na svět, aby je obšťastnil, třeba i při tom jeho zodpovědnost i hrůza jejich postavení vzrostla stonásobně.

Během toho roku, který nyní následoval, byl Clayton někdy krátce přepaden obrovskými opicemi, které, jak se zdálo, nyní se usídlily blízko jejich chatrče a ohrožovaly ji, ale poněvadž nyní nikdy nevycházel ven bez ručnice a revolveru, neměl z těchto ohromných netvorů žádného strachu.

Clayton sesílil bezpečnostní mřížky v oknech chatrče a opatřil dvěře silnou dřevěnou závorou, takže mohl být beze strachu, že by nějaké zvíře mohlo vniknouti do chatrče, zatím co byl venku stříleje zvěř, anebo sbíraje ovoce, jehož jim bylo k životu nevyhnutelně třeba.

Z počátku zastřelil dosti zvěře z oken chatrče, ale na konec se zvířata počala obávat podivného doupěte, odkud se ozýval strašný hrom jeho pušky.

Ve volných chvílích Clayton četl, často také nahlas své ženě z knih, které si kdysi vezli pro svůj nový domov. Mezi těmito knihami bylo i mnoho dětských knih, čítanek i slabikářů, poněvadž věděli dobře, že jejich dítě bude již dosti veliké, nežli se vrátí zpět do Anglie.

Jindy psával Clayton denník, který vedl, jak si to byl již dávno navykl, ve francouzské řeči a v němž zaznamenával podrobnosti jejich podivného života. Tento denník choval v malé kovové skřínce, aby ho uchránil před možnou pohromou.

Za rok po narození svého synáčka odešla jedné noci lady Alice navždy. Tak klidná byla její smrt, že bylo třeba celých hodin, než si Clayton mohl uvědomiti, že je mrtva.

Chápal velmi pomalu hrůznou situaci, v které se nyní ocitl a je vůbec velmi pochybné, jestli si vůbec uvědomil nesmírnou svoji starost; zodpovědnost, která se nyní na něho svalila tím, že měl sám pečovat nyní o svého synka, který byl dosud kojencem.

Poslední poznámka v jeho denníku byla zapsána ráno po smrti lady Alice. V ní zmiňoval se o smutných podrobnostech toho, co se událo. A tato poznámka dýchala strašnou apathickou únavou, která se zrodila po dlouhých dnech starosti a beznaděje, z které již ani tak hrozná rána nedovedla ho probuditi k dalšímu strádání:

»Můj synáček pláče hladem. Ach, Alice, Alice — co mám nyní činiti?«

A když John Clayton napsal tato slova, která měla býti jeho posledními, klesla jeho hlava na ruce, jež měl položené před sebou na stole, který zhotovil pro tu, jež ležela nyní ticha a chladná na loži po jeho boku.

Po dlouhou dobu ani jediný zvuk nepřerušil hrobové polední ticho, které vládlo džunglí, kromě žalostného nářku malého človíčka, ježž opustila matka.

Kapitola IV.

O p i c e.

V pralese na planině, asi míli daleko od pobřeží, starý opičák Kerchak zuřivě pobíhal ve vzteku mezi svými soukmenovci.

Mladší a lehčí členové jeho kmene pelášili rychle do vyšších větví velikých stromů, aby unikli jeho vzteku, svěřující svůj život větvím, které snesly sotva jejich tíži raději, než aby čelili starému Kerchakovi, který byl stížen hrozným záchvatem bezmezného vzteku.

Ostatní samci rozutekli se na všechny strany, ale ne dříve, dokud zuřivý netvor nepocítil, že páteř jednoho z nich praskla v jeho obrovských, pěnou pokrytých čelistech.

Jedna nešťastná mladá samička sklouzla s větve, na které se nemohla udržeti a dopadla na zem takřka k samým nohám starého Kerchaka. S divokým skřekem vrhl se na ni, vytrhl jí svými mohutnými tesáky veliký kus masa z jejího boku a bil ji potom zuřivě ulomenou větví se stromu do ramen i do hlavy tak dlouho, až její lebka byla rozbita na kaši.

Potom spatřil Kalu, která, vracějíc se s mládětem z výpravy za potravou, nevěděla ničeho o zuřivosti tohoto mohutného samce, až ji náhle pisklavé výstrahy jejích družek přiměly k tomu, že se dala zběsile na útěk, aby se zachránila.

Ale Kerchak byl jí v patách — tak těsně, že by ji byl málem chytil za kotník, kdyby byla v úzkosti neudělala veliký skok do prázdna se stromu na strom — nebezpečný to skok, který opice činí jen v nejhorším nebezpečí, když jim nezbývá jiného vyhnutí.

Skok se jí podařil, ale když se zachytila dalšího kmene, náhlý pohyb uvolnil slabé ručky jejího mláděte, které se jí dosud drželo křečovitě kolem krku a ona spatřila jak letí převracejíc se ve vzduchu k zemi, která byla třicet stop pod ní.

S hrozným výkřikem žalosti vrhla se Kala k němu, nedbajíc nyní nebezpečí, které jí hrozilo od Kerchaka, ale když sebrala své mládě a přivinula jeho znetvořené tělíčko ku svým prsům, bylo již mrtvé.

Skučíc žalostně seděla, vinouc malou mrtvolku k sobě. Kerchak jí více neobtěžoval. Se smrtí mláděte zmizel i jeho demonický záchvat hněvu právě tak, jako se náhle byl objevil.

Kerchak byl v pravdě královský veleop, který vážil více než třistapadesát liber.

Jeho čelo bylo obzvláště nízké a stlačené do zadu, jeho oči podlité krví malé a těsně přilehlé k jeho hrubému plochému nosu. Jeho uši byly dlouhé a tenké, ale menší než bývá u opic jemu podobného druhu.

Jeho zlá povaha a mohutná síla učinily ho nejmocnějším v malém kmenu opic, v němž se zrodil před dvacíti roky. Nyní, když byl v plném rozmachu svých sil, nebylo v celém obrovském pralese, jímž se potuloval, opičáka, jenž by byl chtěl s ním zápasiti o vládu, ani nebylo jiných zvířat, která by se byla odvažila ho znepokojevati.

Starý Tantor, slon, jediný ze všech zvířat se ho nebál — naopak, Tantora se bál Kerchak. Když Tantor zatroubil svým chobotem, veleop šplhal chvatně se svými druhy na vysoké stromy.

Kmen veleopic, jemuž vládl Kerchak železnou rukou a strašnými tesáky, čítal šest až osm rodin, z nichž každá sestávala z dospělého samce, jeho samice a mláďat, kteří čítali dohromady šedesát až sedmdesát opic.

Kala byla nejmladší ženou samce, který se nazýval Tublat, což znamená Přeražený Nos, a mládě, které se zabilo, bylo jejím prvním, neboť byla teprve devět až deset let stará.

Nehledíc k jejímu mládí byla veliká a silná — nádherné a souměrně rostlé stvoření s kulatým, vysokým čelem, které svědčilo o tom, že je intelligentnější než většina opic jejího druhu. Následkem toho měla také větší schopnost mateřské lásky i mateřské žalosti. Ale přes to byla přece ještě jenom opicí, strašnou obludou druhu, který se velmi blížil ke gorille, ale byl

intelligentnější. Tato intelligence ve spojení se strašnou silou gorilly činila její druh nejobávanějším ze všech těchto, bázeň vzbuzujících předků muže.

Když kmen spatřil, že Kerchakův hněv pominul, slezly opice pomalu se svých stromových útulků a pokračovaly opět ve svém obvyklém zaměstnání, z něhož byly vyrušeny.

Mláďata si hrála a škádlila se mezi stromy a křovinami. Někteří z dospělých leželi na břichu na měkké podušce odumírající vegetace, která pokrývala zemi, zatím co druzí převraceli spadlé větve a kusy země, pátrajíce po broucích a háďatech, tvořících také část jejich potravy. Jiní opět hledali po okolních stromech ovoce, oříšky, mladé ptáčky a vajíčka.

Tak uplynula asi hodina, nežli je Kerchak zase svolal dohromady a vyzvav je, aby ho následovaly, vyrazil směrem k moři.

Putovaly tak většinou po zemi, kde nebylo porostliny, sledující stezky po obrovských slonech, kteří přicházejíce a odcházejíce prorážejí jediné cesty těmito spletenými bludišti křovin, popínavých rostlin, lian a stromů. Když kráčely, pohybovaly se ošklivými, kolébavými pohyby, podpírajíce se kotníky svých zavřených pěstí o zem a pohupující svými těly ku předu.

Ale když cesta vedla nízkým stromovím, pohybovaly se mnohem rychleji, přehupující se s větve na větev, s čilostí svých menších příbuzných. A po celou tu cestu Kala nesla své mrtvé mládě těsně přivinuté k prsům.

Bylo krátce po poledni, kdy dosáhli hřebene, s kterého bylo možno přehlédnouti pobřeží, na němž ležela malá chatrč, která byla Kerchakovým cílem.

Kerchak viděl mnoho svých druhů, kteří byli usmrceni hlučným zvukem, který pocházel z malé černé hůlky, jež se nalézala v rukou podivné bílé opice, která žila v onom podivuhodném doupěti, a Kerchak si umínil, že se musí zmocnit té smrtonosné hračky a prozkoumatí vnitřek té záhadné jeskyně.

Přál si velmi — velmi toužebně, aby jeho zuby se mohly zatíti do krku toho falešného zvířete, které se naučil nenáviděti a kterého se obával. Proto přicházel často se svým kmenem na

výzvědy, čekaje na chvíli, až ona bílá opice nebude se mít na pozoru.

Dnes nebylo zde ani stopy po muži, který zde býval, a s místa, odkud pohlížely, mohly viděti, že dvěře chatrče byly otevřeny. Pomalu, opatrně a bez hluku plížily se džunglí k chatrči.

Nebylo slyšeti ani mručení ani divokých škřeků vzteku — malá, černá hůlka naučila je, aby se blížily tiše a neprobudily ji. Tak přicházely stále blíže, až konečně Kerchak proklouzl opatrně až k samým dveřím a pohlížel dovnitř. Za ním stáli dva samci a Kala, tisknoucí dosud své mládě k prsům.

Uvnitř doupěte spatřily podivnou bílou opici, která ležela napříč stolu, majíc hlavu pohrouženu v rukou. Na posteli ležela postava přikrytá plachtou, z malé, hrubě stesané kolébky ozývalo se žalostné kvílení roběte.

Bez nejmenšího hluku vstoupil Kerchak dovnitř, krče se k útoku. Tu náhle John Clayton vyskočil a zahlédl je.

Pohled, který se mu naskytl, musil jej naplniti strašným čířsem, poněvadž uvnitř jizby stály tři obrovské opice, zatím co za nimi se jich kupilo daleko více — kolik — to se nikdy nedozvěděl, poněvadž jeho revolvery visely vedle pušky, daleko od něho na stěně a Kerchak ho okamžitě napadl.

Když král opic pustil konečně ze svého obětí beztvárnou massu, která kdysi bývala Johnem Claytonem, obrátil svoji pozornost k malé kolébce; ale Kala byla u ní dříve než on a když chtěl uchvátiti dítě, vzala mu je rychle pod samýma rukama a dříve, než jí v tom mohli zabrániti, vyrazila dveřmi ven a hledala útočiště na vysokém stromě.

Když Kala chopila živé robátko Alice Claytonové, byla nucena upustiti mrtvé tělo svého mláděte, které upadlo do kolébky, poněvadž hlas živého mláděte vzbudil nové mateřské pocity v jejích divokých prsou, v nichž dosud láska mateřská nevyhasla.

Vysoko mezi větvemi mohutného stromu přitiskla křičící dítě ku svým prsům a brzy potom pud, který byl stejně silný v prsou této divoké samice, jako v prsou něžné a krásné matky

dítěte — pud mateřské lásky — ovládl i dítě nerozumějící ještě rozdílům, a ono stichlo.

Hlad překlenul rozdíl, který byl mezi nimi, a syn anglického lorda a anglické šlechtičny ssál z prsu Kaly — veliké opice.

Mezitím opice, které zůstaly v chatrči, prohlížely ostražitě obsah tohoto podivného pro ně doupěte.

Kerchak, přesvědčiv se ještě jednou, že Clayton jest mrtev, obrátil svoji pozornost k tělu, které leželo na posteli, pokryto kusem loďní plachty. Opatrně nadzdvihl cíp příkrovu, ale když spatřil pod ním tělo ženy, strhl brutálně látku s něho a stiskl bílé hrdlo svými obrovskými, chlupy porostlými tlapami.

Na okamžik zafal své prsty do chladného masa; potom však zjistiv, že jeho oběť je již mrtva, odvrátil se od ní, aby prozkoumal vnitřek chatrče, nechav bezvládné tělo lady Alice i sira Johna na pokoji.

První upoutala jeho pozornost puška, visící na stěně. Po této podivné, smrtonosné, hromové hůlce toužil silně po celé měsíce, ale nyní, když se nacházela v dosahu jeho tlap, neměl dosti odvahy, aby se jí zmocnil.

Opatrně přiblížil se k ní, jsa hotov prchnouti, kdyby se ozvala svým hlubokým, řvoucím hlasem, kterým promluvila již několikráte před tím posledními slovy k jeho druhům, kteří z neznalosti a z ukvapenosti napadli podivuhodnou bílou opici, která je kosila.

Hluboko v mozku netvora ulpěla myšlenka, co jej přesvědčovalo, že tato hromová hůlka byla jen tehdy nebezpečnou, když se nacházela v rukou, které ji dovedly ovládati, ale přece to trvalo několik minut, nežli se odvážil, dotknouti se jí.

Zatím běhal sem i tam po podlaze před ní, obraceje hlavu tak, že jeho oči neopouštěly nikdy předmět jeho touhy.

Užívaje svých dlouhých rukou, jako muž užívá berlí, a kolébaje svým ohromným trupem se strany na stranu, obrovský veleop měřil jizbu sem i tam vydávaje hluboké, bručivé zvuky, příležitostně přerušované pronikavým skřekem, nad nějž není srašnějšiho zvuku v džungli.

Náhle se zastavil před puškou. Pomalu zdvihl obrovskou tlapu, až se téměř dotýkala lesknoucí se hlavně. Ale okamžitě ji zase spustil a pokračoval ve svém chvatném pobíhání sem i tam.

Tímto důkazem nebojácnosti a pomocí svého divokého hlasu chtěl si obrovský op **dotati odvahy**, která by mu dovolila konečně vzít pušku do svých rukou.

Znovu se zastavil a tentokráte dotkl se již svojí chvějící se rukou chladné ocele, ale ihned ji strhl zase zpět a znovu pobíhal sem i tam. Tato podivná ceremonie opakovala se stále rychleji a rychleji a s každým dotknutím rostla Kerchakova sebedůvěra, až konečně byla puška stržena a ocitla se v moci velikého netvora.

Shledav, že mu neublíží, počal ji Kerchak zkoumati blíže. Ohmatal ji od jednoho konce až k druhému, podíval se do tmavých prohlubní jejích hlavní, dotkl se prsty mušky, spodku pušky, pažby a na konec i spouště. Během tohoto počínání opice, které vstoupily dovnitř, seděly skrčeny poblíž dveří, pozorující svého náčelníka, kdežto ty, které zůstaly venku, tlačily a kupily se u dveří, aby také viděly, co se děje uvnitř.

Náhle Kerchakův prst stiskl spoušť. V malé světnici ozvala se ohlušující rána a opice nacházející se u dveří i za dveřmi padaly jedna přes druhou v divoké úzkosti, aby se jim podařilo uniknouti.

Kerchak byl stejně postrašen. Tak postrašen, že zapomněl odhoditi původce toho strašného výbuchu a vyrazil ze dveří, svíraje ho pevně v rukách. Když proběhl dveřmi, zachytla se muška pušky o okraj dveří otevřených dovnitř s takovou silou, že se dvéře okamžitě zavřely za prchající opicí.

Když se Kerchak zastavil nedaleko od chatrče a shledal, že stále ještě drží pušku, upustil ji na zem, jako kdyby byl držel v rukou kus do ruda rozžhaveného železa a nepokoušel se již nikdy ji nalézt. Střelná rána působila příliš silně na jeho hrubé nervy, ale on byl nyní docela přesvědčen, že ta strašná hůlka je docela neškodná, když zůstane sama.

Uplynula skoro hodina, nežli se zase opice odvážily přiblížit se k chatrči, aby pokračovaly ve svém pátrání, a když tak

konečně učinily, shledaly ke své mrzutosti, že dvěře byly přiraženy a tak pevně zavřeny, že se nemohly nijak dostatí dovnitř.

Obratně zhotovená petlice, kterou Clayton vyrobil, zapadla, když Kerchak vyrazil ven a opice nemohly najít žádného otvoru více mimo okna, která byla pevně zamřížována.

A tak, když se po jistou dobu potloukaly kolem chýše, odebraly se opět do hlubokého lesa vyšší krajiny, odkud přišly.

Kala dosud nešestoupila se stromu se svým novým adoptovaným mládětem, ale nyní ji Kerchak volal, aby se připojila k ostatním. V jeho hlasu nebylo žádného hněvu, a proto svezla se lehce po větvích dolů a přidružila se k ostatním, aby se s nimi vrátila do pralesa.

Ty z opic, které se pokusily prohlédnouti si nové dítě Kaly, byly ihned zahrnány na útěk vyceněnými tesáky a hlubokým hrozivým vrčením, kterým je Kala varovala. Když však ji ujistily, že mu nechtějí ublížiti, dovolila jim přistoupiti blíže. Ale jejího chráněnce se nesměly dotknouti. Bylo to proto, poněvadž se Kala přesvědčila již, že její nové dítě bylo jemné a křehké a obávala se, že hrubé ruce jejích družek by mohly uškoditi tomu malému stvoření.

A ještě jinou věc činila, která jí měnila putování v těžkou strážení. Zapamatovavši si smrt svého vlastního dítěte, vinula stále své nové dítě jednou rukou k prsům, kdykoliv byly opice na cestě. Druhá mláďata cestovala na zádech svých matek, držíce se rukama jejich chlupatých šíjí a zastrkující své nožky pod ramena matek. Kala si tak nepočínala. Držela stále malého lorda Greystokea pevně přivinutého k prsům, kde se jeho malé ručky zachytily dlouhého černého vlasu, jímž byla tato část těla pokryta. Kala viděla již jednou, že jí dítě spadlo se zad a zahynulo strašnou smrtí a nechtěla, aby se to opakovalo znovu.

Kapitola V.

B í l á o p i c e.

Kala něžně opatrovala svého chráněnce, dívíc se mlčky, proč nenabývá síly a čilosti tak jako opičky druhých matek. Uplynul skoro rok od té doby, kdy se k ní dostal, než se naučil chodit sám, a pokud se šplhání týče — oh, bože, jak byl neobratný.

Kala časem rozmlouvala se staršími samicemi o svém nadějném potomku, ale žádná z nich nemohla pochopiti, jak je to možné, že její dítě je tak pomalé a neschopné, pečovati samo o sebe. Vždyť ono nedovedlo naléztí samo potravu a více než čvanáct měsíců to trvalo, než na to Kala přišla.

Kdyby byly věděly, že dítě bylo již třináct měsíců staré, než se dostalo Kale do rukou, byly by jistě usoudily, že je naprosto neschopné života, poněvadž mláďata jejich kmene pokročila ve dvou, třech měsících více, nežli tento malý cizinec po dvacítipěti.

Tublat — Kalin manžel — byl vážně znepokojen, ale protože Kala dítě stále opatrovala, nemohl je odstraniti.

»Z toho nebude nikdy velká opice,« snažil se ji přesvědčiti. »Budeš ho musit stále nositi a opatrovati. Co z toho dobrého pojde pro kmen? Nic. Jen břemenem bude. Nechme ho někde klidně spáti ve trávě, abys mohla poroditi jiné, silné opice, které se budou o nás starati, až sestárneme.«

»Nikdy — Přeražený Nose,« odvětila Kala. »A kdybych ho musila nositi i celý život.«

Tehdy Tublat šel ke Kerchakovi, aby užil své moci nad Kalou a donutil ji, aby se vzdala malého Tarzana. Neboť to bylo jméno, které dali malému lordu Greystokeovi a které znamenalo »Bílá Růže«.

Ale když Kerchak o tom mluvil s Kalou, hrozila, že uteče od kmene, nedají-li jí a jejímu dítěti pokoj. A poněvadž to bylo

v džungli svatým právem každého jednotlivce, který nebyl spokojen se svým kmenem, neznepokojovali ji více, neboť Kala byla pěkná a dobře rostlá samice, kterou si nepřáli ztratiti.

Když Tarzan povyrosl, dělal větší pokroky, takže, když byl deset let stár, byl znamenitým šplhounem a na zemi dovedl provést mnoho podivuhodných věcí, kterých jeho mladí bratři i sestry nebyli schopni.

Lišil se od nich v mnohém a oni se často divili jeho vyššímu rozumu. Ale silou i velikostí zůstával za nimi, protože ve věku desíti let byly tyto veleopice úplně dospělé a některé z nich dosáhly výše šesti stop, zatím co Tarzan byl jen poloodrostlým chlapcem.

Ale jakým chlapcem!

Od časného mládí užíval svých rukou k tomu, aby se přehupoval s větve na větev po příkladu své obrovské matky, a když povyrosl, ztrávil každodenně celé hodiny tím, že se proháněl ve vrcholcích stromů se svými bratry i sestrami.

Dovedl snadno přeskočiti prostor dvacíti stop v závratné výši vrcholků lesních stromů, dovedl se zachytiti s naprostou přesností a bez zjevné námahy na větvi, zmítající se divoce nárazy blížícího se vichru. Dovedl se také spustiti s větve na větev do hloubi dvacíti stop, aby se rychle spustil se stromu k zemi anebo vylezl na nejvyšší vrcholek tropického obra s lehkostí i mrštností veverky.

Ačkoliv byl teprve deset roků stár, měl takovou sílu jako normální třicetiletý muž a byl mrštnější než kterýkoli atlet z povolání. Jeho život mezi opicemi byl šťastný a on neměl ani zdání, že ve světě existuje něco jiného nežli prales a divoká džungle se svými zvířaty, s kterými se špřátelil.

Bylo mu skoro deset let, když si počal uvědomovati, že mezi ním i jeho druhy je veliký rozdíl. Jeho tělíčko opálené a nahé náhle v něm počalo vzbuzovati pocit veliké hanby, neboť zjistil, že nemá naprosto žádné srsti a že je hladký zrovna tak jako had anebo nějaký jiný plaz.

Pokusil se zakrýti svoji nahotu tím, že se obalil od hlavy až k patě blátem, ale bláto uschlo a spadalo dolů. Kromě toho bylo to tak nepohodlné, že se rozhodl snášeti raději hanbu než nepohodlí.

V horách, které jeho kmen občas navštěvoval, bylo malé jezírko a v jeho čisté a klidné hladině Tarzan poprvé spatřil svůj obličej. Bylo to za parného dne v době sucha, když sešel s jedním ze svých bratranců na jeho břeh, aby se tu napil. Když se sklonili nad jeho hladinou, oba jejich obličejové se zrcadlily vedle sebe v klidné hladině, divoké a hrozné rysy opice vedle rysů šlechtického potomka jednoho z nejstarších anglických rodů.

Tarzan se ulekl. Bylo to dosti zlé, že neměl srsti, ale což teprve ta hrozná podoba. Věru, divil se ostatním opicím, že se mohly na něho dívat!

Což to byla nějaká huba, ten drobný otvor v obličejí? A což ty mrňavé zuby? Jak směšně vypadaly vedle silných pysků a mocných tesáků jeho šťastnějších bratrů.

A což ten jeho malý, přiskřípnutý nos. Ten byl tak tenký, že se Tarzan zarděl studem, když ho porovnal s nádhernými nozdrami svého druha. Ten měl přece majestátní nos, který zabíral skoro polovici celého jeho obličejové. A ubohý malý Tarzan si v duchu přál, aby byl také tak krásný, jako jeho druzi.

Když spatřil své oči — ach, to byla poslední rána pro jeho beztak již zmučené srdce. Co to bylo? Hnědá skvrna, obemknutá šedým kruhem a kolem cosi úplně bílého. Hrozné! Ani hadi neměli tak ohryznuté oči jako on.

Tarzan se tak zabral do oceňování své podoby, že ani neslyšel, jak se vysoká tráva za ním rozhrnovala a jak mohutné tělo blížilo se plíživým krokem džunglí k nim. Také jeho druh neslyšel ničeho, poněvadž právě pil a mlaskání a kloktání vody zabránilo tomu, aby slyšel blížení se neznámého nepřitele.

Ani ne celých třicet kroků za nimi krčila se Sabor, ohromná lvice, mrskajíc ocasem. Pomalu šinula tichounce ku předu svoje ohromné pazourey pokládajíc jednu bez hluku na zem vždy, když zdvihla druhou. Tak se blížila s břichem téměř přitisknutým k zemi — obrovská kočka, chystajíc se ke skoku na svoji kořist.

A nyní byla již jen deset stop vzdálena od obou ničeho netušících hravých druhů. Opatrně stáhla zadní nohy pod sebe, při čemž její mohutné svaly vyvstaly zřetelně na jejím těle.

Její ocas přestal se mrskati se strany na stranu a ležel nyní tiše.

Okamžik zůstala státi tak nehybně, jakoby byla bývala zkameněla — a potom vyskočila s hrozným zařváním.

Lvice Sabor byla dobrým lovcem. Někomu, kdo nebyl tak moudrý jako ona, byl by se zdál její divoký řev před samým skokem pošetilým. Neboť nebyla-li by dopadla bezpečněji na svou oběť, kdyby byla tiše skočila, místo toho, aby ze sebe vyrazila ono hlasité zařvání?

Ale Sabor znala dobře zázračnou rychlost národa z džunglí, a jeho neuvěřitelně jemný sluch. Jemu náhlé tření jedné traviny o druhou bylo právě takovou výstrahou, jako její řev a Sabor věděla dobře, že se její skok neobejde bez trochu šustotu.

Její divoké zařvání nebylo výstrahou. Bylo určeno k tomu, aby omráčilo na okamžik hrůzou její oběť, na zlomek okamžiku, který stačil k tomu, aby se její drápy zaryly do měkkého masa a zabránily mu uniknouti.

Pokud se to týkalo opice, Sabor uvažovala správně. Malý opičák skrčil se chvěje se hrůzou na okamžik, a tento okamžik byl jeho zkázou.

Ale ne tak tomu bylo s Tarzanem — dítětem člověka. Jeho život uprostřed nebezpečí džungle naučil ho zachovati ducha-přítomnost při překvapeních a jeho vyšší intelligence vyjádřila se v rychlé duševní akci, která stála nepoměrně výše nad schopnostmi opic.

A tak zařvání lvice vzpružilo mozek i svaly malého Tarzana k okamžitému jednání.

Před ním černaly se hluboké vody jezírka, ze zadu mu hrozila neúprosná smrt. Hrozná smrt v drápech a trhajících zubech strašného dravce.

Tarzan nenáviděl vždy vodu, vyjímaje posloužila-li mu k uhašení žízně. Nenáviděl ji, poněvadž studila a poněvadž způso-

bovala nepohodlí, když padala slůvy ve způsobě tropických dešťů, a on se bál blesků, hromů, i větru, který ji vždy provázel.

Jeho divoká matka varovala ho vždy před hlubokými vodami jezera a potom, což neviděl malou Neetu nedávno, před několika teprv týdny, jak se potopila do hlubokých vod tichého jezera, aby se již nikdy více nevrátila ku svému kmeni?

Ale bystrý rozum volil rychle ze dvou hrozících zel menší, ihned jak zavznělo pronikavé zařvání lvice Sabory. A tak dříve než šelma provedla svůj skok, Tarzan pocítil, jak se studená voda jezera sevřela nad jeho hlavou.

Tarzan nedovedl plavati, a voda byla příliš hluboká, ale on neztratil duchapřítomnost a sebedůvěru, které byly známkami jeho vyšší intelligence. Zamával rychle rukama i nohama, snaže se vydrápati se na povrch a spíše náhodou nežli úmyslně počal tlouci okončetinami do vody jako pes, když plave. Během několika vteřin se jeho nos ocitl nad hladinou a on shledal, že se tak může udržeti, když bude bít do vody stejným způsobem, ba že může plouti i ku předu.

Tímto novým objevem, který učinil tak náhle, byl velmi překvapen i potěšen, leč nezbývalo mu mnoho času, aby na to myslel.

Plaval nyní podél břehu, na němž viděl krutou šelmu, která ho chtěla polapiti, krčící se nad malou mrtvolou jeho druha.

Lvice pozorovala napiatě Tarzana, čekajíc zřejmě, že se vrátí ku břehu, ale chlapec nejevil žádného úmyslu, aby tak učinil. Místo toho počal křičeti, voláním, jež znamenalo nehodu, které bylo obvyklé u jejich kmene, přidávaje k tomu signál výstrahy, který měl zabrániti tomu, aby jeho zachránitelé nevběhli do spárů Sabory.

Skoro bezprostředně ozvala se v dálce odpověď a čtyřicet až padesát velkých opic vznášelo se majestátně a rychle po větších stromů k místu neštěstí.

V předvoji se nalézala Kala, poněvadž poznala, že zvuky pocházejí od jejího nejmilejšího, a jí po boku spěchala matka maličkého, který ležel mrtev pod mohutnými tlapami ukrutné Sabory.

Ačkoliv byla silnější a lépe vyzbrojena k boji nežli opice, lvice nejevila touhy utkati se s rozzuřenými obry a s nenávistným závřením uskočila rychle do křoví a zmizela.

Tarzan nyní doplaval ku břehu a rychle se vyšplhal na suchou zemi. Pocit svěžesti a rozveselení, kterým ho naplnil styk se studenou vodou, jej překvapil příjemně a od té doby nezapomněl Tarzan nikdy vykoupati se ve vodě řeky či oceánu, kdykoliv se mu k tomu naskytla příležitost.

Kala nemohla dlouho přivyknouti pohledu na takové řádění, neboť, ačkoliv její soukmenovci dovedli plavati, když k tomu byli přinuceni, přece neradi lezli do vody a nikdy to nečinili dobrovolně.

Příhoda se lvicí naplnila Tarzanovu duši příjemnými vzpomínkami, neboť takové události rušily jednotvárnost jeho života, který vlastně nebyl ničím jiným, nežli stálým hledáním potravy, jedním a spaním.

Kmen, ke kterému náležel, potuloval se v úseku, který zhruba měřil asi dvacet pět mil podle pobřeží a asi padesát mil dovnitř pevniny. Zde se potulovali skoro neustále, zůstávající příležitostně po celé měsíce na jednom místě. Ale když cestovali lesem, často přešli celé to území v několika málo dnech. To záviselo hlavně na zásobách potravin, na povětrnosti a na množství zvířat, které byly opicím nebezpečny, ačkoliv Kerchak je časem nutil konati dlouhé pochody jen proto, poněvadž ho mrzelo zůstat na jednom místě.

V noci, když je tma překvapila, spali na zemi a časem pokrývali si hlavy, zřídka však těla velikými vějířovitými listy palm. Dva i tři léhali sobě v náručí, aby se zahřáli vzájemně, když noci byly chladné a tak spával i Tarzan v náručí Kaly v noci po dlouhá leta.

Jest nade vši pochybnost jisto, že tato ohromná, divoká obluda ho milovala a on navzájem věnoval této veliké huňaté bestii to, co by bylo patřilo jeho mladé, krásné matce, kdyby byla zůstala na živu.

Když býval neposlušným, vyplatila ho nejednou, ale nikdy nebyla k němu ukrutnou a častěji se s ním mazlila, nežli ho trestala.

Tublat, její manžel, Tarzana vždy nenáviděl a při různých příležitostech docházel tak daleko, že by byl učinil konec jeho životu. Tarzan zase nikdy nezameškal příležitosti, aby neukázal, že sdílí tytéž pocity ke svému otčímovi, a kdykoliv ho mohl bez-trestně dráždit anebo se po něm pošklebovati a urážeti ho, když se nacházel v náručí své matky, anebo házeti po něm větévky, činil to s nevšední škodolibostí.

Jeho vyšší intelligence a chytrost mu dovolovaly, že vynalézal tisíce ďábelských kousků, které ztěžovaly nebohému Tublatovi život na každém kroku.

Již záhy jako chlapec naučil se splétati provazy, svazuje k sobě dlouhé traviny, přes které pak Tublat vždy klopýtal, anebo se ho snažil pověsiti na některé přečnívající větvi.

Hraje si neustále a čině rozmanité pokusy naučil se vázati hrubé uzly i zadrhující se smyčky, s kterými se pak on i mladé opice obveselovali. Cokoliv Tarzan dělal, dělaly ony také, ale jedině on vymýšlel nové věci a zdokonaloval je.

Jednoho dne, když si tak hrál Tarzan, hodil provaz po jednom ze svých prchajících druhů, podržev druhý konec v ruce. Smyčka náhodou padla prchající opici kolem krku a donutila ji k tomu, že zůstala náhle překvapeně státi.

Ah — tu byla nová hra, pěkná hra, pomyslí si Tarzan a pokoušel se opětovati tento kousek. A tak po usilovné a neustálé námaze se naučil házeti lassem.

Od té doby se stal Tublatův život pravým utrpením. Ve spánku, na pochodu, ve dne ani v noci nebyl si jist, že tato tichá smyčka nesnese se najednou na jeho krk a že ho neuškrtí docela.

Kala trestala Tarzana, Tublat přísahal hroznou pomstu a i Kerchak si toho povšimnul, dával výstrahu a hrozil, ale vše to nebylo nic platné.

Tarzan se jim vysmíval všem a tenká, silná smyčka se snesla kolem Tublatova krku vždy, když se jí nadál nejméně.

Ostatní opice měly nehoráznou radost z tohoto Tublatova utrpení, poněvadž Přeražený Nos byl velmi nepříjemný starý chlapík, kterého vůbec nikdo neměl rád.

V Tarzanově malém mozku rozvíjely se mnohé jiné myšlenky, za nimiž tajila se božská síla rozumu. Když mohl svým dlouhým raménem z trávy chytit své kamarády, proč by jím nemohl polapiti i lvici Sabor?

Byl to jen zárodek myšlenky, která nicméně byla určena k tomu, aby se znovu a znovu vracela i převracela v jeho vědomém i podvědomém rozumu, až konečně dospěla v hrdinný čin.

Ale to se stalo až v pozdějších letech.

Kapitola VI.

B o j e v d ě ů n g l i .

Putování kmene zavedlo je často v blízkost uzavřené a tiché chatrče, ležící při malé zemi uzavřené zátoky. To vždy bylo Tarzanovi zdrojem nekonečných záhad a radosti.

Dovedl dlouhó nakukovati do oken zakrytých záclonami, anebo, vyšplhav na střechn, zíral dolů do černých hlubin komínu, snaže se marně rozluštití neznámé záhady, které se ukrývaly mezi těmito silnými zdmi.

Jeho dětská fantasie kouzlila si uvnitř báječné tvory, a nemožnost, dostatí se dovnitř, zvyšovala tisícronásobně touhu, aby tak učinil. Celé hodiny šplhal po střeše i kolem oken, snaže se objeviti vchod, ale dveří si nepovšiml, neboť ty zdály se právě tak neprostopnými jako zdi.

Bylo to při nové návštěvě tohoto okolí po příhodě se lvicí Sabor, kdy Tarzan, blíže se k chatrči, zpozoroval, že z jisté vzdálenosti se dvěře jevíly jako samostatná část zdi, ve které byly zasazeny. A poprvé ho nepadlo, že by to mohl býti vchod, který tak dlouho nemohl objeviti.

Byl sám, což se mu stávalo často, když šel navštívit chatrč, poněvadž opice jí neměly v lásce. Historie o hůlce, vydávající hromový hluk, nepozbyla své účinnosti ve vypravování i po desíti letech, v kterých opice obestřely opuštěné obydlí bílého muže atmosferou kouzla a hrůzy.

V jaké spojitosti byl on sám s chatrčí, to mu neřekl nikdo. Řeč opic jeho kmene měla málo slov, takže nemohly ani říci, co viděly v chatrči, a nemohly popsati ani jejího vnitřku, ani náradí, které v ní bylo. A nežli Tarzan dospěl tak daleko, že jim mohl porozuměti, zapomněl jeho kmen na celou tu událost.

Kala vysvětlila mu jen temně a nesrozumitelně, že jeho otcem byla divná bílá opice, ale to se nedozvěděl nikdy, že Kala nebyla vlastně jeho matkou.

Toho dne tedy šel přímo ke dveřím a ztrávil celé hodiny, zkoušeje a šramotě závěsy, knoflíkem u dveří i petlicí. Konečně náhodou přišel na správnou cestu a dvěře otevřely se, skřípající, dokořán před jeho udivenými zraky.

Po několik minut se neodvažoval vejíti dovnitř, ale konečně, když jeho oči uvykly na matné světlo uvnitř chatrče, pomalu a ostražitě vstoupil.

V prostřed jizby na podlaze ležela kostra, s níž zmizely již poslední stopy masa a k níž lpělo dosud cosi zpuchřelého a rozpadávajícího se, co bylo kdysi šatem. Na posteli ležela podobná hrozná věc, ale menší, kdežto v kolébce blízko postele byla třetí — drobná dětská kostra.

Malý Tarzan si mnoho nevšímal těchto hrůzných pozůstatků dávno uplynulého dne. Jeho divoký život v džungli naučil jej pohlížeti lhostejně na mrtvá nebo umírající zvířata, a kdyby i byl věděl, že se dívá na tělesné pozůstatky svého vlastního otce i matky, nebyl by býval více pohnut.

Nábytek i jiné předměty přivábily jeho pozornost. Prohlížel mnohé věci zevrubně — podivné nářadí, zbraně, knihy, papír, šatstvo — vše, co vzdorovalo zubu času ve vlhkém ovzduší pobřeží džungle.

Otvíral bedny a zásuvky, k jichž otevření nebylo třeba zvláštního důvtipu a shledal, že jejich obsah jest daleko lépe zachován.

Mezi jinými věcmi našel také ostrý lovecký nůž, jehož ostrým čepem si ihned pořezal prsty. Ale nedbaje toho, počal jím prováděti pokusy a shledal, že může sekati a tesati dřevěné třísky ze stolu i židlí touto novou hračkou.

Dlouho ho to bavilo, ale konečně unaviv se, pokračoval ve svých výzkumech. V přihrádce s knihami našel jednu s pestře malovanými obrázky — byla to dětská ilustrovaná abeceda:

A is for Archer,
Who shoots with a bow,
B is for Boy,
His first name is Joe.*

Obrázky zaujaly ho velice.

Bylo tu mnoho opic, které měly obličej podobný jeho vlastnímu a trochu dále našel v knize pod jedním písmenem několik malých opiček, t a k o v ý c h, jakých vídal denně dosti v pralese, v němž žil. Ale nikde nebyl vyobrazen nikdo z jeho kmene. V celé knize nebylo tvora, který by byl připomínal Kerchaka, Tublata nebo Kalu.

Zprvu se pokoušel vyjmouti obrázky z listů, ale brzy pozoroval, že to nejde. Nechal toho tedy.

Čluny, vlaky, krávy a koně byly pro něho docela bez významu, ale přece ho tak nepřekvapovaly, jako podivné malé figurky, které se vyskytovaly pod obrázky a mezi nimi — nějaký divný druh brouků, jak se domýšlel, poněvadž mnohé z nich měly nohy, ačkoliv nikde nemohl nalézt žádnou s očima anebo s ústy. To bylo jeho první seznámení se s písmem abecedy a při tom byl už stár více než deset let.

Ovšem — nikdy před tím ještě neviděl písmo, aniž kdy mluvil s bytostí, která by měla sebe slabší představu o tom, že by mohlo existovati něco, podobného psané abecedě. Nikdy také neviděl, že by byl někdo četl.

Jaký tedy div, že si tento malý hošík nedovedl vysvětliti význam těchto podivných známének.

Skoro uprostřed knihy našel svoji starou nepřítelkyni Ivici Sabor a dále svinutého Histaha — hada.

Ach — to bylo velmi zajímavé. Nikdy před tím ho nic tak nebavilo. Zbral se tak do prohlížení, že ani nepozoroval, že se soumrak přiblížil a že se obrázky staly neurčitými.

* s **A** začíná Archer (lučištník), který střílí z luku, s **B** začíná boy (chlapec), jeho křestní jméno je Josef.

Leč konečně položil knihu zpět do přihrádky a přivřel ji, poněvadž si nepřál, aby někdo jiný našel a zničil jeho poklady. A když vycházel do houstnoucí temnoty, zavřel veliké dvěře chatrče, ohmatav petlici, jejíž tajemství rozluštil. Ale dříve než opustil jizbu, zpozoroval lovecký nůž, který odhodil na podlahu. Ten zdvihl nyní a vzal ho s sebou, aby ho ukázal svým druhům.

Ale sotva udělal deset kroků směrem k džungli, vyvstala pojednou před ním obrovská postava ze stínu nízkého křoví. Z počátku myslel, že je to některý člen jeho kmene, ale v druhém okamžiku zjistil, že to byla Bolgan, obrovská gorilla.

Byla tak blízko, že nebylo možno pomýšlet na útek a malý Tarzan věděl, že se jí musí postavit na odpor a bojovat na život i na smrt. Neboť tyto ohromné obludy byly smrtelnými nepřáteli jeho kmene a nikdy nikdo ze žádné strany nežádal ani nedával milosti.

Kdyby byl Tarzan býval dospělým samcem svého kmene, byl by býval gorille rovnocenným protivníkem, ale poněvadž byl jen malým anglickým hošíkem, ač neobyčejně svalnatým, nemohl se s gorillou naprosto měřit. Nicméně v jeho žilách kolovala krev nejlepších z rasy mocných válečníků a mimo to byl tu cvik, kterého nabyl za krátkou dobu svého života mezi divokými šelmami džungle.

Tarzan neznal bázně. Jeho srdce bilo rychleji, ale to bylo jen vzrušením a rozveselením nad tímto dobrodružstvím. Kdyby se byla naskytla příležitost, byl by býval utekl, ale jen z toho důvodu, poněvadž mu jeho rozum řekl, že není s to přemoci obra, který stál jemu vstříc. Poněvadž to nebylo možné, Tarzan, ačkoli chápal, že úspěšný boj je nemyslitelný, utkal se s gorillou přímo a statečně, bez jediné známky strachu a zmatku.

Skutečně také se utkal s gorillou v polovině cesty, udeřiv do jejího ohromného těla svými zaťatými pěsti. Ale to bylo tak pošetilé, jako kdyby moucha chtěla porazit slona. Leč v jedné ruce držel ještě nůž, který našel v chatrči svého otce, a když šelma, bijíc a kousajíc, sevřela ho ve svém objetí, hoch náhodou obrátil hrot nože proti jejím komatým prsům. Gorilla zařvala vztekem i bolestí, když se jí nůž zaryl do těla.

Ale hoch se naučil v této jediné vteřině užívatí této ostré a lesknoucí hračky, takže, když řvoucí a bijící šelma porazila jej k zemi, pohroužil jí několikrátě čepel až po samou rukojeť do prsou.

Gorilla, bojujíc po způsobu svého kmene, bila strašnými ranami své otevřené ruky a rvala maso s hochova hrdla a hrudi svými mocnými drápy.

Chvilí váleli se tak po zemi v divokém šílenství zápasu. Stále slaběji a slaběji bodala shroucená a krvácející ruka dlouhou ostrou čepelí ozbrojená do prsou gorilly. Potom malá postava ztuhla v strnulé křeči a Tarzan, mladý lord Greystoke, svalil se bez života na tlící vegetaci, která pokrývala džungli.

Míli dále v pralese kmen opů zaslechl divoký křik gorilly a Kerchak, jak to bylo jeho zvykem, svolal svůj národ dohromady, jednak proto, aby se vzájemně chránil proti společnému nepříteli, poněvadž gorilla mohla býti členem z celého houfce, jednak také proto, aby se přesvědčil, že všichni členové kmene jsou přítomni.

Brzy přišlo se na to, že Tarzan scházel, a Tublat byl silně proti tomu, aby se mu šlo na pomoc. Kerchak sám také nemiloval podivného malého chráněnce Kalina a proto naslouchal se zřejmým souhlasem slovům Tublatovým, až konečně se odvrátil, pokrčiv rameny, a ulehl na stoh listí, na němž si připravil lože.

Ale Kala byla jiného názoru. Nečekala déle, než až se dozvěděla, že Tarzan schází. Pak létla v prvému slova smyslu hustým větrovím k místu, odkud se ještě zřetelně ozýval skřek gorilly.

Nastala úplná temnota a měsíc, vynořivší se právě na obzoru, vysílal své slabé světlo, aby vrhal podivné groteskní stíny hustým listím pralesa.

Tu a tam brilantové paprsky prodíraly se k zemi, ale z větší části zvyšovaly jen naprostou tmu v hlubinách džungle.

Jako obrovský přízrak přehupovala se Kala se stromu na strom, tu běžíc mrštně podél dlouhé větve, tu opět přeskakujíc s jednoho konce na druhý, jen aby se zachytila jiného stromu, stále směrem k místu neštěstí, které se musilo nacházeti nedaleko před ní.

Křik gorilly zvěstoval, že se nalézala v zápase na život a na smrt s nějakým obyvatelem divokého pralesa. Náhle tento křik ustal a džunglí zavládlo ticho **smrti**.

Kala nechápala, co se to mohlo státi, poněvadž hlas Bolgani se ke konci zvýšil v smrtelné agonii, ale k jejím uším nedolehl ani zvuk, dle něhož by mohla rozeznati povahu jejího nepřítele.

Že by její malý Tarzan mohl zabít ohromnou gorillu, to věděla, že je nemožné, a tak, když se blížila k místu, odkud zaznívaly zvuky zápasu, pohybovala se pomaleji. Na konec zcela pomalu a s největší ostražitostí spustila se do nejnižších větví, zírajíc dychtivě do temnoty, aby našla stopy po zápasících.

Náhle přišla přímo nad ně. Na malé neporostlé mýtině v plné záři stříbrného měsíčního světla leželo malé tělíčko Tarzana, rozedrané a krvavé a vedle něho obrovský samec gorilly — mrtvý.

S temným skřekem vrhla se Kala k Tarzanovi a sebravši jeho nebohé, krví zbrocené tělo, přitiskla je ke svým prsům a naslouchajíc zjistila mdlý tlukot malého srdce.

Něžně nesla je zpět ztemnělou džunglí až na místa, kde ležel její kmen a po mnoho dní a nocí hlídala Tarzana, nosíc mu potravu i vodu a stírajíc mouchy a jiný hmyz s jeho strašných ran.

O lékařství a ranhojičství neměla ubohá Kala ani nejmenšího zdání. Vše, co mohla činiti, bylo, že lízala jeho rány a udržovala je tak v čistotě, takže hojivá moc přírody mohla rychleji působiti.

Zprvu nechtěl Tarzan jísti ničeho, ale válel se a zmítal sebou v divém deliriu horečky. Jediné, po čem dychtil, byla voda a tu mu Kala přinášela jediným způsobem, kterým to dovedla — totiž v ústech.

Ani lidská matka by nebyla mohla projevit více obětavé a nesobecké oddanosti, nežli tato ubohá, divoká šelma projevovale k malému osiřelému sirotkovi, kterého osud vložil v její ruce.

Konečně horečka povolila a hoch se počal spravovati. Ačkoliv bolest jeho ran byla nesnesitelná, ani slovo nářku nepřešlo přes jeho pevně stisknuté rty.

Jeho rány byly skutečně strašné. Část prsou byla sedrána až na žebra, z nichž tři byla přerážena hroznými údery gorilly. Jedno paže bylo téměř utrženo obrovskými tesáky a veliký kus

masa byl vytržen ze šíje, tak že krční tepnu, kterou ukrutné pazoury minuly jen zázrakem, bylo viděti.

S klidem šelem, které ho vychovaly, snášel Tarzan své utrpení mlčky, odlézaje raději od druhých a ležel zahalen v chomáče dlouhých travin, než aby ukazoval svoji bídu jejich očím.

Jedinou Kalu měl rád u sebe. Ale nyní, když se mu vedlo lépe, odešla na delší dobu, aby hledala potravu. Neboť toto zvíře, oddané jemu, jedlo sotva tolik, aby zůstalo na živu po celou tu dobu, co mu bylo tak špatně, a spadlo se tak, že se podobalo skutečně již jen stínu.

Kapitola VII.

S v ě t l o v ě d ě n í.

Po dlouhé době, která se malému trpiteli zdála býti věčností, mohl Tarzan opět choditi a od té chvíle pokračovalo jeho zotavení tak rychle, že za měsíc byl opět tak silný a čilý jako dříve.

Během své rekonvalescence častokrát uvažoval o průběhu zápasu mezi ním a gorillou a jeho první myšlenkou bylo, aby našel tu podivuhodnou malou zbraň, která učinila z něho, naprosto podceňovaného slabocha, bojovníka mocnějšího i nejsilnějších šelem v džungli.

Rovněž tak toužil po tom, aby se mohl navrátiti do chatrče a pokračovati v další prohlídce jejího podivuhodného obsahu.

A tak se jednoho rána vydal na cestu, aby pátral dále. Po nedlouhém hledání našel čistě obrané kosti svého padlého protivníka a téměř vedle nich našel i nůž, částečně zakrytý spadáným listím, který byl pokryt rezí, způsobenou jednak vlhkostí půdy, jednak zaschlou krví ubité gorilly.

Tarzan nebyl spokojen se změnou, která se stala se širokým třpytícím se čepelem. Ale i tak byla to stále ještě zdatná zbraň, proti komu jí chtěl použiti, jakmile by se k tomu naskytla příležitost. Tarzan mínil tím, že již nikdy více nebude prchati před svévolnými útoky starého Tublata.

Za chvíli potom byl u chatrče a po krátké chvíli otevřel petlici a vstoupil. Jeho prvním zaměstnáním bylo, že se pokoušel poznati sestrojení zámku. A tak se mu podařilo při otevřených dveřích zjistiti, co přidržovalo dvěře ke stěně i jakým způsobem se petlice uvolňovala.

Shledal také, že může dvěře zavřít i zevnitř a také je zavřel, aby nebyl vyrušován při svém dalším pátrání.

Potom začal se soustavným prohledáváním chatrče, ale jeho pozornost byla brzy upoutána knihami, které se zdály mít na něho tak podivný a mocný vliv, že nemohl mysliti na nic jiného, nežli na svůdné, podivuhodné hádanky, kterými byly jejich stránky pokryty.

Mezi ostatními knihami, jak jsme se již zmínili, byl slabikář, několik čítanek, četné obrázkové knihy a veliký slovník. Všechny tyto knihy Tarzan prohlédl, ale obrázky jej opět zaujaly nejvíce, ačkoliv podivní malí brouci, kterými byly pokryty ty stránky, na nichž nebylo obrázků, vzbuzovaly také jeho podivení i všelijaké domněnky, co by mohly znamenati.

Skrčil se na bobku na stole, který jeho otec zhotovil. Tarzanovo hnědé, nahé tělíčko se sklonilo nad knihou, která spočívala v jeho silných, pružných rukou a jeho mohutná hříva dlouhých černých vlasů padala mu přes zářivé intelligentní oči. Tak sedě poskytoval Tarzan zajímavý obraz malého prvotního muže, který se snažil temnotou nevědomosti prodrati se ke světlu vědění.

Jeho malý obličej byl celý zaujat učením, poněvadž chápal jen částečně mlhavým způsobem nejhrubší základy myšlenek, které měly býti klíčem k podivné záhadě, co znamenají ti maličtí broučci, jimiž se knihy hemžily.

V jeho rukou nacházel se slabikář otevřený na stránce, na níž byla vyobrazena malá opice, která se mu podobala, ale která byla pokryta mimo obličej a rukou jakousi podivnou, barevnou koží — za níž Tarzan pokládal kabátec i kalhoty. Pod obrázkem byli tři malí broučci:

»B O Y«*

Potom shledal, že v textu na téže stránce, opakovaly se tyto tři značky mnohokrát ve stejném pořadí.

A ještě jinou věc pochopil a to tu, že bylo poměrně málo těch různorodých brouků, a že se opakovaly častokrát, příležitostně samy, nejvíce však ve spolku s jinými.

* boy = chlapec

Pomalů obracel stránky, prohlížeje obrázky i text, pátraje po opakování kombinace tří značek »b—o—y«. A náhle je našel pod obrázkem jiné malé opice a podivného zvířete se čtyřma nohama jako byl šakal, ale které mu nebylo nikterak podobno. Pod tímto obrázkem bylo napsáno:

»A B O Y A N D A D O G«*

Ano, zde byli opět ti tři brouci, kteří vždy provázeli tu malou opici. Tak pokračoval pomalu — velmi pomalu, neboť to byla těžká a nesnadná práce, do které se dal — práce, která se bude možná zdát vám, tak jako se mně zdála, nemožnou — totiž naučiti se čísti bez nejmenší znalosti tištěné, nebo psané řeči.

Ovšem, neskončil ji ani za den, ani za týden, ani za měsíc, ani za rok. Pomalu, velmi pomalu se učil potom, když pochopil možnost významu těchto malých broučků, tak že ve věku patnácti let znal již různé kombinace písmen, které byly vytištěny ve slabikáři a v jedné či dvou z obrázkových knih.

O významu a užívání členů, spojek, sloves, přídavných jmen a náměstek. měl jen velmi mlhavé a slabounké představy.

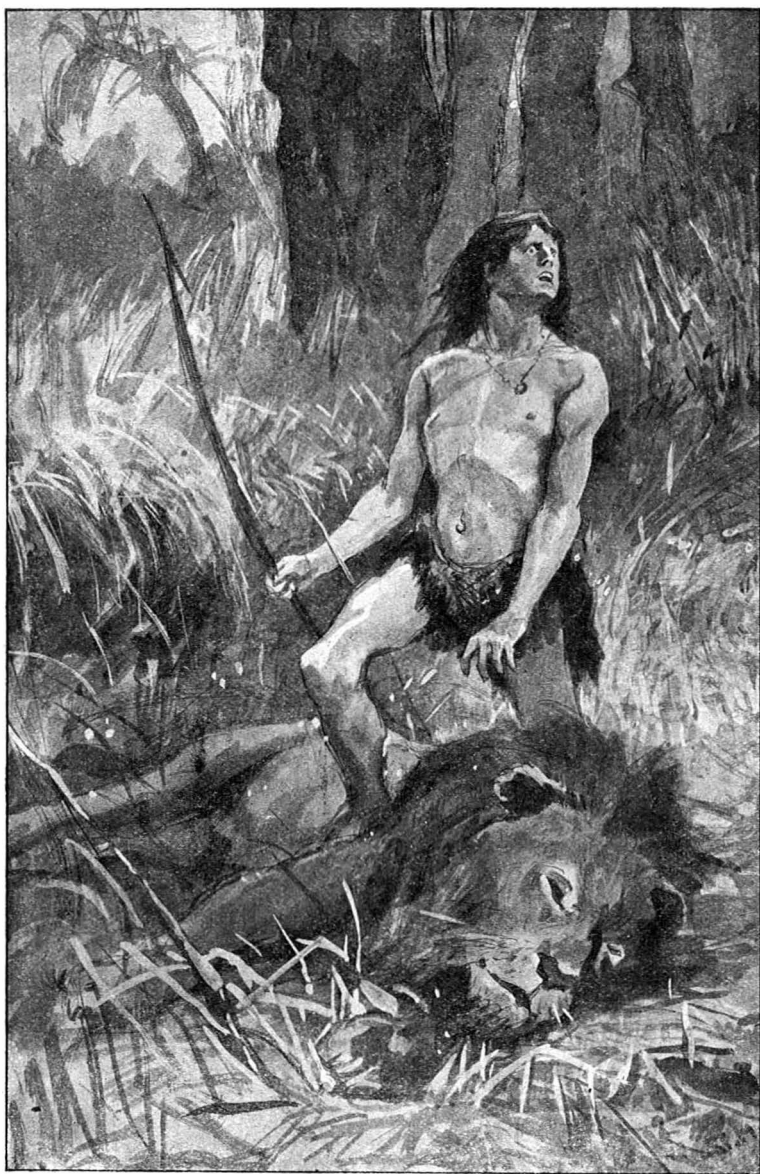
Jednoho dne, když mu bylo asi dvanáct let, našel v dosud neobjevené zásuvce u stolu několik tužek a škrabaje jednou z nich po ploše stolu, shledal k svému potěšení, že zanechává za sebou černou čáru.

S touto novou hračkou Tarzan pracoval tak horlivě, že deska stolu byla brzy pokryta spoustou naškrábaných kliček a nepravidelných čar, konečně ubrousil špičku první tužky docela. Tehdy vzal si druhou tužku, ale tentokráte již měl něco docela jiného v úmyslu.

Chtěl se pokusiti o to, nedovedl-li by napodobiti některé z těch malých broučků, kteří lezli po stránkách knih.

Byla to nesnadná práce, poněvadž držel tužku v ruce tak, jako by jiný člověk uchopil rukojeť dýky a to nepřispívalo nikterak k snadnému psaní, ani k čitelnosti výsledků takto dosažených.

* a boy and a dog = chlapec a pes



Zařval ohyzdným vítězným řevem opičího samce.

Ale Tarzan vytrvale pracoval po celé měsíce v dobách, kdy mu bylo možno docházeti do chatrče, až po opěťovaných pokusech se mu podařilo objeviti držení tužky, které mu dovolovalo vésti ji i řídití snadno, takže konečně dovedl hrubě nápodobiti kteréhokoliv z tištěných brouků.

Takové byly jeho počátky v psaní.

Obkreslování písmen naučilo ho také jiné věci — jejich počtu. A ačkoliv neuměl počítat tak, jako my počítáme, přece měl určité představy o množství, při čemž základem jeho počítání byl počet prstů na jedné ruce.

Prohlížením různých knih Tarzan zjistil, že určil již všechny druhy brouků, z nichž většina se opěťovala v častých kombinacích a tyto daly se snadno seřadovati tak, jak tomu bylo i v kouzelné obrázkové abecedě.

Jeho vzdělání pokračovalo. Ale největší objevy učinil v nevyčerpatelné zásobárně obrovského ilustrovaného slovníku, poněvadž se prostřednictvím obrázků naučil daleko více, než prostřednictvím textu i když pochopil význam oněch brouků.

Když objevil, že slova jsou uspořádána v abecedním pořádku měl radost, když mohl hledati kombinace, které již znal a slova, která za nimi následovala i jejich výklad vedly ho dále do bludiště vzdělání.

Když mu bylo sedmnáct let, uměl již přečísti jednoduchý dětský slabikář a pochopil úplně pravdivý a podivuhodný účel malých brouků.

Tarzan se již více nestyděl za své holé tělo, ani za své lidské rysy, poněvadž mu rozum již zjevil, že je úplně z jiného druhu, než byli jeho divocí a kosmatí druzi.

Byl m-u-ž, kdežto oni byli o-p-i. A malí tvorové, kteří se proháněli po vrcholcích stromů v pralese byly o-p-i-č-k-y. Věděl také, že stará Sabor byla l-v-i-c-e, Histah — h-a-d, a Tabor — s-l-o-n. Tak se naučil čísti.

Od té doby byl jeho pokrok rychlý. S pomocí velkého slovníku a čilé chápavosti svého zdravého rozumu, nabytého dědictvím po svých rodičích i s pomocí neobyčejné bystrosti uva-

žování domyslí si mnohé, čemu nemohl porozumět a tyto domněnky nebyly často daleko od čiré pravdy.

Jeho vzdělání bylo často přerušováno stěhovavým způsobem života jeho kmene, ale i když mu nebylo možno dlít u knih, jeho čilý duch pokračoval stále ve vyhledávání záhad jeho okouzlujícího zaměstnání.

Kusy kůry a plochých listů, ba i hladké pruhy holé země sloužily mu za sešity, v nichž se učil psát hrotem svého loveckého nože své úlohy.

Ale sleduje svoji náklonnost, která ho vábila, aby rozluštil tajemství knihovny, nezanedbával vážnější povinnosti svého života.

Cvičil se stále ve vrhání smyčky a pohrával si s nožem, který se naučil ostřit, brouse ho na plochých kamenech.

Od té doby co Tarzan přišel mezi opy, kmen značně vzrostl, poněvadž zaplašiv pod vůdcovstvím Kerchakovým jiné tlupy ze své části džungle, měl dostatek potravin a téměř žádných ztrát na životech při loupeživých přepadech svých sousedů. Mimo to mladí samci, dospěvše shledali pohodlnějším brát si ženy z vlastního kmene, anebo když polapili některou z jině tlupy, přiváděli ji ke Kerchakovi, dávající přednost soužití s ním, nežli aby se usazovali samostatně a sváděli s ním boje o prvenství v džungli.

Občas některý z nich zuřivější nežli jeho druzi se pokusil o tuto možnost, ale dosud žádný nevyrvál palmu vítězství z pazourů tohoto divokého a surového veleopa.

Tarzan měl zvláštní postavení ve svém kmeni. Považovali ho sice za vlastního, ale v mnohém ohledu bylo to přece jen odlišné. Starší samci ho buďto ignorovali vůbec, anebo ho nenáviděli tak krutě, že jen jeho obdivuhodná mrštnost a rychlost i divoká obrana obrovské Kaly ho zachránily před náhlou smrtí v jeho mladých letech.

Tublat byl jeho nejúpornější nepřítel, ale bylo to právě k vůli Tublatovi, že nepřátelství ostatních jeho nepřátel ustalo, když mu bylo třináct let a Tarzan byl ponecháván na pokoji kromě těch případů, když některý z dospělých samců byl zachvácen ná-

valem zuřivého vzteku, jaký přepadává samce mnohých divokých zvířat v džungli. Tehdy ale nebyl bezpečen nikdo.

Tohoto dne, kdy si Tarzan získal všeobecné vážnosti, byl jeho kmen shromážděn v malém přirozeném amfiteatru, které džungle nepokryla svými šlahouny a lianami v prohlubině, nacházející se mezi několika nízkými kopci.

Tato prostora byla téměř kruhovitá. Všechny její strany vroubili mohutní velikáni nedotknutého dosud pralesa, a kol dokola byla obrostlá tak hustým křovím, že jediný přístup k ní byl možný po hořeních větvích stromů.

Zde, bezpečen před jakýmkoliv přepadením, se kmen často shromažďoval. Ve středu tohoto amfiteatru nacházel se jeden z těch podivných hliněných bubnů, které veleopové zhotovili pro své podivné obřady, jichž zvuky sice lidé zaslechli nejednou v hlubinách džungle, ale kterým nikdo nebyl svědkem.

Mnozí cestovatelé viděli tyto bubny veleopů a někteří i slyšeli zvuky, které vydávaly, spojené s hlukem, divokých a příšerných hodů těchto prvních lordů džungle, ale Tarzan lord Greystoke byl snad jedinou lidskou bytostí, která se kdy účastnila divoké, šílené a opojující slavnosti Dum-Dumu.

Z těchto primitivních obřadů vznikly bezesporně všechny obřady moderní církve i státu, poněvadž po celé ty bezčetné věky sahající zpět, až k nejzazším hranicím soumraku lidstva, naši divocí, kosmatí předkové tančili při obřadech Dum-Dumu, za zvuků hliněných bubnů, při jasném světle tropického měsíce v hlubinách mohutných džunglí, které stojí nezměněny dnes právě tak, jako stály tehdy v oněch dávno zapomenutých nocích pravěku, kdy náš první kosmatý předek shoupl se s rozkývané větve a spustil se lehce na měkký drn místa prvního shromáždění.

Toho dne, kdy se Tarzan zbavil pronásledování, které ho nelítostně sužovalo po dvanáct let, z třinácti let jeho života, celý kmen, čítající nyní plných sto hlav, prodral se mlčky nižšími větvemi stromů a bez hluku se spustil na půdu amfiteatru.

Obřady Dum-Dumu provázely vždy významné události v dějinách kmene — vítězství, zjetí nepřítele, smrt velikého a

divokého obyvatele džunglí, smrt anebo nastolení krále a byly prováděny určitými obřady.

Dnes bylo to zabití veliké opice, člena cizího kmene, a když Kerchakův národ vstoupil do lesního hlediště, bylo viděti mezi ním dva mocné samce, kteří nesli tělo zabitě mezi sebou.

Své břemeno složili vedle hliněného bubnu a sedli si vedle něho na bobek, jako na stráž, kdežto ostatní členové společnosti schoulili se do travnatých koutů ke spánku, do té doby, dokud by vycházející měsíc nedal svým světlem znamení k jejich divoké orgii.

Po celé hodiny vládlo na mytíně úplné ticho, které nerušilo nic, nežli neladné škřeky nádherně opeřených papoušků, pištění a cvrlikání drobného ptactva, poletujícího neustále mezi kvetoucími orchidejemi a jinými plamennými květy, které zdobily myriady mechem pokrytých větví lesních velikánů.

Na konec se nad džunglí rozhostilo temno a opice se počaly probouzeti. Brzy utvořily veliký kruh kolem hliněného bubnu. Ženy a mláďata krčily se v tenké řadě na obvodu jeho, kdežto ve předu, uvnitř kruhu se rozestavili dospělí samci. Před bubnem usadily se tři staré sanice, z nichž každá byla vyzbrojena uzlovatou větví, patnáct až osmnáct palců dlouhou.

Pomalu a lehce počaly se dotýkati znějícího povrchu bubnu, když první slabé paprsky vystupujícího měsíce ostříbřily obkličující je vrcholky stromů.

Když se světlo v amfiteatru stalo jasnějším, sesílily zvuky i zrychlily tempo svých ran, až náhle divoký a rytmický tlukot bubnu pronikl džunglí všemi směry na míle daleko. A tehdy obrovské, divoké šelmy zarazily se v honbě, vztyčivše uši a zdvihnuvše hlavy, aby naslouchaly dutému bubnování, které znamenalo, že slavnost opů začala.

Někdy některá vyrazila pronikavý skřek, anebo hromový řev, jakoby chtěla odpovědět na výzvu divokého bubnu veleopů, ale žádná z nich neodvažovala se přiblížit anebo napadnouti je, poněvadž opové, shromáždění v plném počtu, naplňovali prsa svých sousedů z džungle bázní.

Když zvuk bubnu se stal ohlušujícím, Kerchak vyskočil na volnou prostoru mezi samce, sedící na bobku a mezi bubeníky.

Stoje vztyčen, pohodil hlavu zpět a pohlížeje přímo do vycházejícího měsíce, udeřil oběma kosmatýma rukama do svých prsou a vydal strašlivý pronikavý skřek.

Jednou — dvakrát — třikrát ozval se tento děsný výkřik temnou pustinou tohoto nevýslovně mrtvého světa. Potom krče se proklouzl bez hluku kolem otevřeného kruhu, otáčeje se daleko od mrtvého těla ležícího před bubnem, ale když běžel kolem, hleděl stále upřeně svýma divokýma, zlověstnýma, rudýma očima na mrtvolu.

Potom jiný samec skočil doprostřed kruhu a opakuje hrozné výkřiky krále, následoval plíživě jeho stopy. Jiný a opět jiný následovali rychle za sebou, až se celá džungle zachvěla nepřetržitými zvuky jejich krvežíznivých skřeků.

Bylo to vyzvání a honba současně.

Když se všichni dospělí samci připojili v tenký okruh kroužících tanečníků, započal útok.

Kerchak, popadnuv obrovský klacek z hromady, která tu byla uchystána k tomu účelu, vrhl se zuřivě na mrtvou opici a zasadil jí strašnou ránu, vydávaje ze sebe bojovné mručení i vrčení. Zvuk bubnu se nyní zrychlil právě tak, jako rychlost rán a válečníci, přibližující se k uštvané oběti zasazovali své rány a připojovali se k šílenému víru Tance Smrti.

Tarzan byl jedním z této divoké, poskakující hordy. Jeho nahé, potem se zalévající, svalovité tělo, svítící se v měsíčním světle, zářilo půvabem i krásou mezi nemotornými, ohavnými a chlupatými těly šelem, tancujících kolem něho.

Nikdo neplížil se tak dovedně při mimickém líčení honby, nikdo nebyl tak ukrutný jako on při divé sveřeposti útoku a nikdo nevyskakoval tak vysoko při Tanci Smrti.

Když se rychlost i zvuk bubnu zvyšovaly, tanečníci zjevně propadli opojení divokého rytmu a sveřepých skřeků. Jejich přemetů i skoků přibývalo, jejich vyceněné tesáky byly plny slin a jejich pysky i prsa byly potřísněny pěnou.

Půl hodiny trval příšerný tanec, až na Kerchakovo znamení hluk bubnů ustal, a bubnující samice proklouzly rychle řetězem tancujících mezi diváky sedící na vnějším okraji kruhu. Tehdy jako jeden muž se všichni samci vrhli střemhlav na tělo, které jejich strašlivé rány změnilly v massu chlupaté kaše.

Maso se zřídka kdy dostalo do jejich tlam v dostatečném množství a tak vhodným zakončením jejich slavnosti bylo ochutnání masa z nedávno zabitého nepřítele. Proto nyní věnovali svoji pozornost pohlcení svého zabitého nepřítele, požívání jeho masa.

Veliké tesáky zadíraly se do mrtvol vytrhávající obrovské kusy. Nejsilnější samci zmocnili se nejtuchnějších soust, mezitím co slabší kroužili kolem zápasícího klubka, čekající na příležitost, aby se mohli vmísiti do něho a uchvátiti upuštěný kus pamlsku anebo ukrásti zbývající košť, dříve než by se jí zmocnil někdo jiný.

Tarzan více nežli opice potřeboval a toužil po mase. Pocházeje z račy požívače masa, nikdy si v životě nepomyslel, že bude moci nasytiti se masitou potravou, a proto nyní jeho hladké, pružné tělo razilo si cestu jako červ massou zápasících a rvoucích se opic, ve snaze, aby se zmocnilo podílu lstí, když to nebylo možno silou.

Po jeho boku visel nůž jeho neznámého otce v pochvě, kterou si vlastnoručně urobil dle vzoru, který našel v jedné ze svých obrázkových knih.

Konečně se mu podařilo dosíci rychle mizící hostiny. Rychle vytasil nůž a odřízl daleko vydatnější sousto, než jakého myslel, že se mu podaří dosíci, celé chlupaté předloktí, které vykukovalo mezi nohama mocného Kerchaka, jenž byl tak pilně zaměstnán uplatňováním svojí královské žravosti, že ani nezpozoroval této urážky svého veličenstva.

A tak malý Tarzan se vyprostil opět z massy zápasících těl, tiskna pevně k prsům svoji příšernou kořist.

Mezi těmi, kteří marně kroužili kolem klubka rvoucích se hodovníků, byl také starý Tublat. Byl jedním z prvních při hostině

a ustoupil s vydatným podílem, aby ho v klidu sežral. Nyní klestil si znovu cestu pro nové sousto.

Když se Tarzan vynořil ze středu chumáče zmítajícího se sem i tam, tiskna chlupatou paži k prsoum, zpozoroval ho Tublat okamžitě.

Jeho malé, krví podlité, prasečí oči zasvítily zhoubným žářem, když spatřil Tarzana, a současně objevila se v nich chtivost zmocniti se lahůdky, kterou chlapec nesl.

Ale Tarzan zpozoroval svého úhlavního nepřítele a uhodnuv, co má veliká bestie v úmyslu, uskočil hbitě, doufaje, že se bude moci mezi nimi skrýti. Ale Tublat mu byl v patách, takže se nemohl skrýti. I rozhodl se uniknouti mu vůbec.

Rychle spěl k stromům obklopujícím hlediště. Mrštným skokem zachytil se rukou jedné z nižších větví a pak, uchopiv svoji kořist do zubů, šplhal rychle vzhůru, sledován Tublatem, který byl těsně za ním.

Vzhůru — vzhůru šlo to, až do zmítajícího se vrcholku pyšného lesního velikána, kam se jeho těžký pronásledovatel více neodvážil. Tam se usadil, chrle úštěpky a nadávky na zuřící a pěnou pokrytou šelmu, která se nacházela padesát stop pod ním.

A tehdy byl Tublat zachvácen výbuchem šílenství.

S hroznými skřeky a řevem spustil se dolů mezi samice a mladé, zatínaje své tesáky do tuctu drobných šíjí a trhaje velké kusy ze zad i z prsou samic, které upadly do jeho spárů.

Tarzan pozoroval tento šílený rej zloby ve stříbrné záři měsíce. Viděl samice i mláďata šplhající se rychle na stromy, aby se zachránily. Potom pocítili i velcí samci ve středu mýtiny tesáky jejich sešlivšího druhu a v jediném okamžiku rozprchli se do temných stínů obklopujícího je pralesa.

Na mýtině zbyla mimo Tublata jen jedna stará samice, která běžela rychle ke stromu, s něhož se Tarzan díval, a těsně za ní hnál se ohavný Tublat.

Byla to Kala a jakmile Tarzan zpozoroval, že ji Tublat dohání, spustil se rychlostí padajícího kamene s větve na větev ke své pěstounce.

Nalézala se nyní pod převislou větví a těsně nad ní krčil se Tarzan, čekaje na výsledek honby. Skočila do vzduchu a uchopila se jedné větve takřka nad hlavou Tublata, právě když ji doháněl. To by ji bylo zachránilo, ale v tom se ozval suchý, třaskavý zvuk, větev se přelomila a ona spadla na hlavu Tublatovi, kterého srazila k zemi.

Oba se vymrštili v tomtéž okamžiku, ale ačkoliv byli oba rychlí, Tarzan byl ještě rychlejší, takže rozzuřený samec octl se nyní tváří v tvář synu člověka, který stál mezi ním a Kalou.

Nic se nemohlo hoditi lépe divokému opovi. S vítězným řevem skočil po malém lordu Greystokeovi. Ale jeho tesáky se nezakously nikdy více do tohoto ořechově hnědého masa.

Svalovitá ruka se vymrštila a chopila kosmaté hrdlo. Druhá pak vrazila ostrý lovecký nůž několikrát do širokých prsou Tublatových. Rány dopadaly jako hrom, jedna za druhou a Tarzan přestal teprve tehdy, když pocítil, že bezvládné tělo se shroutilo pomalu pod něho.

Když dopadlo na zem, Tarzan z rodu opic šlápl na krk svého cdivkého nepřítele a zdvihnuv své oči k měsíci, který byl v úplňku, vrhnul zpět svou divokou, mladou hlavu a zařval bojovným a strašným rykem svého kmene.

Jeden za druhým, příslušníci kmene slézali se svých stromových útulků a utvořili kruh kolem Tarzana i jeho zabitého protivníka. Když se všichni sešli, Tarzan se k nim obrátil:

»Já jsem Tarzan,« křičel. »Jsem velký zabíječ. Ať si všichni váží Tarzana z rodu Opic a Kalý jeho matky. Nikdo mezi vámi není tak mocný, jako Tarzan. Jeho nepřátelé ať se mají na pozoru.«

Pohlížeje přímo do rudých, zlověstných očí Kerchakových, mladý lord Greystoke zabušil se do svých mocných prsou a vyrazil ještě jednou výkřik vzdoru.

Kapitola VIII.

L o v e c z v r c h o l k ů s t r o m ů.

Druhého dne po slavnosti Dum-Dum kmen se navracel zpět lesem k pobřeží. Tělo Tublatovo zůstalo ležeti tam, kde padlo, poněvadž kmen Kerchakův nejlí vlastních mrtvých.

Pochod nebyl ničím jiným nežli hledáním potravy. Rapuston, pisang, banány rostly zde v hojnosti s divokým ananasem, příležitostně našli se také malí ssavci, ptáci, vajíčka, plazové a hmyz. Oříšky praskaly v jejich mocných čelistech, a když byly příliš tvrdé, byly drceny mezi dvěma kameny.

Jednou stará Sabor, skříživši jejich cestu, zahнала je do bezpečného útulku ve vyšších větvích, poněvadž, ač ona měla úctu před jejich počtem a ostrými tesáky, oni se své strany měli ve stejné úctě její ukrutnou a mocnou dravost.

Na nízké větvi seděl Tarzan zrovna nad majestátním, ohebným tělem, když se blížila tiše hustou džunglí. Tarzan hodil ananas na dávného nepřítele svého lidu. Veliká šelma se zastavila a obrátivši se, pohlédla na opovážlivce nad sebou.

Mrsknuvši hněvivě ocasem, vycenila své žluté zuby, ohrnuvši své velké pysky s ohyzdným úšklebkem, který svrástil její vousatý čenich a přivřel její zlověstné oči tak, že se podobaly dvěma úzkým skulinkám, z nichž svítil vztek a nenávisť.

Složivši uši do zadu, pohlédla přímo do očí Tarzanovi z rodu Opic a zařvala pronikavým, vyzývajícím hlasem.

Se svého bezpečného útulku odpovědělo opí dítě nebojácným způsobem na toto vyzvání.

Okamžik se oba mlčky měřili a potom se velká kočka obrátila do džungle, která ji pohltila tak, jako oceán pohlcuje vržený cblázek.

Ale v mysli Tarzanově vyklíčil veliký záměr. Zabil strašného Tublata. Což tedy nebyl mocným bojovníkem? Nyní půjde po stopě úskočné Sabor a zabije ji podobným způsobem. Bude potom také velkým lovcem.

Na dně jeho anglického, drobného srdce tajila se veliká touha pokrýti svoji nahotu šaty, poněvadž, jak se dozvěděl z obrázkové knihy, všichni muži byli pokryti, kdežto opičky a opové, i každé jiné živé stvoření bylo nahé.

Šaty tedy zajisté byly odznakem velikosti, znamením povýšenosti muže nad všemi živočichy, poněvadž jistě tu nemohlo býti jiné příčiny, aby lidé nosili takové ohyzdné věci na svém těle.

Před mnohými měsíci, když byl o mnoho menší, toužil po tom, aby měl kůži ze lvice Sabor, nebo ze lva Numy, anebo z leoparda Sheely, aby zakryl své tělo, které nemělo žádné srsti a nepřipomínal tak ohyzdného hada Histaha. Nyní však byl hrd na svoji hladkou kůži, poněvadž dokazovala jeho původ z mocné račy jeho předků a obě tyto protichůdné touhy, jedna aby svojí nahotou dokazoval pyšně svůj původ a druhá, aby přijal zvyky své račy a nosil ohyzdné a nepohodlné šaty, se střídaly rychle za sebou.

Když kmen pokračoval ve svém pomalém pochodu pralesem po přestávce, kterou zavinila Sabor, Tarzanova hlava byla plna záměrů, jak zabít tuto nepřítelkyni a po mnoho dní potom nepomýšlel na nic jiného.

Toho dne však náhle měl jiné a bezprostřednější dojmy, které přivábily jeho pozornost.

Náhle nastalo temno jako o půlnoci; zvuky v džungli ztichly. Stromy stály bez pohnutí, jako kdyby byly ochromeny očekáváním nějakého velkého, bezprostředně nastávajícího neštěstí. Příroda čekala — ale ne dlouho.

Slabě z dále ozvalo se přitlumené, žalostné zasténání. Blíže a blíže přicházelo sesilujíc se každým okamžikem.

Veliké stromy se ohnuly vesměs, jako by byly tisknuty k zemi mocnou rukou. Stále víc a více se nakláněly a přece tu nebylo jiného zvuku, nežli hlubokého a žalostného sténání větru.

Pak se náhle stromoví obři vzpřímili, mrsknuvše svými vrcholky v hněvivém a ohlušujícím rachotu. Pronikavé a oslepující světlo zasvítilo z rychle se valících, jako inkoust černých mračen na obloze. Strašné rány řvoucího hromu stihaly rychle jedna druhou. A pak přišla průtrž mračen. Nad džunglí sneslo se pravé peklo.

Opičí kmen krčil se, chvěje se studeným deštěm, pod velikými stromy. V záři rychle se opětuujících a oslňujících blesků bylo viděti divoce se zmítající větve a ohýbající se kmeny.

Tu i tam některý z dávných patriarchů lesa zasažen hromovým klínem, klesl rozdrčen na tisíce kusů mezi obklopujícími ho stromy, strhávaje s sebou nesčíslné větve i mnohé menší sousedy, zvyšuje tak zmatek, který zavládl v celé džungli.

Větve velké i malé, přervané divokým vichrem, poletovaly divoce se zmítající zelení, přinášejíce smrt a zkázu nesčetným obyvatelům hustě obydleného světa dole.

Po celé hodiny trvala zuřivost bouře bez ustání. V stálém nebezpečí, že budou zasaženi padajícími kmeny a větvemi, ohrožení blesky a následujícími je hromovými ranami, krčily se opice strašně zbědovány, až konečně bouře ustala.

Konec bouře byl právě tak náhlý, jako její počátek. Vítr se uklidnil, slunce vysvítlo a příroda se usmívala znovu.

Listí a větve orosené krůpějemi a vlhké květy nádherných květin zářily v nádheře vracejícího se dne. A tak, když příroda zapomněla, zapomněly rychle i její děti. Čilý život pokračoval právě tak, jako dříve, nežli nastalo temno a strach.

Ale rozbřeskující se světlo vysvětlilo Tarzanovi záhadu šatů. Jak příjemno by bylo pod těžkou kůží Sabory. A tak byl dán nový podnět, aby se pokusil o dobrodružství s ní.

Kmen se zdržoval po několik měsíců blíže pobřeží, kde stála Tarzanova chýše a jeho studie zabíraly větší část jeho času. Ale vždy, když cestoval pralesem, měl smyčku připravenou a mnohé menší zvíře upadlo v osidla rychle vržené smyčky.

Jednou snesla se klička i kolem krátkého krku Horty, divokého kance, a jeho zběsilý skok, jímž chtěl dosáti svobody, strhl

Tarzana s převislé větve, na níž číhal a odkudž i vrhl svoje svínuté lasso.

Mocný kanec se obrátil při zvuku jeho dopadnuvšího těla a spatřiv, že se jedná jen o snadnou kořist mladého opičáka, sklonil hlavu a vrhl se zuřivě na překvapeného mladíka.

Tarzan šťastnou náhodou se nezranil při pádu, dopadnuv jako kočka na všechny čtyři, široce roztažené. V mžiku vyskočil opět na nohy a poskočiv jako opice, kterou také vlastně byl, zachytil se nízké větve a vymrštil se na ni právě v tom okamžiku, když Horta proběhl marně pod ní.

Tehdy seznal Tarzan ze zkušenosti, že jeho zbraň má právě tak své nevýhody, jako skytala výhody.

Při této příležitosti pozbyl toliko dlouhého provazu. Tarzan věděl dobře, že kdyby ho bývala Sabor stáhla s větve dolů, výsledek by byl dopadl asi zcela jinak, neboť by byl nepochybně ztratil život při takovém pokusu.

Trvalo to mnoho dní, nežli upletl nový provaz, ale když byl konečně hotov, pokračoval schválně v honbě a ležel na číhané v hustém listí veliké větve, která visela zrovna nad dobře vyšlapanou stezkou k vodě.

Několik menších živočichů prošlo pod ním, aniž by je byl obtěžoval. Nepřál si takové bezvýznamné kořisti. Bylo třeba chytiti silné zvíře, aby byla dokázána účinnost jeho nového problému.

Konečně přicházela ta, kterou Tarzan hledal, s pružnými svaly, které zřetelně vystupovaly pod skvoucí se kůží. Tučná a lesknoucí se přicházela Sabor.

Její veliké tlapy dopadaly měkce a bez hluku na úzkou stezku. Hlavu měla vztyčenu, neochabujíc nikdy v ostražitosti, její dlouhý ocas pak pohyboval se pomalu pňvabnými a mocnými vlnami.

Blíže a blíže přicházela ke stromu, na jehož větvi krčil se Tarzan, drže závit dlouhého provazu připravený v ruce. Hoch seděl nehybně jako bronzová socha, když Sabor prošla pod ním. Učinila jeden krok, druhý a třetí, náhle se vznesla tiše smyčka nad její hlavou. Na okamžik rozvinující se provaz visel nad její

hlavou jako veliký had, a potom, když vzhledla vzhůru, aby vypátrala příčinu svistivého zvuku, smyčka ovinula její hrdlo. Rychlým trhnutím zadrhl Tarzan smyčku kolem jejího lesknoucí se hrdla, a potom pustil provaz a zachytil se větve, na níž seděl, oběma rukama.

Překvapená šelma obrátila se skokem do džungle. Ale Tarzan nehodlal ztratit nový provaz tímže způsobem, jako ztratil první. Zkušenost ho poučila. Lvice učinila druhý skok a již pocítila, jak se jí provaz stáhl těsně kolem hrdla. Její tělo se v pravém slova smyslu převrátilo ve vzduchu a dopadlo těžce na záda. Neboť Tarzan upevnil důkladně konec provazu ku pni velkého stromu, na kterém seděl.

Až sem byl jeho plán promyšlen znamenitě, ale když se chápal provazu, umístiv se pevně za vidlicí dvou mohutných větví, shledal, že mezi přitáhnutím této mocné, zápasící, škrábající, kousající a řvoucí šelmy se železnými svaly ke stromu, a mezi jejím chycením do smyčky, je značný rozdíl.

Váha staré Sabor byla nesmírná a když vzepřela své obrovské pařáty, nikdo s ní nemohl pohnouti, vyjímaje snad jediného slona Tantora.

Lvice se ocitla nyní znovu na stezce, odkud mohla uzříti původce svého zneuctění. Řvouc vztekem, vymrštila se pojednou vysoko do vzduchu k Tarzanovi, ale když její obrovské tělo dopadlo na větev, kde Tarzan seděl, nebylo ho tu již více. Tarzan lehce se vyšvihнул na menší větev o dvacet stop výše nad zuřícím netvorem. Na okamžik zůstala Sabor viseti na větvi a Tarzan ji dráždil, metaje větévky do jejího nechráněného obličejce.

Náhle šelma dopadla znovu na zem a Tarzan si pospíšil, aby se rychle chopil provazu, ale Sabor již nyní přišla na to, že ji drží jen tenký provaz a uchopivši ho svými mocnými tlapami, přetrhla ho dříve, nežli mohl Tarzan upevniti rdousící smyčku po druhé.

Tarzan byl velmi zaražen. Jeho dobře promyšlený plán se rozkotal a tak se usadil nyní nad řvoucí šelmou a křičel na ni zlostně, dráždějí výmluvnými posuňky.

Sabor běhala pod stromem sem i tam celé hodiny. Čtyřikrát se přikřčila a skočila po malém skřítku, který jí tancoval nad

hlavou, ale spíše by byla zachytla vítr, hučící větvemi stromu, nežli mrštného Tarzana. Konečně Tarzana omrzela tato zábava a on vydav ze sebe poslední vyzývavý skřek a vrhnuv na lvici poslední dobře mířený zralý plod, který se rozmázl po cenících se fysiognomií Sabory, opustil bojiště a vznášel se sto stop nad zemí ke svému kmeni.

A zde vypravoval nadýmaje hruď svoje dobrodružství s takovým chvástáním, že i na své nejzarputilejší nepřátele udělal dojem, zatím co Kala přímo tančila radostí i pýchou.

•

—————

•

Kapitola IX.

M u ž p r o t i m u ž i .

Tarzan z rodu Opic žil skoro beze změn v džungli divokým životem po několik let. Jediný rozdíl spočíval v tom, že se stal silnějším a moudřejším a naučil se ze svých knih mnohému o těch podivných světech, které ležely někde daleko od jeho pralesa.

Život mu nikdy nepřipadal jednotvárným a nudným. Bylo tu vždy dosti Pisah — ryb, které mohl lovit v četných bystřinách i jezírkách a Sabor i její divocí bratřenci pečovali stále o to, aby udržovali jeho pozornost každou chvíli, kterou ztrávil na zemi.

Často jej honili, ale daleko častěji honil on je a ačkoliv jej nikdy nezastihli svými ukrutnými drápy, přece se často stávalo, že jim unikl jen s napětím všech sil v posledním okamžiku.

Rychlá byla Sabor, lvice, rychlý byl Numa i Sheeta, ale Tarzan z rodu Opic byl jako blesk.

Se slonem Tantorem se spřátelil. Jak? Netažte se mne. Ale to je známo obyvatelům džungle, že v mnohé měsíčné noci Tarzan z rodu Opic a Tantor, slon, kráčivali spolu a kde byla cesta volná, tam Tarzan jel usazen na Tantorových mohutných zádech.

Všichni druzí živočiši v džungli byli jeho nepřáteli, vyjímaje jeho vlastní kmen, v němž měl mnoho přátel.

Mnoho dní v roce strávil Tarzan v chatrči svého otce, kde stále ještě ležely nedotčeny kosti jeho rodičů i malá kostra mláďete jeho pěstounky Kaly. V osmnácti letech dovedl Tarzan zběžně čísti a rozuměl skoro všemu, co čítal v rozličných svazcích, které se nacházely v přihrádkách v chatrči.

Také se naučil psaní tištěných písmen. Psal tak rychle a zřetelně, ale psanému písmu se nenaučil, neboť ačkoliv bylo několik sešitů s předlohami v knihovně, přece bylo tu tak málo

psané angličtiny, že nepokládal za nutné učit se i tomuto druhu písma, ač je pracně dovedl přečísti.

A tak v osmnácti letech tento potomek lorda neuměl sice anglicky mluvit, ale přece dovedl čísti i psátí svojí rodnou řečí. Kromě toho do té doby nespátřil jinou lidskou bytost, kromě sebe sama a to proto, že kraj, kterým putoval se svým kmenem, nebyl zavlažován žádnou velkou řekou, která by sem byla přivedla divoké domorodce z vnitrozemí.

Vysoké pahorky uzavíraly ji se tří stran. Na čtvrté straně byl oceán. Krajina hemžila se lvy, leopardy a jedovatými hady. Nebylo dosud žádného průkopníka z rodu lidských šelem, který by se byl odvážil vniknouti do jejích neproniknutelných záhad.

Ale když Tarzan z rodu Opic seděl kteréhosi dne v chatrči svého otce, hloubaje v tajemství nové knihy, dávné bezpečí jeho džungle pominulo na vždy.

Na daleké východní hranici ubírala se husím pochodem podivná karavana po hřbetě nízkých pahorků.

Vpředu nacházelo se padesát černých válečníků, ozbrojených tenkými dřevěnými oštěpy, jichž hroty byly na pomalém ohni ztuženy, dlouhými luky a jedovatými střelami. Na jejich zádech byly veliké oválové štíty, v jejich nosech veliké kruhy a z jejich vlnitých, kudrnatých vlasů trčely chocholy pestrobarevných per.

Na jejich čelech byly vytetovány tři stejné podélné pruhy a na prsou tři kruhy, jeden ve druhém. Žluté zuby byly spilovány do hrotů a veliké, ošpuhlené rty zvyšovaly jen zvířecí surovost jejich vzezření.

Za nimi následovalo několik set žen a dětí. Ženy nesly na hlavách těžké břímě kuchyňských hrnců, domácích náradí a slonoviny. Vzadu nacházelo se sto válečníků, podobně vystrojených, jako předvoj.

Z uspořádání celého voje bylo zřejmo, že se daleko více obávali útoku ze zadu, než jakéhokoliv nepřítele číhajícího vpředu, a tak tomu skutečně také bylo, poněvadž prchali před vojínů bílého muže, kteří je tak pronásledovali k vůli gumě a

sionovině, až se jednoho dne vrhli na své trýznitele a rozsekali bílého důstojníka i malou posádku černých vojáků.

Po mnoho dní krmlili se masem zabitých, ale potom přišel silnější oddíl vojáků a přepadl jejich osadu, aby pomstil smrt svých kamarádů.

Té noci černí vojáci bílého muže měli jistě mnoho masa a tento malý zbytek kdysi mocného kmene unikl do mračné džungle, do neznáma sice, ale nepozbyv svobody.

Ale to, co bylo svobodou a štěstím těmto divokým černochům, bylo úžasem i smrtí mnohým divokým obyvatelům jejich nového domova.

Po tři dny malá karavana stoupala pomalu středem neznámého pralesa, v němž nebylo žádných cest, až konečně dospěla na malou plošinu blíže břehů neveliké říčky, které se zdály býti méně porostlými, nežli všechna místa, na která dosud vstoupili.

Zde se dali do stavby nové vesnice, a za měsíc byl vymýtěn veliký prostor, chýše i palissády postaveny, banány, yam i kukuřice zasázeny a divoši začali žít v novém domově starý svůj život. Zde nebylo bílých mužů, ani vojáků, ani nebylo třeba bromaditi gummu a slonovinu pro kruté a nevděčné utiskovatele.

Trvalo to několik měsíců, nežli se domorodci odvážili dále do okolí obklopujícího jejich novou osadu. Několik jich padlo za oběť staré Sabor, a poněvadž se džungle hemžila podobnými divokými a krvežíznivými dravci, jako byli lvi a leopardi, černí válečníci se neodvažovali daleko za palissády, chránící jejich osadu.

Ale jednoho dne Kulonga, syn starého krále Mbonga, zatloual se daleko do hustých bludišť západu. Opatrně postupoval ku předu maje kopí připraveno k bodnutí, kryje své štíhlé ebonové tělo štítem, který třímal levou rukou.

Na zádech byl zavěšen jeho luk a v toulci na jeho štítu nacházelo se mnoho tenkých rovných šípů, jichž hroty byly natřeny hustou, temnou, lepkavou šřavou, která měnila nejneopatrnější jejich píchnutí ve smrtelné zranění.

Noc zastihla Kulongu daleko od ochranných kolů jeho otcovské vesnice, ale on stále ještě směřoval k západu, až konečně

vyšplhav na vidlici větví velikého stromu, zrobil si tam hrubou plošinu a schoulil se tam k spánku.

Tři míle západně od něho přenocoval Kerchakův kmen.

Časně ráno druhého dne se opice probudily a táhly džunglí, hledajíce potravu. Tarzan, jak to už bylo jeho zvykem, pokračoval ve svém pátrání směrem k chatrči, tak že jeho žaludek byl syt, když dostihl pobřeží.

Ostatní opice roztrousily se po jedné, dvou i více, všemi směry, ale bez všech zvuků poplachu.

Kala pohybovala se pomalu podél stezky, kterou vyšlapali sloni k východu, a byla pilně zaměstnána tím, že odvalovala shnilé haluze i klády, hledajíc jedlé brouky a houby, když pojednou slabý odstín podivného zvuku upoutal její pozornost.

Stezka před ní byla asi padesát yardů přímá, a na konci tohoto listnatého tunelu spatřila plížící se k ní postavu podivného a hučného zvířete.

Byl to Kulonga.

Kala nečekala, aby uviděla více, ale obrátivši se ubíhala podle stezky zpět. Neutíkala sice, ale po způsobu zvířat jejího druhu, když nejsou podrážděna, snažila se spíše vyhnouti cizinci, nežli hledati spásu v útěku.

Těsně za ní hnál se Kulonga. Zde bylo maso. Mohl uloviti zvěř a dobře pohodovati toho dne. Běžel tedy blíže, navaluje své kopí k hodu.

Při záhybu cesty spatřil ji znovu, na jiném rovném kusu stezky. Ruka s oštěpem vztáhla se daleko do zadu, svaly se napály bleskurychle pod hladkou kůží. Náhle se rámě vymrštilo a kopí vylétlo za Kalou.

Byl to špatný hod. Kopí ji jenom odřelo bok.

S výkřikem hněvu a bolesti obrátila se opice proti svému mučiteli. V okamžiku zapraskaly stromy pod tíží spěchajících opů, směřujících chvatně k místu srážky, kam je volal skřek Kaly. Když Kala počala útočiti, Kulonga rychle sňal luk a vložil do něho šíp s rychlostí téměř neuvěřitelnou.

Stáhnuv tetivu daleko do zadu, vstřelil otravný šíp přímo do srdce obrovského veleopa.

S hrozným skřekem shroutila se Kala ku předu, před udivenými zraky členů svého kmene.

Řvouce a skučíce, vrhli se opové ku Kulongovi, ale tento zchytralý divoch prchal zpět po stezce, jako vyděšená antilopa.

Neboť Kulonga věděl všelicos o strašlivosti těchto chlupatých lidí a v duchu si přál, aby mezi ním a mezi nimi byla pokud možno veliká mezera. Pronásledovali jej hodný kus cesty, proplétající se větvemi, ale konečně jeden za druhým se vzdával honby a vracel se k místu neštěstí.

Nikdo z nich před tím nikdy neviděl muže, vyjma Tarzana, a tak se nyní podívovali všichni, co to bylo asi za tvora, který vpadl do jejich džungle.

Daleko na pobřeží u malé chatrče Tarzan zaslechl slabé zvuky bitvy a seznal, že je něco u jeho kmene ve vážném nepořádku, rychle ubíhal ve směru volání.

Když doběhl na místo, našel celý kmen shromážděný a breptající zmatené řeči kolem jeho zavražděné matky.

Tarzanův žal i hněv se rozpoutaly. Tarzan vyrážel ze sebe jeden ryk pomsty za druhým, bil se do mocné hrudi zafatými pěsti, a potom upadl na tělo Kaly a vyplakal strašnou bolest svého osamělého srdce.

Neboť jest zajisté největším zármutkem našeho života, ztratíme-li jediné stvoření na světě, které nás vždy milovalo i bylo nám oddáno.

Jaká to myšlenka, že Kala byla divoká a ohavná opice, Tarzanovi byla vždy krásnou, k Tarzanovi byla vždy laskavou.

Ji zahrnul, aniž by ji byl vlastně znal, vši vážností, úctou a láskou, kterou normální hošík cítí ku své matce. A tak Kale bylo opětováno, ač beze slov, vše to, co by bývalo patřilo lady Alici, kdyby byla zůstala na živu.

Po prvním výbuchu žalosti se Tarzan ovládnul a vyptává se členů kmene, kteří byli svědky zabití Kaly, dozvěděl se vše, co mu mohla jejich skrovná zásoba slov vysvětliti.

Pro jeho potřebu to nicméně stačilo. Neboť mu vypravovali o podivné, černé opici, bez srsti, které z hlavy vyrůstalo peří,

která vrhla smrtí tenkou haluzí a potom utíkala s rychlostí jelena Bary k vycházejícímu slunci.

Tarzan nečekal déle, nýbrž vyskočil do větví stromů, rychle se bral pralesem. Znal dobře záhyby sloní stezky, po které Kalin vrah prchl a tak ji hleděl přejíti rovným směrem, aby předhlonil černého válečníka, který sledoval všechny křivolaké záhyby stezky.

Po jeho boku se houpal lovecký nůž jeho neznámého otce, a kol jeho beder vinuly se závitý jeho provazu. V hodině dostihl stezky a sestoupiv na zem, ohledal půdu zevrubně.

V měkkém blátě na břehu malého potůčku nalezl stopy, jaké měl v celé džungli jen on, ale mnohem větší, než byly jeho. Jeho srdce počalo tlouci silněji. Bylo to možné, aby stopoval Muže — jednoho z vlastního rodu?

Byly tu dva páry otisků, jdoucích protivnými směry. Jeho kořist tedy již minula toto místo na stezce. Když prohlížel novější stopu, drobný kousek hlíny se odlomil od vnějšího okraje stopy a spadl na dno její duté prohlubně. Ach — stopa byla velmi čerstvá. Jeho oběť musila tudy proběhnouti, před nedlouhou chvílí.

Tarzan vyhoupl se znovu do stromů, a tiše i rychle šel ku předu, vysoko nad stezkou.

Urazil tak sotva míli, když se náhle ocitl nad černým válečníkem, stojícím na malé, otevřené mýtině. V rukou bojovníka se nacházel štíhlý luk, do kterého právě vložil jeden z malých, smrtonosných šípů.

Naproti němu na druhé straně mýtiny stál Horta, divoký kanec se schýlenou hlavou a s tesáky pokrytými pěnou, přichystán k útoku.

Tarzan pohlédl s údivem na podivného tvora pod sebou — který mu byl tak podoben postavou, ale který se od něho lišil barvou i obličejem. Jeho knihy měly sice také vyobrazení černocha, ale jak rozdílný byl ten plochý, mrtvý tisk od tohoto mrštného a ohavného ebenového těla, kypícího životem.

Jak zde stál ten muž s tuze napiatým lukem, Tarzan v něm nepoznal tak černocho, jako »Lukostřelce« ze své obrázkové abecedy.

A STANDS FOR ARCHER*

Jak to bylo podivuhodné! Tarzan téměř zapomněl na svoji přítomnost v hlubokém rozechvění nad svým objevem.

Ale mezitím dole pod ním události pokračovaly svým chodem. Svalovitá černá ruka stáhla tětivu daleko do zadu. Horta, divoký kanec, rozběhl se k útoku. Tehdy černocho vypustil malý otrávený šíp a Tarzan viděl ho letěti rychlostí blesku a zabodnouti se do štětinatého krku kance.

A sotva že šíp opustil luk, Kulonga rychle vyňal jiný, ale Horta, kanec byl u něho tak rychle, že ho nemohl vystřeliti. Jediným skokem přeskočil černocho útočícího kance a s neuvěřitelnou rychlostí umístil druhý šíp v Hortových zádech.

Potom Kulonga uskočil mezi blízké stromoví.

Horta se obrátil, aby se vrhl ještě jednou na svého nepřítele. Uběhl ještě asi tucet kroků, potom strnul a upadl na bok. Na okamžik se jeho svaly napály a smrštily křečovitě a potom zůstal ležeti tiše.

Kulonga vyskočil ze svého úkrytu.

Nožem, který visel po jeho boku, uřízl několik velikých kusů z kancova těla a rozdělal si uprostřed cesty oheň. Na něm si upekl a snědl kolik mohl. Zbytek nechal ležeti tam kde upadl.

Tarzan byl velmi zabraným divákem. Touha, zabíti Kulonga, mocně bouřila v jeho prsou, ale jeho touha po poznání byla ještě větší. Nyní chtěl sledovati tohoto divého tvora ještě chvíli a zjistiti, odkud přišel. Zabíti ho mohl později, kdykoliv by se mu zachtělo, — až by odložil luk i smrtonosné střely.

Když Kulonga dokončil své hody a zmizel za nejbližší zátáčkou cesty, Tarzan se spustil tiše na zem. Nožem uřízl si několik kusů masa z mrtvolý Horty, ale nevařil je.

* s »I« začíná »lučištník«.

Viděl již oheň, ale to jen tehdy, když Ara, to jest blesk, zničil nějaký veliký strom. To, že některý tvor v džungli dovedl vyvolat žluté a červené jazyky, které pohlcovaly dřevo a nenechaly ničeho kromě jemného prášku, překvapilo Tarzana velice. Ale naprosto nepochopitelným mu bylo, proč černý válečník zkazil svou chutnou lahůdku tím, že ji nořil do planoucího ohně. Možná, že Ara byl přítel, s kterým se lukostřelec dělil o svoji potravu.

Ale ať už tomu bylo jakkoliv, Tarzana ani nenapadlo, aby kazil dobré maso podobným pošetilým způsobem. Proto shltl velké množství syrového masa a ukryl zbytek mrtvolky podle cesty tak, aby ji mohl nalézt při svém návratu. Potom lord Greystoke utřel své umaštěné prsty o svoje nahá stehna a sledoval stopu Kulongy, syna Mbongy krále; zatím co v dalekém Londýně jiný lord Greystoke, mladší bratr otce tohoto skutečného lorda Greystokea, poslal zpět své řízky chefu klubovní kuchyně, že nejsou dodělány a když skončil hodování, ponořil špičky prstů do stříbrné nádoby, v níž se nalézala navoněná voda a osušil si je potom o kus sněhobílého damašku.

Po celý den stopoval Tarzan Kulongu, vznášeje se nad ním ve stromech, jako nějaký zlý duch. Ještě dvakrát jej viděl střílet smrtelnými šípy — jednou na Dango — hyenu a podruhé na Mann — opičku. V obojím případě zvíře zahynulo téměř okamžitě, poněvadž Kulongův jed byl velmi čerstvý a velmi prudký.

Tarzan přemýšlel mnoho o tomto podivuhodném způsobu zabíjení, když se vznášel ve stromech v bezpečné vzdálenosti za svojí obětí. To věděl dobře, že pouhé bodnutí malého šípu nemohlo zabít tak rychle divoká zvířata džungle, která často bývala skomolena, rozdrána a probodána strašným způsobem, když bojovala se svými sousedy, ale i po těchto strašných ranách se uzdravovala.

Ne — tu bylo něco záhadného, co umožňovalo malým kouškům dřeva, aby usmrcovaly pouhým škrábnutím. Této záhadě musil přijít na stopu.

Té noci spal Kulonga opět na vidlici mohutného stromu a daleko nad ním krčil se Tarzan z rodu Opic.

Když se Kulonga probudil, shledal, že jeho luk i šípy zmizely. Černý válečník byl zuřiv i polekán, ale více byl polekán. Prohledal zem pod stromem a prohledal strom nad zemí. Ale nebylo tu stopy ani po luku, ani po šípech, ani po nočním zloději.

Kulongy se zmocnil panický strach. Svůj oštěp mrštil po Kale a nedostal ho více zpět. A nyní, když zmizel jeho luk i šípy, byl bezbranný, až na jediný nůž. Jediná jeho naděje spočívala v dostihnutí osady Mbongovy tak rychle, jak jen to bylo možno. Bylo jisto, že není daleko od svého domova i dal se do kvapného cvalu.

Z veliké massy neproniknutelného listí vynořil se několik yardů za ním Tarzan z rodu Opic, aby ho následoval.

Luk a šípy Kulongovy byly pevně přivázány vysoko ve vrcholku obrovského stromu, s něhož byl ostrým nožem sříznut kus kůry blízko nad zemí a na němž, padesát stop výše, byla napolo přeríznutá větev, takže visela dolů. Tak si znamenal Tarzan lesní cesty a značil svoje skrýše.

Když Kulonga pokračoval ve své pouti, Tarzan se přiblížil k němu tak těsně, že putoval takřka nad hlavou černochovou. Provaz držel nyní svinutý v pravé ruce, poněvadž byl připraven každým okamžikem k zabití své oběti.

Tento okamžik byl odkládán jenom proto, poněvadž Tarzan dychtil seznati cíl cesty černého válečníka a náhle byl odměněn za svoje vyčkávání, poněvadž náhle spatřil v dohledu velikou mýtinu, na jejímž jednom konci leželo mnoho podivných doupat.

Tarzan byl právě přímo nad Kulongou, když učinil tento objev. Les končil zde náhle a za ním leželo dvě stě yardů osázených polí mezi džunglí a osadou.

Tarzan musil jednat rychle, aby mu kořist neunikla. Ale Tarzan měl velikou životní praxi a když bylo nutno, od myšlenky ke skutku nebyvalo u něho nikdy daleko.

A tak se stalo, že když se Kulonga vynořil ze stínů džungle, tenký svitek provazu spustil se tiše nad ním z nejnižší větve mocného stromu zrovna na samém kraji Mbongových polí, a

dříve než králův syn udělal půl tuctu kroků na mýtině, libitá smyčka mu sevřela hrdlo.

Tarzan z rodu Opic strhl tak rychle zpět svoji oběť, že Kulongův poplašný výkřik zamlkl v hrdle. Tarzan přitahoval k sobě rychle zmítajícího se černocho, až se tento vznášel ve vzduchu pověšen. Tehdy Tarzan vyšplhal rychle na vyšší větev, táhna za sebou stále se ještě zmítající oběť vzhůru do bezpečného úkrytu bohatého listoví stromu.

Zde upevnil provaz na silnou větev a potom, sestoupiv dolů, vrazil svůj lovecký nůž do Kulongova srdce. Kala byla pomstěna.

Tarzan prohlédl mrtvolu velmi zevrubně. Vždyť ještě nikdy před tím neviděl jinou lidskou bytost. Oči uvízly na noži, jeho pochvě i opasku. Přivlastnil si je. Měděný náramek jej rovněž zajímal a proto si ho upevnil na vlastní nohu.

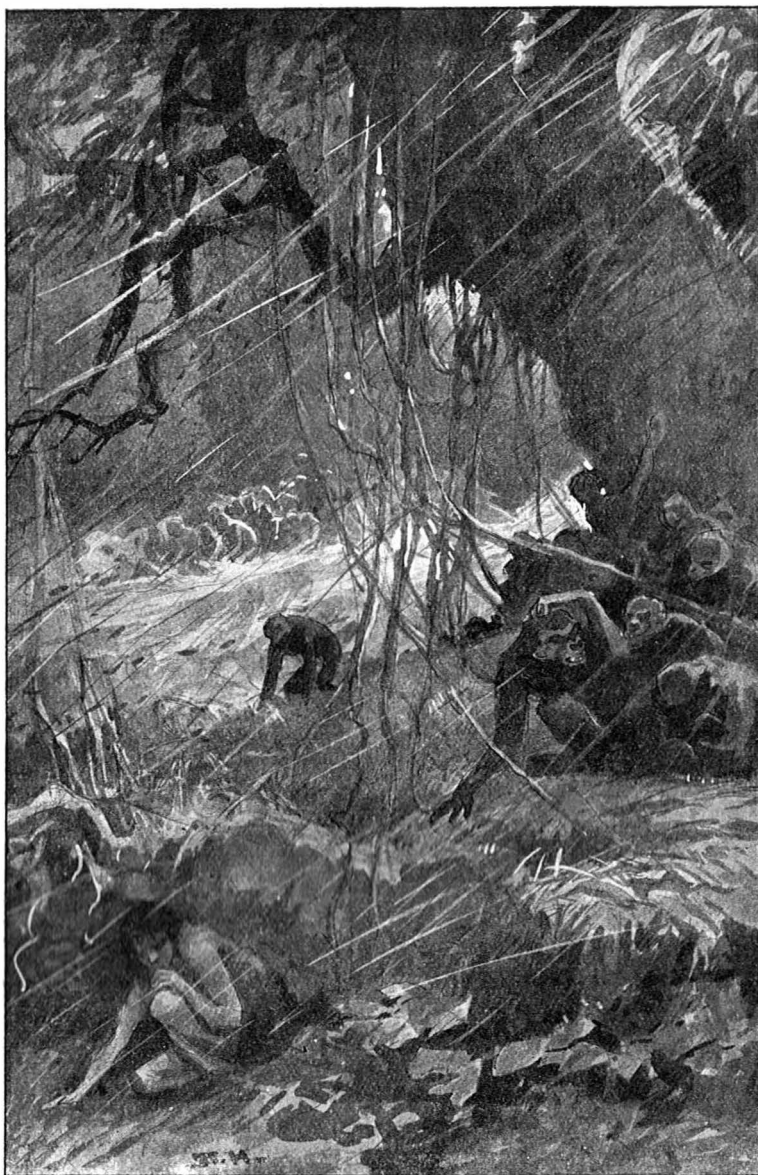
Prohlédl také a velmi se podívoval tetování na čele i na prsou. Chvilí přemýšlel také o zubech, které byly připilovány tak, že byly ostré. Prozkoumal a přivlastnil si také pérovou ozdobu na hlavu a potom se chystal slézt dolů, neboť Tarzan z rodu Opic byl hladov a zde bylo maso, maso zabitého, které mu zákony džungle dovolovaly jísti.

Jak bychom ho mohli odsouditi? Podle jakých zákonů, tohoto opičího muže se srdcem, hlavou i tělem anglického gentlemana a s životní praxí divoké šelmy.

Tublata, kterého nenáviděl a který nenáviděl jeho, zabil v poctivém boji, a přece do jeho hlavy nikdy nevstoupila myšlenka, aby jedl jeho maso. Bylo by mu to bývalo právě tak odporným, jako je nám odporné kanibalství.

Ale kdo byl Kulonga, aby nemohl býti sněden právě tak, jako Horta, divoký kanec, anebo Bara, jelen? Nebyl prostě jedním z těch bezčetných zvířat, z nichž jedno požírá druhé, aby utišilo hryzení hladu?

Náhla zvláštní myšlenka zastavila jeho ruku. Nepoučily ho jeho knihy, že je mužem? A nebyl Lukostřelec také mužem?



Opičí kmen krčil se, chvěje se studeným deštěm

Jedli lidé muže? To nevěděl. Proč tedy to zdráhání? Ještě jednou se o to pokusil, ale náhlý záchvat hnusu se ho zmocnil. Nechápal co je to.

Vše co věděl bylo, že nemohl jísti maso tohoto černého muže a že tento dědičný pud, věky starý, zmocnil se celé jeho bytosti a zachránil ho před přestoupením světového zákona, o jehož existenci neměl ani zdání.

Rychle spustil Kulongovo tělo na zem, odstranil kličku s jeho krku a vrátil se zpět do stromoví.

8

Kapitola X.

Fantom hrůzy.

S vyvýšeného úkrytu Tarzan pohlížel na osadu doškových chatrčí přes pole, která se nacházela mezi ním a jí.

Viděl, že na jednom místě prales se dotýkal osady a k tomuto bodu zaměřil, váben jsa horečkou zvědavosti, která ovládá živočichy jeho druhu, aby seznal lépe jejich zvyky a aby mohl prohlédnouti podivná doupata, v nichž bydlili.

Jeho divoký život mezi dravou, divou zvěří džungle mu neponechal jiné myšlenky, než že jsou to nepřátelé. Podobnost čela nezavedla ho k mylné domněnce, aby je přivítal, což by se bylo stalo, kdyby byl býval objeven lidmi své vlastní račy.

Tarzan z rodu Opic nebyl sentimentálním. Nevěděl ničeho o bratrství mezi muži. Všechny bytosti, které nebyly v jeho kmeni, byli jeho smrtelní nepřátelé, až na několik málo výjimek, z nichž Tantor byl zvláštním vzorem.

Toto vše si Tarzan uvědomoval bez zloby a nenávisti. Zabíjeti bylo zákonem divokého světa, který znal. Málo bylo jeho primitivních radostí, ale největší z nich byla honba a zabíjení. Z toho důvodu přiznával také druhým právo, těšiti se týmiž radostmi, jaké těšily jeho, i když sám byl předmětem jejich honby.

Jeho podivný život nenaučil ho ani škarohlídství ani krvežíznivosti. Že měl radost ze zabíjení a že zabíjel s veselým úsměvem na svých krásných rtech, to nesvědčilo o vrozené ukrutnosti. Zabíjel největším dílem proto, aby si opatřil potravu, ale, jsa mužem, zabíjel někdy také pro zábavu, věc to, kterou nečiní žádné jiné zvíře. Neboť to zůstalo vyhrazeno jedinému muži mezi všemi tvory, aby zabíjel bez smyslu a svévolně, z pouhého rozmaru, aby způsoboval utrpení a záhubu.

I když zabíjel z pomsty, anebo v sebeobraně, činil tak bez vášnivého vzteku. Bylo to spíše jednání, připomínající obyčejné zaměstnání, nepřipouštějící frivolnosti.

A tak i nyní, když se ostražitě blížil k osadě Mbongově, byl připraven buďto zabíjet, anebo býti zabit, v případě, že by ho objevili. Postupoval s neobyčejnou opatrností, neboť Kulonga ho poučil, že je dlužno stříci se bedlivě malých ostrých kousků dřeva, které roznášely smrt tak rychle a neomylně.

Konečně dospěl k velikému stromu obrostlému hustým listím a obtíženému visutými smyčkami popínavých rostlin. V tomto neproniknutelném úkrytu nad osadou se skrčil, zíraje dolů na hlediště pod ním, podivuje se každé podrobnosti tohoto nového, podivného života.

Byly tu nahé děti pobíhající a hrající si v ulicích osady. Byly tu ženy drtící sušené banány v hrubých kamenných hmoždířích, mezi tím co jiné válely placky z mouky rozemleté na prášek. Venku v polích zahlédl jiné ženy žnoucí, plející a sklízějící.

Všechny byly oděny podivnými pásy ze sušené trávy kolem boků a mnohé z nich byly obtíženy mosaznými a měděnými náramky i kruhy. Mnohá měla kolem tmavého krku podivně svínuté prameny drátu, kdežto jiné byly vyzdobeny obrovskými nosními kruhy.

Tarzan z rodu Opic pohlížel stále s větším podivením na tyto cizí tvory. Odpočívaje ve stínu spatřil několik mužů, kdežto na nejzazším okraji mýtiny náhodou zahlédl několik ozbrojených válečníků, kteří patrně hlídali osadu proti náhlému přepadu útočícího nepřítele.

Zpozoroval také, že pracovaly jen ženy. Nikde nebylo ani stopy po muži, který by byl pracoval na poli, anebo vykonával nějakou domácí práci v osadě.

Konečně utkvěly jeho oči na ženě, která se nacházela téměř pod ním. Před ní stál malý kotlík, přistavený k ohni a v něm klokotala hustá, červenavá, lepkavá hmota. Po jedné její straně ležela spousta dřevěných šípů, jejichž hroty namáčela žena do vroucí šťávy, pokládajíc je potom na úzký podstavec z dříví, který stál vedle ní.

Tarzan z rodu Opic byl okouzlen. Zde bylo tajemství strašné ničivosti Lukostřelcových drobných šípů. Tarzan dobře postřehl úzkostlivou péči ženy, aby se ona tekutina nedotkla jejích rukou a jednou, když nepatrná krůpěj skanula na jeden z jejích prstů, spatřil, jak jej rychle ponořila do nádoby s vodou a rychle třela drobnou skvrnu přehoušlí listů.

Tarzan z rodu Opic nevěděl dosud ničeho o jedu, a jeho bystrý rozum mu pověděl, že to byla smrtící látka, která zabíjela a ne malý šíp, který byl jen poslem, jenž ji donese do těla oběti.

Jak by byl býval rád, kdyby měl více těchto malých smrtelných dřevků. Kdyby jen ona žena na chvíli ustala v práci, seskočil by dolů, sebral by jich plnou hrst a vrátil by se na strom dříve, nežli by mohla třikrát vydechnout.

Právě když se snažil vymyslet nějaký plán, aby odvrátil její pozornost, uslyšel divoký výkřik, který se ozval na druhém konci mýtiny. Pohlédl tam a spatřil černého válečníka, stojícího zrovna pod tím stromem, kde zabil vraha Kaly asi před hodinou. Chlapík křičel a mával oštěpem nad hlavou, a ukazoval občas na cosi ležícího před ním na zemi.

Osada ocitla se v okamžitém vzbouření. Ozbrojení mužové vyřítili se z četných chýší a hnali se šíleně přes mýtinu k rozčilené hlídce. Za nimi hromadili se starci, ženy a děti, až konečně téměř v okamžiku se osada vyprázdnila.

Tarzan z rodu Opic věděl, že našli tělo jeho oběti, ale to ho zajímalo daleko méně, jako to, že nikdo nezůstal v osadě, aby mu zabránil v krádeži zásoby šípů, které ležely dole pod ním.

Rychle a bez hluku spustil se k zemi vedle kotlíku s jedem — Okamžik stál bez hnutí, prohlížeje svými bystrými očima vnitřek ohrady.

Nebylo viděti nikoho. Jeho oči spočinuly na otevřených dveřích blízké chýše. Tarzan se rozhodl, že se podívá dovnitř a proto se ostražitě přiblížil k tomuto doškovému stavení. Na okamžik stanul venku naslouchaje napiatě. Nic se neozývalo a proto vklouzl do polotmného vnitřku.

Kolem zdí byly rozvěšeny zbraně — dlouhé oštěpy, nože podivných tvarů a dvě úzkých štítů. V prostředku jizby se na-

cházel hrnec k vaření a v rohu rohožka ze suchých travin, pokrytá tkanými pokrývkami, sloužila patrně obyvatelům za lože. Na podlaze válelo se několik lidských lebek.

Tarzan z rodu Opic ohmatal všechny předměty, pozdvíhoval oštěpy a očichával je, poněvadž »chápal« nejlépe svým citlivým a znamenitě vycvičeným nosem. V duchu se rozhodl, že si přivlastní jednu z těchto dlouhých, hrotem opatřených holí, ale tentokrát nemohl vzít s sebou žádnou, protože si již umínil odnésti šípy.

Tarzan snímal se zdí předměty jeden za druhým a skládal je uprostřed jizby. Na vrchu jejich umístil onen veliký hrnec na vaření, převrácený dnem nahoru, a na něm umístil jednu z cenných se lebek, na níž upevnil pérovou ozdobu zabitého Kulongy.

Potom poodešel nazad, prohlédl svoje dílo a zasmál se. Tarzan z rodu Opic byl šprýmař.

Ale právě v tom okamžiku zaslechl zvenčí zvuk mnohých hlasů a žalostné vytí i mocné kvílení. Ulekl se. — Což zůstal zde příliš dlouho? Rychle přiskočil ku vchodu a pohlédl ulicí osady k jejímu vchodu.

Divochy ještě nebylo viděti, ačkoliv mohl slyšeti zřetelně, jak se blíží přes pole. Musili již býti blízko a proto s rychlostí blesku přiskočil k hromadě šípů. Sebrav jich tolik, kolik jich mohl unést pod jediným ramenem, zvrátil kopnutím kotlík s kypící tekutinou a zmizel v listí stromu právě v tom okamžiku, když první vracející se domorodci vstupovali do brány na konci ulice osady. Potom oddal se dalšímu pozorování toho, co se dělo pod ním, udržuje rovnováhu jako divoký pták, připravený k ulétnutí při první známce nebezpečí.

Domorodci, z nichž čtyři nesli tělo Kulongovo, naplnili ulice. Za nimi vlékly se ženy, vydávající podivné křiky a příšerně znějící nářek. Tak přiblížili se ke vchodu Kulongovy chýše, téže, v které provedl Tarzan dílo svého zpusťování.

Ale sotva jich asi půl tuctu vstoupilo dovnitř, již se zase vyřítily ven v divokém zmatku. Ostatní se nakupili kolem nich. Následovalo mnoho rozčilených posunků, ukazování a blábolení, až konečně několik válečníků se přiblížilo a nahlíželo dovnitř.

Konečně starý jakýsi chlapík s mnohými kovovými ozdobami na nohou i na ruce a s náhrdelníkem z usušených lidských rukou visícím na jeho hrdle, vstoupil dovnitř.

Byl to král Mbonga, otec Kulongy.

Na několik okamžiků zavládlo ticho. Potom se Mbonga objevil znovu s výrazem hněvu smíšeného s pověřeným strachem, hluboko vyrytým na jeho ohyzdném obličeji. Promluvil několik slov k shromážděným válečníkům a v okamžiku rozlétneli se mužové po celé vesnici, prohledávající zevrubně každou chýši i každý kout za kolovou ohradou.

Sotva začalo toto pátrání, našli také převrácený kotlík a s ním byla objevena i krádež šípů. Více nenašli ničeho. O několik okamžiků později tlačila se kolem krále tlupa naprosto polekaných a zastrašených divochů.

Mbonga nemohl vysvětliti žádné z těch podivuhodných událostí, které se právě staly. Nalezení teplého ještě těla Kulongova — na samém pokraji jejich polí a v doslechu vesnice — probodnutého a oloupeného na samém takřka zápraží otcovského domu, bylo samo o sobě dostatečnou záhadou, ale poslední hrůzné objevy v samé vesnici, ve vlastní chýši ubitého Kulongy naplnily jejich srdce smrtelnou hrůzou a vyvolaly v jejich ubohých mozcích jen nejhroznější pověřené představy.

Stáli zde nyní v malých hloučcích mluvíce potichu a vrhající kolem sebe poděšené pohledy.

Tarzan z rodu Opic pozoroval je chvíli ze svého vzdušného hnízda na velikém stromě. Bylo mnoho v jejich jednání, čeho nemohl pochopiti, poněvadž neznal pověřivosti vůbec a o strachu měl také jen mlhavé představy.

Slunce stálo vysoko na obzoru. Tarzan toho dne ještě nejedl a mnoho mil dělilo ho oď místa, kde ležely chutné zbytky mrtvoly Horthy, kance.

A tak se odvrátil od osady Mbongovy a zmizel brzy v listnaté pevnosti pralesa.

Kapitola XI.

»K r á l o p i c«.

Když dostihl svého kmene, temnota se ještě nerozhostila v džungli, ačkoliv se po cestě zastavil a snědl zbytky divokého kance, které si ukryl předešlého dne a zastavil se také, aby sňal s vrcholu stromu luk a šípy Kulongovy.

Byl to Tarzan, obtížený kořistí, který se snesl s větví mezi příslušníky Kerchakova národa. Nádýmaje hruď, vypravoval o slavných činech svého dobrodružství a ukazoval kořist, kterou uloupil přemoženému.

Kerchak vrčel a obrátil se k němu zády, poněvadž žárlil na tohoto podivného příslušníka své hordy. A v jeho malém nevinutém mozku rodila se myšlenka, pod jakou záminkou by si mohl vylíti svoji nenávisť na Tarzanovi.

Příštího dne od samého svítání cvičil se Tarzan se svým lukem a šípy. Z počátku ztratil skoro každý šíp, který vystřelil, ale konečně se naučil střílet malé šípy s jistou přesností a než uplynul měsíc, byl dobrým lukostřelcem. Leč jeho obratnost byla zaplácena skoro celou jeho zásobou šípů.

Kmen mezitím pokračoval v lovení potravy v sousedství pobřeží a tak Tarzan střídal své střílení s dalším zkoumáním malé zásoby knih, které jeho otec kdysi vybral.

Bylo to v té době, kdy mladý anglický lord našel v zadní části jedné z přihrádek v chatrči malou kovovou schránku. Klíč trčel v zámku a několik okamžiků prohlížení i zkoušení bylo korunováno zdárným výsledkem.

V schránce našel vybledlou fotografii hladce oholeného mladého muže, zlatý medallion, posázený diamanty, upevněný na tenkém zlatém řetízku a malou knížku.

Tarzan prohlédl vše pečlivě.

Fotografie líbila se mu ze všeho nejlépe, poněvadž oči se usmívaly a výraz obličeje byl jasný a přímý. Byl to jeho otec.

Medallion ho také velmi zaujal a on zavěsil řetěz kolem svého krku, napodobuje tak ozdobování, jaké viděl, že je obvyklé u černých mužů, které navštívil. Brilianty třpytily se podivuhodně na jeho hnědé, hladké kůži.

Dopisy, které byly ve schránce, bylo těžko rozluštit, poněvadž Tarzan se přiučil špatně psanému písmu. A tak je schoval zase do schránky i s fotografií a věnoval svoji pozornost knize.

Ta byla skoro úplně popsána jemným písmem, ale ačkoliv znal již všechny tyto malé broučky, v tom uspořádání i sestavení, v němž se tu vyskytovaly, byly mu naprosto nesrozumitelnými.

Tarzan se již dávno před tím naučil užívatí slovníků, ale v tomto případě, jak se Tarzan přesvědčil ku své žalosti, ani slovník nepomohl. Tarzan nemohl nalézt ani jediného slova, které bylo napsáno v knížce, a tak na konec uložil ji opět do kovové schránky, umíniv si, že tuto záhadu rozluští později.

Ubohý malý opičí člověk! Kdyby byl tak věděl, že tato tajemná knížka skrývala v sobě záhadu jeho původu, odpověď na hádanku jeho podivného života.

Byl to denník Johna Claytona, lorda Greystokea, který byl, jak to bylo jeho zvykem, psán ve francouzské řeči.

Tarzan uschoval opět schránku do přihrádky, ale od té doby nosil vždy vryty ve svém srdci rysy výrazného usmívajícího se obličeje svého otce a ve své mysli choval vždy pevně předsevzetí, že rozluští záhadu cizích slov, obsažených v této malé černé knížce.

Zatím zaměstnával ho úkol, poněvadž zásoba jeho šípů byla vyčerpána a on musil vykonati novou cestu do osady černých mužů, aby ji obnovil.

Příštího rána záhy vydal se na cestu a ubíhaje rychle, ocitl se před polednem u mýtiny. Znovu usadil se ve své skrýši na velikém stromě a právě tak, jako poprvé, shlédl ženy v polích i v ulici vesnice, i kotlík s klokotajícím jedem pod sebou.

Celé hodiny ležel zde, čekaje na vhodnou příležitost, aby se mohl spustiti neviděn dolů a sebrati šípy, pro které si přišel. Ale

toho dne se nepřiházelo nic, co by bylo vesničany vyvádělo z jejich domova. Den se schyloval ke konci a Tarzan z rodu Opic se stále ještě skrýval nad kotlíkem i ženou, která ničeho netušila.

Konečně se ženy vracely z polí. Válečníci, kteří byli na lovu, se vynořili z pralesa a když se všichni ocitli v kolové ohradě, byla vrata zavřena a zatarasena.

Nyní bylo možno viděti v osadě mnoho hrnců, v nichž se vařila potrava. Před každou chýší seděla žena, rozdávajíc z hrnce dušené maso a ve všech rukou bylo viděti malé koláče z banánů a z manihotové mouky.

Náhle ozvalo se volání z kraje mýtiny.

Tarzan napial oči.

Byla to tlupa zpozdivších se lovců, která se vracěla od severu, kteří zpola vedli, zpola nesli zmítajícího se živočicha.

Když se přiblížili k vesnici, vrata byla rychle otevřena, aby mohli vejíti a potom, když lid užířel uštvanou obětí, divoký křik vznesl se k nebesům, neboť kořistí byl muž.

Když byl přivlečen, stále klada odpor, do ulice v osadě, ženy i děti tloukly ho kamením i holemi, a Tarzan z rodu Opic, mladá a ukrutná šelma z džungle, užasl nad brutální surovostí svého vlastního rodu.

Jediný Sheeta, leopard, ze všech tvorů v džungli trýznil svoje oběti. Mravy všech ostatních tvorů zaručovaly obětem rychlou a milosrdnou smrt.

Tarzan se naučil z knih jenom nesouvislým zlomkům života lidských bytostí.

Když pronásledoval Kulongu lesem, očekával, že se dostane do města, plného podivných domů na kolech, které vyfukovaly mraky černého kouře z velikého pně, zastrčeného ve střeše jednoho z nich — anebo, že se dostane k moři, pokrytému ohromnými plovoucími budovami, jež se zvaly rozličně, čluny, loďmi, parníky a plavidly.

Malá, chudá vesnice černochů, skrytá v jeho vlastní džungli, která neměla ani jedno stavění tak veliké, jako byla jeho chatrč na vzdáleném pobřeží, ho silně sklámala.

Viděl, že tento lid je horší, nežli jeho vlastní opice a při tom tak ukrutný a divoký, jako byla sama Sabor. Tarzan počal si nevážit svého vlastního rodu.

Ted právě uvázali svoji oběť ke kolu uprostřed vesnice, zrovna před Mbongovou chatrčí a utvořili zde tancující, výskající kruh válečníků kol něho, v němž se blýskaly lesklé nože a hrozivé oštěpy.

V širším kruhu usadily se ženy, výskajíce a tlukouce do bubnů. To připomíná Tarzanovi slavnost Dům-Dumu a on věděl, co se bude pravděpodobně díti dále. Divil se toliko, že by se chtěli vrhnouti na svoji oběť, dokud byla na živu. Opice přece nebyly schopny takové věci.

Kruh válečníků kolem skrčeného zajatce se užil, a stále blíže k oběti tančili v divoké a kruté rozpoutanosti při zběsilé hudbě bubnů. Náhle se vymrštil oštěp a probodl oběť. To bylo znamením pro padesát jiných.

Oči, uši, ramena i nohy byly probodány. Každé místečko ubohého svíjejícího se těla, které nekrylo některý důležitý tělesný orgán, bylo terčem surových kopiníků.

Ženy i děti křičely rozkoší. Válečníci olizovali si rty dychtivě, těšíce se na lahůdku, která jim kynula a závodili jeden s druhým v ukrutnosti i hanebnosti ohavných muk, jimiž trápili zajatce, který byl dosud při vědomí.

Tehdy se naskytla Tarzanovi z rodu Opic vhodná příležitost. Všechny oči byly obráceny k mučnickému kolu. Denní světlo ustoupilo temnotě noci, která nebyla ozářena měsíčním světlem, a jenom ohně v bezprostředním sousedství orgie byly udržovány, aby vrhaly nepřetržitě světlo na hnusné divadlo.

Lehce svezl se mrštný hoch na změkklou půdu na konci vesnické ulice. Rychle sebral šípy — tentokráte všechny, poněvadž si byl přinesl dlouhá vlákna, aby je mohl svázat do svazků.

Bez chvatu sbalil je pevně a potom, dříve než opustil místo, řábel rozpustilosti vstoupil do jeho srdce. Rozhlédl se kolem, hledaje nějaký předmět, pomocí něhož by mohl vyvést nějaký

šprýmovný kousek těmto podivným, pitvorným stvořením, tak, aby si opět uvědomili, že byl mezi nimi.

Upustiv svazek šípů u samého stromu, Tarzan plazil se ve stínů chatrčí až dospěl k oné, v které byl navštívil i při své první návštěvě vesnice.

Uvnitř bylo temno, ale jeho hmatající ruce brzy našly co hledal. Bez dalšího otálení obrátil se zpět ke dveřím.

Ale sotva učinil první krok, jeho bystrý sluch zachytil zvuk kročejů přibližujících se zvenčí. V příštím okamžiku stála ve vchodu chýše postava ženy.

Tarzan se mlčky skrčil ke zdi chatrče a jeho ruka sáhla po dlouhém loveckém noži jeho otce. Žena vešla rychle až do středu chatrče. Zde zůstala chvíli, hledajíc kolem sebe rukama. Bylo zřejmo, že tu nebyla zvyklá, poněvadž se stále blížila ke zdi, u níž Tarzan stál.

Byla tak těsně u něho, že opí muž cítil živočišné teplo jejího těla. Tarzan vytrhl nůž z pochvy, ale v tom se žena odvrátila stranou a brzy spokojený výkřik »ah« zvěstoval, že konečně našla, co si přála.

Hned nato se obrátila a opustila chýši, a když prošla dveřmi, spatřil Tarzan, že nesla hrnec k vaření.

Sledoval ji v patách a když vyhlédl ze stínu chodby, spatřil, že všechny ženy z vesnice spěchaly do svých chýší i vycházely ven nesouce rozličné hrnce a kotle. Ty potom plnily vodou a umístily je nad ohni, které plály blízko kolu, na němž visela nyní umírající oběť, bezvládná a krvavá massa trpitele.

Tarzan, zvoliv k tomu okamžik, když nikdo nebyl blízko, spěchal ke svazku šípů, které zanechal u paty stromu na konci vesnice. Jako poprvé, tak i nyní převrátil kotlík, dříve než skočil jako kočka do nízkých větví lesního obra.

Mlčky šplhal do závratné výše, až se mu konečně podařilo naléztí místo, odkud mohl hleděti otvorem mezi listím na divadlo, které se odehrávalo pod ním.

Ženy se chystaly nyní rozřezati tělo oběti a rozdělití je do hrnců, mezitím co muži stáli kolem, zemdleni únavou, která se

jich zmocnila po jejich šíleném třeštění. V osadě zavládlo poměrné ticho.

Tarzan zdvihl předmět, který odcizil v chýši, a s přesností, již se naučil, házeje po léta ovoce a kokosové ořechy, mrštil jí do skupiny divochů.

Padla přímo mezi ně, udeřivši jednoho z válečníků do hlavy a porazivši ho na zem. Potom se zakutálela mezi ženy a zůstala státi vedle napolo rozsekané bytosti, kterou se chystaly snísti.

Všechno pohlédlo polekaně na ni, ale v druhém okamžiku vyjekli hrůzou a utíkali do svých chýší.

Byla to příšerně se cenící lebka, která se na ně dívala se země. Její pád s nebe byl zázrakem, který účinkoval silně na jejich pověřčivou mysl. A tak Tarzan z rodu Opic naplnil jejich srdce hrůzou tímto průkazem přítomnosti neviditelné nadpозemské síly, která na ně číhala v pralese, obklopujícím jejich osadu.

Později, když seznali, že kotlík byl převrácen a že jim byly jejich šípy znovu odcizeny, rozjasnilo se jim, že rozhněvali nějakého mocného boha, kterého urazili tím, že založili svoji osadu v části džungle jemu náležející, aniž by ho byli prosili o dovolení. Od té doby, co šípy zmizely, byla denně přinášena oběť k patě stromu, aby byl neznámý mocný bůh usmířen.

Ale sémě strachu bylo hluboko zaseto v jejich duše a kdyby to byl Tarzan z rodu Opic věděl, byl by v zárodku zmařil mnoho neštěstí, které čekalo jeho i jeho kmen.

Té noci spal Tarzan nedaleko vesnice a časně ráno vydal se pomalu na cestu k domovu, lově, mezitím co putoval. Jen několik málo jahod a sem tam nějaký červ byly jeho kořistí, a Tarzan byl polo hladový, když vzhlednuv od kusu dřeva, pod kterým hledal, spatřil lvici Sabor, která stála uprostřed cesty, ani ne dvacet kroků od něho.

Žluté, veliké oči patřily na něho plny zlobného a neblahého žáru a rudý jazyk olizoval žádostivé pysky, když se Sabor skrčila, kradouc se plíživým krokem, vlekouc břicho téměř přitisknuté k zemi.

Tarzan se nepokoušel o útěk. Byl rád, že se mu naskytla příležitost, které se vyhýbal v minulých dobách, kdy byl ozbrojen jenom provazem.

Rychle sejmul luk a přichystal si dobře omáčený šíp, a když Sabor vyskočila, malý šíp vyletěl jí vstříc doprostřed cesty. V témž okamžiku Tarzan uskočil stranou a když veliká kočka dopadla za ním k zemi, druhý šíp se zaryl hluboko do jejích beder.

S ohromným řevem se šelma obrátila a skočila ještě jednou, ale jen proto, aby byla stižena třetím šípem zrovna do oka. Ale tentokrát byla tak blízko, že Tarzanovi nezbylo, aby uskočil stranou před řítícím se na něho tělem.

Tarzan z rodu Opic klesl k zemi pod tíží obrovského těla svého nepřítele, ale tasiv nůž, bodal ji celou silou do plného těla. Na okamžik leželi tak a potom Tarzan zjistil, že bezvládná massa ležící nad ním nebyla již schopna zranit ani muže, ani opici. —

S obtížemi vyprostil se z pod ohromného těla a když se postavil přímo a podíval se na oběť své zručnosti, mocný pocit radosti se ho zmocnil.

Nadýmaje hruď šlápl nohou na svého mocného nepřítele a hodiv zpět svoji krásnou, mladou hlavu, zařval ohyzdným vítězným řevem opičího samce.

Les chvěl se divokým a vítězným tím jáсотem. Ptáci zmlkli a větší zvířata i šelmy plazily se polekaně pryč, poněvadž bylo málo těch, kteří by se byli chtěli dát do zápasu s velkými opy.

V té době jiný lord Greystoke mluvil o svých lidech v domě lordů, ale nikdo se netrásl při zvucích jeho změkčilého hlasu.

Sabor se ukázala přímo nestravitelnou i Tarzanovi z rodu Opic, ale hlad přemohl i tuhost i protivný zápach jejího masa, a za krátko opí-muž byl připraven k spánku, máje dobře naplněný žaludek. Nejprve ale musil stáhnouti její kůži, poněvadž právě z této příčiny toužil zničit Sabor.

Obratně stáhl velikou kožešinu, poněvadž již často provedl totéž na menších živočiších. Když tato práce byla skončena, donesl svou trofej k vidlici velkého stromu a schouliv se bezpečně mezi dvě větve usnul hlubokým, bezesným spánkem.

Nevyspání, horečná námaha a plné břicho byly příčinou toho, že Tarzan z rodu Opic zaspal, probudiv se až v poledne příštího dne. Rovnou cestou odebral se k mrtvole Sabory, ale rozhněval se velmi, shledav, že její kosti byly dohola obrány jinými obyvateli džungle.

Půl hodiny toulal se pomalu lesem, až spatřil mladého jelena a dříve než mladé zvíře poznalo, že je nepřítel blízko, malý šíp uvízl v jeho šíji.

Jed účinkoval tak rychle, že po několika skocích zvíře padlo střemhlav do podrostu mrtvo. Tarzan se opět najedl dobře, ale nespal.

Namísto toho pospíšil si tam kde zanechal svůj kmen, a když ho nalezl, pyšně ukázal kůži lvice Sabory.

»Pohleďte,« zvolal, »opice Kerchakovy! Pohleďte co vykonal mocný zabíječ Tarzan. Kdo jiný mezi vámi kdy zabil někoho z lidu Numova? Tarzan jest nejmocnější z vás, poněvadž Tarzan není opem. Tarzan jest — —«

Ale zde se Tarzan zarazil, poněvadž v řeči opů nebylo slovo pro muže a Tarzan dovedl toliko napsati po anglicku slovo muž. Nedovedl ho však vysloviti.

Kmen byl shromážděn kolem, aby se podíval na důkaz jeho statečnosti a poslouchal jeho slova.

Jen Kerchak držel se zpátky, srše nenávistí a hněvem. Pojednou ale něco svitlo v mozku opově. Se strašlivým řevem vrhla se obrovská bestie mezi shromážděné.

Kousajíc a bijíc kolem sebe svýma obrovskýmá rukama, zabila a omráčila tučet z nich dříve, nežli se ostatní mohli zachrániti do vyšších sfér lesa.

Slintaje pěnu a vřeště v šílenosti svého vzteku Kerchak slídl po předmětu své nenávisti, až ho spatřil sedícího na blízké větvi.

»Sestup dolů, Tarzane, mocný zabíječi,« řval Kerchak. »Pojď dolů, ať pocítíš tesáky mocnějšího. Utíkají snad mocní bojovníci na stromy při prvním přiblížení se nebezpečí?«

A Kerchak vyrazil ze sebe hromové vyzvání svého rodu.

Tarzan klidně spustil se k zemi. Celý kmen bez dechu při-

hlížel ze svých vzdušných útulků k tomu, když Kerchak, vydává stále řev, napadl poměrně malou postavu.

Kerchak stál vztyčen na svých krátkých nohou, měře téměř sedm stop. Jeho obrovské plece byly plny hrbolatých a kulovitých mocných svalů. Zadek jeho krátkého krku podobal se jedinému kusu železného svalu, který se bouřil tak pod jeho lebkou, že jeho hlava vypadala jako malý míč, posazený na obrovské hoře masa.

Pod jeho obnaženými, chlemtajícími pysky vystupovaly obrovské bojovné tesáky a jeho malá, zlostná, krví podlitá očka svítila hroznými reflexy jeho zběsilosti.

Očekáváje jeho útok stál klidně Tarzan, sám svalovitý tvor, ale jen šest stop vysoký, ale jeho veliké, vypuklé svaly zdály se žalostně nepřiměřenými ke zkoušce, která je očekávala.

Jeho luk a střely ležely opodál, tam kde je položil na zemi, ukazuje Sabořinu kůži svým druhům, takže se měl postavit proti hrozně síle svého nepřítele ozbrojen toliko nožem a lepším rozumem.

Když se jeho protivník vrhl se řevem na něho, lord Grey-stoke vytasil svůj nůž z pochvy a odpovídá řevem právě tak strašným, že až krev stydla, jako byl řev bestie, které stál vstříc, vrhl se proti němu, aby odrazil útok. Byl příliš obratným, než aby dopustil, aby ho objaly dlouhé kosmaté paže, a právě v okamžiku, kdy měla jejich těla o sebe narazit, Tarzan z rodu Opic uchopil jednu z obrovských pěstí útočníka a uskočiv zlehka stranou, vrazil svůj nůž až po jilec do Kerchakova těla, zrovna do srdce.

Ale nežli mohl vytrhnouti ostří znovu, rychlý pokus opův, obejmouti jej hroznýma tlapama, vyrval Tarzanovi zbraň z pěstí.

Kerchak namířil strašnou ránu na hlavu Tarzanovu plochou své tlapy, ránu, kterou kdyby byl umístil, byl by jistě rozdrtil Tarzanovu lebku.

Ale muž byl příliš rychlý a skrčiv se pod ním, zasadil mu mocnou ránu zafatou pěstí do žaludku.

Opice zavrávala a málem by byla upadla, majíc smrtelnou ránu v boku, když se mocným úsilím ještě jednou vzchopila —

zrovna na tak dlouho, dokud se jí nepodařilo vyprostiti pěst a sevřít v strašném objetí svého tancujícího protivníka.

Napínaje svaly, veleop přitáhl Tarzana k sobě a jeho velké čelisti hledaly Tarzanovo hrdlo. Ale lordovy pevné prsty stiskly jeho vlastní krk dříve, nežli mohly jeho ukrutné tesáky protknouti hladkou hnědou kůži.

Tak zápasili, jeden aby rozdrtil život svého protivníka svými hroznými zuby, druhý svíraje silným chvátlem hrdlo druhého, drže jeho vrčící tlamu vzdálenou od svého obličejce.

Větší mohutnost opova pomalu vítězila, a zuby opice, soustřeďující nyní v čelistech svých všecku strašlivou sílu, byly již vzdáleny jen na palec od Tarzanova hrdla, když se opovo tělo pojednou zatřáslo záchvěvem smrtelné hrůzy, na okamžik se křečovitě vypíalo a potom kleslo bezvládně k zemi.

Kerchak byl mrtev.

Vytáhnuv svůj nůž, který tak často pomohl mu přemoci silnější svaly, než byly jeho vlastní, Tarzan z rodu Opic položil svoji nohu na krk ubitého nepřítele, a znovu zazněl pralesem vášnivý, divoký křik vítěze.

A tak nastoupil mladý lord Greystoke svoji vládu mezi opicemi.

Kapitola XII.

M u ž ů v r o z u m.

Byl jeden tvor z kmene Tarzanova, který choval pochybnosti o jeho autoritě a to byl Terkoz, syn Tublatův. Ale Terkoz se tak bál ostrého nože i smrtelných šípů svého nového vládce, že omezil svoje námitky na malichernou neposlušnost a dráždivou svévolnost. Tarzan však věděl, že čekal jen na příležitost, aby mu vyrval královskou moc nějakou nenadálou zradou a tak byl vždy na stráži, aby ho nikdo nepřekvapil.

Po dlouhé měsíce zůstal život hordy takovým, jako byl před tím, vyjímaje to, že Tarzanova větší intelligence a schopnost lovu zaopatřovaly je potravou bohatěji, než bývalo před tím. Většina kmene byla následkem toho více než spokojena se změnou vládce.

Tarzan vodil je v noci k polím černých mužů a zde, byvše varovány vyšší moudrostí svého náčelníka, jedly jen to, co mohly spotřebovat, aniž kdy ničily zbytečně to, čeho nemohly užít, jako to dělají Manu, malé opičky i většina opů větších.

A tak, ačkoliv černoši zuřili při stálém plenění svých polí, přece nebyli odrazeni od pěstování zemních plodů, což by se jistě bylo stalo, kdyby byl Tarzan dovolil svému lidu vyplnění zbytečně a docela jejich pole.

Během té doby Tarzan navštívil mnohokrát v noci osadu, v níž doplňoval svoje zásoby šípů. Brzy zpozoroval také, že u paty stromu, který mu sloužil za vchod do osady, stojí vždy jídlo, a po krátkém uvažování počal jíst vše, co tam černoši dávali.

Když postrašení divoši shledali, že jejich jídla vždy přes noc mizí, byli znovu naplněni hrůzou i strachem, poněvadž bylo sice zvykem stavěti jídlo, aby byl bůh nebo ďábel usmířen, ale toho nebylo pamětníka, aby duch skutečně přicházel do osady a pojídal

je. To bylo něco tak neslýchaného, že jejich pověřivá mysl se naplnila znovu všemožnými nesmyslnými, strašlivými představami.

Ale to nebylo ještě vše. Občasná ztráta jejich šípů a podivné žerty, prováděné neviditelnými rukama je pomátly takovou měrou, že se jim život v novém domově stal pravým břemenem a bylo to právě nyní, kdy Mbonga a jeho náčelníci počali mluvit o opuštění osady a o hledání nového sídla v džungli.

Černí válečníci počali pronikat dále a dále k jihu, do samého středu pralesa, když vycházeli na lov, aby pátrali po místě, kde by mohla být nová jejich osada založena.

Kmen Tarzanův byl nyní často vyrušen těmito toulavými lovci. Tichá, divoká samota pralesa byla nyní přerušována novými, neobvyklými výkřiky. Ani pták, ani zvíře nebylo více bezpečno životem. Přišel muž.

Jiné šelmy procházely se džunglí ve dne i v noci — divoké a ukrutné šelmy, ale jejich slabší sousedé prchali pouze z jejich bezprostředního sousedství, vracejíce se opět, když nebezpečí přešlo.

S mužem je tomu jinak. Když on přijde, mnozí z větších živočichů instinktivně opouštějí okolí vůbec, vracejíce se zřídka kdy, anebo vůbec nikdy. A tak tomu bylo vždy s veleopy. Ti utíkají před mužem, jako muž utíká před morem.

Krátký čas zdržoval se kmen Tarzanův v sousedství pobřeží, poněvadž jejich nový náčelník nechtěl opustiti na vždy poklady, které byly ukryty v malé chatrči. Ale když jednoho dne objevil příslušník kmene černochoy ve velkém počtu na březích malé říčky, která od pradávna byla místem, kde se napájeli a když seznali, že mýti džunglí a staví četné chýše, opice nechtěly setrvati déle na tom místě. A tak je Tarzan vedl do vnitrozemí dlouhými pochody k místům, do nichž ještě nikdy nev kročila noha lidské bytosti.

Jednou za měsíc Tarzan vracel se zpět, vznášeje se rychle zmítajícími se větvemi, aby ztrávil den nad svými knihami a doplnil svoji zásobu šípů. Tato poslední práce stávala se ale stále obtížnější, poněvadž černoši ukrývali vždy na noc zásobu střel ve svých chýších i skladištích.

Tu bylo nezbytno, aby je Tarzan pozoroval celé dny, aby vypátral místa, kde byly šípy schovávány.

Dvakrát vstoupil v noci do chýší, v nichž obyvatelé spali na svých rohožích a ukradl šípy u samých loží válečníků. Ale tento způsob, jak brzy seznal, byl spojen s příliš velkým nebezpečím a tak počal s chytáním jednotlivých lovců do své smrtonosné kličky, olupuje je o zbraně i o ozdoby a spouští je jejich těla s vysokého stromu do ulice v osadě v tichých nočních hodinách.

Tyto odvážné kousky opět postrašily černochoy tak, že nebyt celoměsíčních přestávek mezi jednotlivými Tarzanovými návštěvami, které vždy obnovovaly jejich naděje, že už to bylo naposled, byli by opustili i svoji novou osadu.

Černoši neobjevili ještě Tarzanovu chatrč na pobřeží, ale opí muž žil ve stálém strachu, že někdy, až bude dlíti u svého kmene, ji objeví a zničí jeho poklad. A tak se stávalo, že trávil stále delší čas v sousedství domu svého otce, jsa stále řidčeji u svého kmene.

Konečně dospělo to tak daleko, že někteří ze starších opí promluvili s Tarzanem o této věci a on zůstal potom u kmene celý měsíc.

Povinností krále mezi veleopy není mnoho a nejsou obtížné.

Odpoledne přichází Thaka, možná, aby si postěžoval, že mu starý Mungo ukradl jeho ženu. Tehdy musí Tarzan předvolati všechny a jestli shledá, že samice dává přednost svému novému pánovi, nařídí, aby zůstalo tak, jako to je, anebo možná, aby dal Mungo Thakovi jednu ze svých dcer na výměnu.

Ať je jeho rozhodnutí jakékoliv, opové přijmou je jako nezvratitelné a spokojeny vrátí se ke svému zaměstnání.

Potom přichází Tana, křičíc a držíc si křečovitě bok, z něhož crčí krev. Gunto, její manžel, ji pokousal. A Gunto, byv předvolán praví, že Tana jest líná a nechce mu přinášeti ani oříšky, ani brouky, ani že ho nechtěla poškrábati na zádech.

Tehdy jim Tarzan vynadá oběma a vyhrožuje Guntovi, že mu dá okusiti svých smrtonosných dřívек, jestli bude Tanu týrati. Tana pak zase musí slíbiti, že bude lépe vykonávati své ženské povinnosti.

A tak to jde stále. Jedná se větším dílem o malé rodinné mrzutosti, které kdyby nebyly srovnány, mohly by přejíti ve větší skutečnou rvačku a po případě k rozpadnutí se kmene.

Ale Tarzana to brzy omrzelo, zejména když seznal, že králování omezuje jeho osobní svobodu. Toužil po své malé chatrči a po moři, které líbalo slunce, chladném vnitřku pevně vystavěného domu, a po nekonečných divech obsažených v četných knihách.

Když se stával starším, zpozoroval, že se liší stále víc a více od svého kmene. Jejich zájmy se stále rozcházejí. Opice mu nestačily v jeho pokroku, ani nemohly porozumět ničemu z jeho podivných a zázračných snů, které se rodily v čilém mozku jejich lidského krále. Jejich slovník byl tak omezený, že s nimi Tarzan nemohl mluvit o mnohých nových pravdách, ani o širokých polích vědění, které čtení rozevřelo jeho dychtivým zrakům, ani o tužbách, které vzrušovaly jeho duši.

Ve svém kmeni neměl více ani přátel, ani starých druhů. Malé děčko našlo přátelství mnohých, podivných a prostých tvorů, ale dospělý muž nemohl uzavřít přátelství s nikým, kdo se mu aspoň trochu nerovnal bystrostí rozumu.

Kdyby byla Kala zůstala na živu, byl by Tarzan obětoval vše, aby jí mohl zůstat na blízku, ale nyní, když byla mrtva a když hraví druzi jeho mládí vyrostli v divoké a bručivé šelmy, cítil, že dává přednost samotě v chatrči před mrzutými povinnostmi vůdce, hordy divokých bestí.

Nenávist a žárlivost Terkoza, syna Tublatova, mnoho přispívala k tomu, že se Tarzan nevzdával svého království mezi opicemi, neboť tvrdší mladý Angličan, jímž Tarzan byl, nemohl přece ustoupit před tímto zlomyslným nepřítelem.

Že bude Terkoz zvolen po něm za vůdce, to věděl dobře, neboť tento ukrutný surovec časem uplatňoval svoji fyzickou převahu proti těm několika málo samcům, kteří se odvážili odporovat jeho divoké chvástavosti.

Tarzan byl by býval rád shroutil tuto ohyzdnou šelmu bez pomoci svého nože a šípů. Jeho tělesná síla i obratnost vzrostly značně v tomto období jeho dospělosti, takže věřil, že by mohl

přemoci obávaného Tarzana v ručním zápase, kdyby nebylo bývalo výhody, kterou opovi skytaly jeho obrovské, bojovné tesáky, proti nimž byl Tarzan špatně vyzbrojen.

Ale celá ta záležitost stala se jednoho dne shodou okolností proti Tarzanově vůli a ponechala mu možnost, že mohl i zůstat i odejít bez poskvrny na štítu své udatnosti.

Stalo se to následovně:

Kmen se sytil pokojně, rozptýlen po značném prostoru, když k uchu Tarzana, který ležel na bříše, podle bystrého potoku, snaže se chytiti svou obratnou, hnědou rukou unikající rybu, dolehl hlasitý řev.

Celý kmen hnal se jako jediný muž k místu, odkud se ozývaly zvuky, a tam našel Terkoze, který držel za chlupy starou samici a bil ji nemilosrdně svými obrovskými tlapami.

Když se Tarzan přiblížil, zdvihl ruku na znamení, aby ustal v tomto počínání, poněvadž samice nebyla jeho, ale náležela starému, ubohému opovi, jehož bojovné dny dávno přešly, a který následkem toho nemohl již chrániti svoji rodinu.

Terkoz věděl dobře, že to bylo proti zákonům jeho rodu, bít samici druhého, ale jsa samcen, využil slabosti manžela samice, aby ji ztrestal za to, že mu nechtěla dáti mladého, něžného hloďavce, kterého polapila.

Když Terkoz spatřil Tarzana, který se přibližoval bez šípů, pokračoval ve výplatě ubohé samice a sledoval účinek této zjevné urážky na nenáviděného náčelníka.

Tarzan neopětoval své výstražné znamení, ale ihned hnal se osobně na vyčkávajícího Terkoze.

Ale nikdy neprobojoval tak strašlivý zápas od té doby, kdy se střetl s velkou královskou gorillou Bolgani, která ho tak hrozně zkomolila dříve, než náhodou tehdy nalezený nůž protkl její srdce.

Tarzanův nůž při této příležitosti se nerovnal svítícím tesákům Terkozovým. Naproti tomu ale výhoda, kterou poskytovala šelmě její síla, byla vyrovnána skoro docela mužovou závažnou hbitostí a obratností.

V celkovém zápase ale op měl slabounkou převahu nad Tarzanem, a kdyby nebylo bývalo jiných osobních schopností Tarzanových, byl by mladý lord Greystoke zahynul právě tak, jako žil — jako neznámé, divoké zvíře v rovníkové Africe.

Ale bylo tu něco, co jej vyvyšovalo vysoko nad jeho druhy z džungle — malá jiskérka, která je příčinou ohromného rozdílu mezi mužem a šelmou — lidský rozum. A ten ho zachránil před smrtí, kterou mu hrozilo železné objetí i rvavé tesáky Terkozovy.

Bojovali sotva deset vteřin a už se váleli oba na zemi, bijíce se, trhajíce a vyvracující si údy — jako dvě obrovské šelmy, zápasící na život a na smrt.

Terkoz dostal tucet ran nůžem do hlavy i do prsou a Tarzan byl rozerván i zkrvácen. Kůže na jeho hlavě byla na jednom místě servána tak, že veliký její kus visel mu přes oko, zabraňuje mu ve výhledu.

Ale dosud bylo mladému Angličanovi možno udržeti hrozné Terkozovy tesáky daleko od své krční tepny, a nyní, když bojovali méně zuřivě, snažíce se nabýti opět dechu, Tarzan rychle vymyslel nový plán. Chtěl se dostat svému protivníkovi na záda a bodati tak dlouho, až by Terkoze nebylo více mezi živými.

Tento záměr se mu podařil snadněji, nežli sám myslel, poněvadž hloupé zvíře, nechápajíc, co Tarzan zamýšlel, nečinilo žádných pokusů, aby mu v tom zabránilo, ale když konečně zjistilo, že se jeho protivník nachází na místě, kde ho nemohly zastihnouti ani jeho tesáky, ani tlapy, vrhlo se na zem s takovou zuřivostí, že Tarzan nemohl dělati nic jiného, nežli se pevně držeti házejícího se, obracujícího se a kroutícího se těla, a nežli mohl zasaditi jedinou ránu, byl mu vyražen nárazem o zem nůž z ruky a on se stal bezbranným.

Během tohoto válení se a zmítání Tarzanovo objetí se několikráte uvolnilo, až konečně náhodou, která se naskytla při těchto rychlých a stále se měnících pohybech, nasadil nový chvat, který se osvědčil znamenitě.

Jeho ruka proklouzla ze zadu pod rukou Terkozovou a ovínila se kolem jeho krku. Byl to poloviční Nelson, kterého se užívá v moderním zápasnictví a na který opí muž náhodou přišel.

Ale lidský rozum zjevil mu ihned cenu jeho nového vynálezu. A tato cena byla rozdílem mezi životem a smrtí.

Snažil se nyní, aby provedl podobný chvat i levou rukou a v několika málo okamžicích praskala strašná býčí šíje Terkozova pod celým Nelsonem.

Zmítání nyní ustalo. Oba dva leželi úplně tiše na zemi, Tarzan na zádech Terkozových. Kulovitá hlava opice skláněla se pomalu níže, tlačena strašnou silou k prsoum.

Tarzan věděl dobře, jaký bude výsledek. Ještě okamžik a krk Terkozův praskne. Ale tu přišla Terkozovi na pomoc tatáž věc, která ho přivedla do jeho strašlivé situace — mužův rozum.

»Zabiju-li ho,« přemítal Tarzan, »jaké budou z toho výhody pro mne? Neoloupí to jenom kmen o jednoho bojovníka? A bude-li Terkoz mrtev, nebude vědět ničeho o mé svrchovanosti. Kdežto, zůstane-li na živu, bude vždy výstražným příkladem druhým opům.«

»Ka—go—da?« zasyčel Tarzan do Terkozova ucha, kteréžto slovo znamená v opičím jazyku, volně přeloženo: »Vzdáváš se?«

Žádná odpověď se neozvala a proto Tarzan přidal tlaku, který vyloudil strašný a bolestný výkřik zkrúšené šelmy.

»Ka—goda?« opětoval Tarzan.

»Ka—goda!« vykřikl Terkoz.

»Slyš,« řekl Tarzan, povoluje trochu, ale nepouštěje svého chvatu. »Já jsem Tarzan, král opic, mocný lovec, a mocný bojovník. V celé džungli není nikdo tak mocný. Ty jsi řekl »Ka—goda« přede mnou. Celý kmen to slyšel. Ty se nesmíš více potýkati se svým králem, nebo tě zabiji. Rozumíš?«

»Huh!« přisvědčil Terkoz.

»A jsi nyní spokojen?«

»Huh!« opětoval op.

Tarzan ho pustil a v několika minutách byli všichni zase zaměstnáni tak, jako by se nebylo nic přihodilo, co mohlo porušiti klid jejich potulek po pralese.

Ale hluboko v myslích opic bylo zakořeněno přesvědčení, že Tarzan jest mocný bojovník a podivný tvor. Podivný proto,

poněvadž bylo v jeho silách zabít nepřitele, ale jemuž dovolil žít bez potrestání.

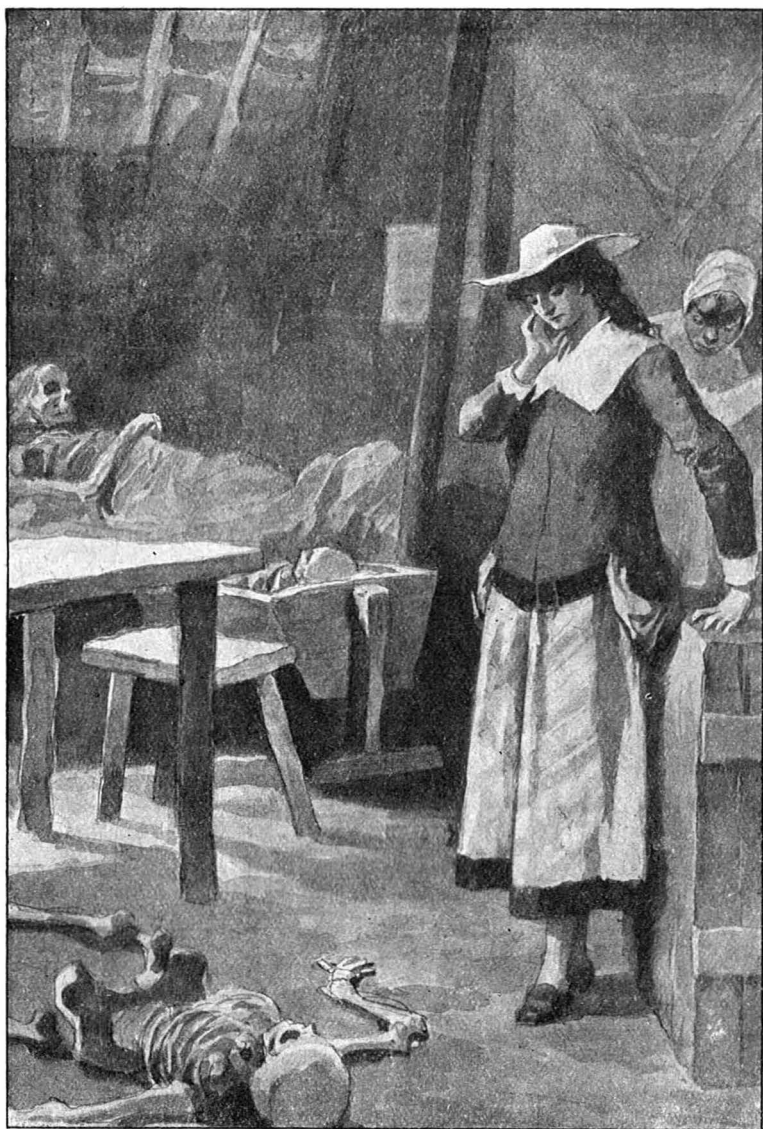
Toho odpoledne, když se kmen sešel, jak to bylo zvykem, před setměním, Tarzan, který vymyl své rány ve studených vodách malé říčky, svolal k sobě všechny dospělé samce.

»Viděli jste dnes, že Tarzan z rodu Opic jest největším mezi vámi,« řekl.

»Huh!« odpověděli jedním hlasem. »Tarzan jest veliký.«

»Tarzan,« pokračoval, »není opice. Nevypadá tak, jako jeho lid. Jeho zvyky nejsou jejich zvyky a Tarzan se vrátí do doupěte jeho vlastního rodu u vod velikého jezera, které nemá žádných dalších břehů. Musíte si vyvolit jiného panovníka, poněvadž Tarzan se již nevrátí.«

A tak učinil mladý lord Greystoke první krok k cíli, jež si vytknul, k nalezení jiných bílých mužů, jako byl on sám.



Spatřila na zemi ležící vyblášenou kostru.

Kapitola XIII.

Jeho vlastní rod.

Příštího jitra Tarzan schromlý a sklíčený ranami, které utržil v bitvě s Terkozem, vydal se na cestu k západu na pobřeží.

Putoval velmi pomalu a přespav v noci v džungli, dostihl chatrče pozdě následujícího jitra. Po několik dní potom pohyboval se málo, jenom k vůli tomu, aby nahromadil tolik ovoce a oříšků, kolik stačilo k ukojení hladu.

V desíti dnech pak byl opět úplně zdrav až na strašnou, teprve napolo zahojenou jizvu, která počínajíc nad jeho levým okem brázdila temeno celé jeho hlavy a končila u pravého ucha. Byla to stopa, zanechaná Terkozem, když mu strhl s hlavy kůži.

Během své rekonvalescence Tarzan se pokoušel zhotoviti plášť z kůže Sabory, která ležela po celou tu dobu v chatrči. Ale brzy shledal, že kůži uschla a ztvrdla tak jako dřevo, a poněvadž ji neuměl zpracovati tříslem, byl nucen vzdáti se svého zamilovaného plánu.

Potom se rozhodl, že ukradne šaty některému černochovi z osady Mbongovy, poněvadž si umínil pevně, že musí nějak označiti svůj vývoj od zvířete k člověku a nic se mu nezdálo takovým odznakem mužství, jako ozdoby a šaty.

K tomu účelu shromáždil rozličné náramky i ozdoby, jež odňal černým válečníkům, kteří zahynuli v jeho rychlé a tiché smyčce a upevnil je na svém těle týmž způsobem, jakým je nosili i oni.

Kolem jeho krku visel zlatý řetěz, na němž byl upevněn dýmanty posázený medailon lady Alice, jeho matky. Vzadu byl připevněn toulec se šípy na koženém pase, jiný to kus kořisti, kterou uzmul zabitému bojovníku.

Kolem boků nosil pás z úzkých pruhů kůže, který si zhotovil sám, aby mohl na něm zavěsiti vlastnoručně zhotovenou pochvu, v níž trčel lovecký nůž jeho otce. Dlouhý luk, který kdysi patřil Kulongovi, visel s jeho levé plece.

Mladý lord Greystoke byl zajisté podivnou a bojovnou postavou. Spousta černých vlasů padala mu na záda. Vpředu přiřízl Tarzan kučeravé vlasy ostrým loveckým nožem, aby mu nepadaly do čela.

Jeho přímá, dobře modelovaná postava byla plna svalů, jako byly postavy starodávných římských gladiatorů, a přece měla měkké i půvabné křivky řeckých bohů, prozrazujíc na první pohled spojení neobyčejné síly s pružností a mrštností.

Tarzan z rodu Opic byl ztělesněním prvotního člověka, lovce a válečníka.

Ale na tyto věci Tarzan nemyslel. Byl zarmoucen tím, že neměl šatů, aby dokázal všemu tvorstvu v džungli, že není opicí, ale mužem. Leč často vážné pochyby vstupovaly do jeho hlavy, nestane-li se z něho opice znovu.

Či nezačínala vyrůstat srst na jeho obličejí? Všechny opice měly tváře porostlé srstí. Naproti tomu černí mužové, až na několik málo výjimek, byli docela bezvousí.

Pravda — viděl ve svých knížkách obrázky mužů, kteří měli spoustu vlasů pod nosem, na tvářích i na bradě, ale nehledě k tomu, Tarzan se bál. Téměř každý den brousil svůj ostrý nůž a řezal svůj mladý knír, aby vyhladil tyto zahanbuující stopy opičáctví.

Tak se naučil holiť. Hrubě i bolestně, to je pravda — nicméně však s dobrým výsledkem.

Když se opět cítil dosti silným po své bitvě s Terkozem, Tarzan se jednoho rána vydal k osadě Mbongově. Místo aby se vznášel po větvích stromů, ubíral se neopatrně klikatou stezkou v džungli a náhle ocitl se tváří v tvář černému bojovníku.

Na tváři divochově zjevil se až komický výraz překvapení, a dříve nežli mohl Tarzan strhnouti svůj luk, chlapík se obrátil a hnál se stezkou pryč a křičel na poplach, jako kdyby se za ním nacházeli ještě jiní.

Tarzan jal se ho pronásledovati ve větvích a v několika okamžicích zahlédl mpuže, utíkající zoufale, aby se zachránili.

Byli tři a uháněli šíleně jeden za druhým hustým podrostem.

Tarzan je snadno předhonil, aniž by ho byli zpozorovali nahore ve větvích. Nezpozorovali ani krčící se postavu, schoulenou na nízké větvi nad stezkou, po níž prchali.

Tarzan nechal první dva proběhnouti pod sebou, ale když se blížil třetí, smyčka se snesla tiše kolem černého hrdla. Prudké trhnutí ji zadrželo.

Ozval se smrtelný výkřik oběti a jeho druzi, obrátivše se spatřili jeho zmítající se tělo vznášeti se, jakoby bylo taženo kouzelnou silou do hustého listí stromů, klenoucích se nad nimi.

S poděšenými výkřiky obrátili se znovu a pokusili se uniknouti šíleným úprkem.

Tarzan zabil svého zajatce tiše a rychle, odňal mu jeho zbraně i ozdoby a — ach, to byla jeho největší radost — krásné kalhoty z jelení kůže, které si ihned navlékl na své vlastní tělo.

Nyní zajisté již byl oděn, jak měl býti oblečen muž. Nyní nebylo již nikoho, kdo by mohl pochybovati o jeho vznešeném původě. Jak by se byl rád vrátil ke svému kmeni, aby se mohl pochlubiti podivuhodnou kořistí před jejich závistivými zraky.

Vzav potom mrtvé tělo na svá bedra, zaměřil pomaleji větve stromů k malé, kolovou hradbou ohražené osadě Mbongově, poněvadž potřeboval opět šípů.

Když se přiblížil až k samé ohradě, viděl vzrušený zástup, obklopující oba uprchlíky, kteří, třesouce se strachem a vysílením byli sotva s to vypravovati hrůzyplné podrobnosti svého dobrodružství.

Vypravovali, že Mirando, který byl před nimi přiběhl náhle k nim, křičel, že ho pronásleduje strašný bílý válečník. Všichni tři pak utíkali společně k osadě tak rychle, jak jim jenom nohy stačily.

A znovu Mirandův pronikavý výkřik smrtelné hrůzy je přiměl k tomu, aby se ohlédl — a tu spatřili hrozný výjev. — Tělo jejich soudruha vznášelo se vzhůru mezi stromy, tlukouc nohama i rukama do vzduchu a vyplazujíc jazyk daleko z otevřených úst.

Mirando již nevydal ani hlesu a kolem něho nebylo viděti jiného živoucího tvora.

Domorodci ocitli se v děsném strachu, hraničícím až na paniku, ale starý, moudrý Mbonga předstíral, že pochybuje o pravdivosti vypravování a přičítal jejich strach zjevení se nějakého skutečného nebezpečí.

»Vypravujete nám pohádku,« řekl, »poněvadž se neodvažujete mluvit pravdu. Vy jistě budete chtít zapřít, že jste utekli a opustili Mirandu, když se lev na něho vrhl. Vy jste zbabělci!«

Šotva Mbonga domluvil, když silný praskot větví přiměl divochy, aby vzhledli zděšeně vzhůru. Pohled, jaký se jim naskytl, způsobil, že i Mbonga se zachvěl, neboť odtamtud obracejíc a přemetajíc se ve vzduchu, padalo mrtvé tělo Mirandovo, aby se rozvalilo na zemi u jejich nohou.

V jediném okamžiku rozprchli se černoši a nezastavili se dříve, dokud nebyli všichni skryti v temném stínu osadu obklopující džungle.

Tehdy sestoupil Tarzan do osady, doplnil svoji zásobu šípů a snědl obětní jídlo, které černoši připravili, aby odvrátili jeho hněv.

Dříve nežli opustil vesnici, donesl tělo Mirandovo k bráně a umístil je tam tak, že se zdálo, jakoby mrtvá tvář pohlížela na stezku, která vedla do džungle.

Potom se Tarzan vrátil, oddávaje se honbě po celou cestu do chatrče na pobřeží.

Bylo třeba několika pokusů, nežli se naprosto zděšení divoši odvážili zpět do své vesnice, při čemž musili přejítí kolem strašného, šklebícího se obličeje svého druha, a když se přesvědčili, že jídlo i šípky zmizely, poznali, že měli pravdu, když mysli, že Mirando spatřil zlého ducha džungle.

To co se přihodilo, zdálo se jim přirozeným vysvětlením. Jen ti, kdož spatřili tohoto strašného boha džunglí, umírali. Neboť, což nebylo pravdou, že ho nespatrił nikdy nikdo z těch, kteří zbyli ve vesnici na živu? Proto ti, kdož ho spatřili, musili zahynouti jeho rukou, aby pykali za svoji opovážlivost.

Dokud mu přinášeli v oběť šípky a potravu, neubližoval jim, nepokoušeli-li se ho spatriť. A tak Mbonga nařídil dodatečně, aby

k oběti skládající se z jídel byla přikládána nová oběť šípů pro Munango-Keewati a to bylo od těch dob konáno stále.

Když se Tarzan ocitl na místech, odkudž mohl shlédnouti pobřeží, zjevilo se jeho očím podivné a neobvyklé divadlo.

Na tiché hladině zemí uzavřené zátoky plula veliká loď a na břehu ležel vytažený malý člun.

Ale nejpodivuhodnějším bylo, že jistý počet mužů bílých jako on se pohyboval mezi pobřežím a chatrčí.

Tarzan viděl, že se v mnohém podobají mužům z jeho obrázkových knih. Pomalu lezl větvemi stromů blíže k nim, až byl těsně nad nimi.

Bylo jich deset, hnědých, sluncem opálených, lotrovsky vyhlížejících chlapíků. Nyní se právě shromáždili u člunu a mluvili hlasitými, hněvivými slovy, vyhrožujíce si navzájem pěstmi a gestikulujíce živě.

Náhle jeden z nich, malý chlapík se zlým obličejem a černým vousem s fysiognomií, která připomínala Tarzanovi Pambu, krysu, položil svoji ruku na rameno obra, který stál vedle něho a s kterým se všichni ostatní hádali.

Mužik ukázal do vnitrozemí, takže obr byl nucen odvrátiti se od ostatních, aby se podíval tím směrem. V tomtéž okamžiku mužik se zlým obličejem vytáhl z opasku revolver a střelil obra do zad.

Veliký chlapík vymrštil ruce nad hlavou, jeho kolena se zlomila pod ním a bez hlesu svalil se na zem mrtev.

Výstřel — první, který Tarzan slyšel ve svém životě, ho naplnil podivením, ale ani tento nezvyklý zvuk nemohl rozrušiti jeho zdravé nervy.

Ale největší zmatek v něm vyvolalo počínání těchto bílých cizinců. Tarzan svažtil brvy v hlubokém zamyšlení. Bylo to dobře, že nepodlehł prvnímu hnutí citu a že se nevrhl k nim, aby je pozdravil, jako své bratry.

Bylo zřejmo, že se nelišili od černochoů — a že nebyli civilizovanější nežli opice, ani méně ukrutní, nežli Sabor.

Chvilku stáli ostatní, pohlížejíce na malého muže se zlým obličejem i na obra, který ležel mrtvý na břehu. Potom se jeden

z nich zasmál a poklepal mužíkovi po zádech. Následovalo mnoho slov, ale žádná hádka.

Náhle všichni stáhli člun do vody, skočili do něho a veslovali zpět k velké lodi, na níž Tarzan mohl vidět jiné postavy, pohybující se po palubě.

Když se vyšplhali na loď, spustil se Tarzan na zem za velkým stromem a plížil se ke své chatrči, dávaje pozor, aby se stále nacházela mezi ním a lodí.

Vklouznuv dovnitř, shledal, že v ní bylo všechno přeházeno. Jeho knihy i tužky byly poházeny po zemi, jeho zbraně, šípy a ostatní poklady byly roztahány.

Když shledal, co se stalo, silný záchvěv hněvu proběhl jeho duší a jeho čerstvá jizva na čele vynikla náhle, jako stužka purpurového sametu na jeho hnědé kůži.

Rychle se přiblížil ke skříni a prohledal její dolní přihrádku. Ah! Vzdech úlevy vydral se mu z prsou, když vytáhl malou kovovou schránku a otevřev ji shledal, že jeho nejvzácnější poklad zůstal neporušen.

Fotografie usmívajícího se muže s výraznými rysy a malá černá knížka se záhadným písmem zůstaly neporušeny.

Co to bylo?

Ale v tom jeho bystré ucho zachytlo slabý, ale nepovědomý zvuk. Co to bylo?

Přiskočiv k oknu Tarzan se podíval na zátoku a spatřil, že s lodi spouštějí nový člun, zrovna vedle toho, který již byl dole na hladině. Brzy potom spatřil mnoho lidí lezoucích po boku lodi a spouštějících se do člunů. Přicházeli zpět v plné síle.

Ještě chvíli zíral Tarzan, jak řada beden a balíků jest spouštěna do člunu a potom, když odrazily od lodi, opí muž chopil kus papíru a napsal na něm několik řádek, pěkně nakreslených písmen.

Tento kus papíru upevnil na dvěře ostrou třískou dřeva. Potom, sebrav drahocennou plechovou skříňku, šípy a tolik luků i oštěpů, kolik mohl unést, vyběhl ven a zmizel v lese.

Když oba čluny přistály na stříbřitém písku pobřeží, vystoupila na něj pestrá směs lidí.

Bylo jich asi dvacet duší dohromady, a z nich patnáct námořníků, kteří vyhlíželi jako krvežízniví zločinci.

Zbytek této společnosti byl jiného rázu.

Jeden z nich byl starý muž s bílým vlasem a s brýlemi se silnou obrubou. Jeho lehce nahrbené plece byly oděny špatně ušitým, ačkoliv čistým frakem, jehož lesklé hedvábí zvyšovalo jenom nezvyklost tohoto oděvu v africké džungli.

Druhý muž této družiny byl štíhlý, mladý muž v bílých cvilinkových spodcích, za nímž se objevil jiný starší muž s velmi vysokým čelem a s nepokojnými posunky.

Za nimi přicházela obrovská černoška oblečena velmi pestře, koulíc velikýma očima v zřejmé hrůze, kterou v ní budila džungle i rota klejících námořníků, kteří vykládali balíky i bedny z člunů.

Poslední z družiny, která měla být vysazena na břeh, byla dívka asi devatenáctiletá, a mladý muž, stoje u přídi člunu, zdvihl ji do náručí a přenesl ji na suchou zemi. Nepromluvíli sice na sebe, ale ona se na něj usmála vděčným milým úsměvem.

Mlčky ubírala se společnost k chatrči. Bylo zřejmo, že všichni byli odhodláni k něčemu, prve, než opustili loď. A tak se blížili ke dveřím chatrče, námořníci obtížení balíky a bednami napřed, sledováni pěti ostatními, kteří patřili k jiné třídě lidské společnosti. Před chatrčí sňali muži svá břemena a jeden z nich zahlédl kus papíru s nápisem, který Tarzan upevnil.

»Hola, přátelé!« zvolal. »Co je to tu? Tenhle papír zde nebyl ještě před hodinou, na to bych mohl vsadit svůj krk.«

Ostatní shromáždili se kolem, natahující své krky přes ramena ostatních, a poněvadž jen málokterí dovedli čísti a to ještě velmi pracně, obrátil se jeden z nich k malému, starému muži v cylindru a ve fraku.

»Hej! Professore!« zavolal. »Pojď sem a přečti tu pitomou škrabanici.«

Starý muž, kterému toto vyzvání platilo, popošel pomalu k místu kde stáli námořníci, sledován ostatními členy své společnosti. Nasadiv si brejle pohlížel chvilku na papír a potom obrátiv, vrátil se zpět, bruče pro sebe:

»Velmi pozoruhodné! Velmi pozoruhodné!«

»Hej — stará zkamenělino!« zvolal muž, který ho přivolal první na pomoc. »Co pak si myslíš, že jsme tě sem zavolali, abys si přečetl tu pitomost sám pro sebe? Pojď sem a přečti to nahlas. ty starý brejlovče.«

Starý muž se zastavil a obrátiv se, řekl:

»Ah ano, drahý pane. Prosím mnohokrát za prominutí. Byla to velká nepozornost ode mne, ano — veliká nepozornost. Velmi pozoruhodné — velmi pozoruhodné.«

Znovu se podíval na návěští, přečetl je a byl by se pravděpodobně opět obrátil a zamyslel se nad jeho obsahem, kdyby ho byl námořník nechytil hrubě za límec a nezařval mu do ucha:

»Přečti to nahlas, ty starý, neposlušný blbče.«

»Ach ano, ovšem, zajisté,« odpověděl professor měkce a nasadiv si znovu brejle, četl nahlas:

Toto jest dům Tarzana, bijce šelem a četných
černých mužů. Nepoškozuj věci, které patří
Tarzancvi. Tarzan bdí.

Tarzan z rodu Opic.

»Co je to k čertu za Tarzana?« zvolal námořník, který mluvil před tím.

»Je vidno, že mluví anglicky,« řekl mladý muž.

»Ale co to znamená Tarzan z rodu Opic?« zvolala mladá dívka.

»Nevím, slečno Porterová,« odvětil mladý muž, »ač neobjevili-li jsme uprchlého opičáka z londýnské zoologické zahrady, který si přivezl s sebou do džungle evropské výchovány. Jakého jste názoru professore Portere,« dodal obrátiv se k starému muži.

Professor Archimedes Q. Porter nasadil znovu své brejle.

»Ach ano — ovšem. Zajisté je to velmi pozoruhodné,« řekl professor, »ale já nemohu připojití ničeho více, než co jsem řekl při objasnění této opravdu náhlé příhody.« A professor se obrátil směrem k džungli.

»Ale otče,« zvolala dívka. »Vždyť vy jste o tom dosud ničeho neřekl.«

»Pst, pst — dítě. Pst!« odpověděl professor Porter laskavým a shovívavým tonem. »Neznepokojuj svoji krásnou hlavičku tak těžkými a nesnadno pochopitelnými problémy.« A dal se opět do chůze jiným směrem máje hlavu upřenou k zemi a ruce složené na zádech pod svými poletujícími šosy.

»Já myslím, že ten starý pitomec neví také o tom nic více, nežli my,« zabručel námořník s krysím obličejem.

»Drž jazyk za zuby,« zvolal mladý muž bledna hněvem při urážlivém tonu námořníkově. »Tys povraždil naše důstojníky a oloupil nás. Jsme úplně v tvé moci, ale jestli se nebudeš chovat k professoru Porterovi a jeho dceři uctivě, zlomím ti ten tvůj lupičský vaz holýma rukama, ať už máš revolvery nebo ne.«

A mladý muž přistoupil tak těsně k námořníkovi s krysím obličejem, že tento uleknutě odskočil, ačkoliv měl za pasem dva revolvery a dlouhý nůž.

»Ty proklatý zbabělče,« zvolal mladý člověk. »Ty se neodvážíš ani vystřeliti na někoho, dokud se k tobě neobráť zádý. Ani mne se neodvážíš střeliti!« A jakoby naschvál otočil se k němu zády a kráčel pryč od něho, jako by ho chtěl pokoušeti.

Ruka námořníková se svezla krádmu k rukověti jednoho revolveru a jeho oči zasvitly pomstychtivě za odcházejícím mladým Angličanem. Pohled jeho druhů ulpěl na něm, ale on váhal, neboť byl ještě větším zbabělcem, nežli za jakého jej pan William Cecil Clayton pokládal.

Co by byl udělal v příštím okamžiku není známo, neboť se vyskytl náhle nový činitel v této při, o němž si nikdo nepomyslel, že zasáhne tak mocně do jejich osudů na tomto nehostinném africkém pobřeží.

Dvě bystré oči pozorovaly každý pohyb celé společnosti z koruny blízkého listnatého stromu. Tarzan postřehl úžas, který vzbudila jeho výstraha a třeba nerozuměl ničeho z prořesených slov, přece pochopil mnoho z gest i ze vzezření přítomných.

Jednání námořníka s krysím obličejem při zabití jednoho z jeho druhů vzbudilo k němu silný pocit nenávisti, a nyní, když viděl, jak se hádá s pěkně vypadajícím mladým mužem, jeho neľibost k němu ještě více vzrostla.

Tarzan nikdy před tím se neseznámil s účinky střelné zbraňe, ačkoliv se ze svých knih leccemus o nich naučil, ale když viděl, že se člověk s krysím obličejem dotýká pažby svého revolveru, pomysľil na výjev, jehož svědkem byl před nedávnem a očekával v důsledku toho, že mladý muž bude zavražděn tím-těž způsobem, jako před tím onen obrovský námořník.

A tak Tarzan přiložil otrávený šíp k svému luku a vzal si na mušku námořníka s krysím obličejem. Ale listí bylo tak husté, že šíp se uchýľil z cesty nárazem na listy, aneb na některou větvičku. Proto rychle uchopil jeden z těžkých oštěpů do ruky.

Clayton učinil několik kroků a námořník s krysím obličejem vytáhl napolo svůj revolver. Ostatní plavci pozorovali upřeně oba.

Professor Porter mezitím zmizel nepozorovaně v džungli a za ním i jeho asistent a tajemník Samuel Philander. Esmeralda, velká černoška, byla zaměstnána tím, že vybírala zavazadla své velitelky, slečny Porterové, z hromady beden a balíků vedle chatrče, a slečna Porterová se právě obrátila, aby šla za Claytonem, když ji cosi přimělo k tomu, aby se ohlédla.

A tu se tři věci přihodily skoro současně. Námořník vytáhl svoji zbraň a zamířil jí na Claytonova záda. Slečna Porterová vyrazila výstražný výkřik a dlouhý oštěp s kovovým hrotem prolétl jako blesk shora vzduchem a protkl naveskrz pravou plec muže s krysím obličejem.

Revolver vystřelil do vzduchu nezpůsobiv škody, a námořník upadl s výkřikem hrůzy i bolesti.

Clayton se obrátil a spěchal zpět k místu, kde se tyto události odehrály. Námořníci stáli tu srazení v tlupu, s vytaženými zbraněmi, zírajíce ustrašeně do džungle. Raněný muž řval a svíjel se na zemi.

Clayton nepozorovaně zdvihl revolver, který mu vypadl z ruky a zastrčil jej rychle do kapsy. Potom hleděl právě tak vyjeveně jako druzí do džungle.

»Kdo to mohl býti,« zašeptal kdosi u jeho ucha a když se mladý muž obrátil, spatřil Jane Porterovou, která stála za ním se široce rozevřenýma očima, plnýma údivu.

»Řekl bych, že nás Tarzan z rodu Opic pozoruje velmi dobře,« odpověděl tonem, v němž se tajily jisté pochybnosti. »Rád bych věděl, po kom byl ten oštěp vržen? Bylo-li to po Smipesovi, je ten opičák jistě naším přítelem. Ale probůh, kam se poděl váš otec a pan Philander? Hej! Pane professore! Pane Philandře!« zvolal mladý Clayton.

Žádná odpověď se neozývala.

»Co budeme dělati nyní slečno Porterová?« otázal se mladý muž, jehož obličej se zachmuřil. Nemohu vás zde přece nechati samotnu s těmi hrdlořezy a vy nemůžete jíti se mnou do džungle, abyste pomohla hledati svého otce, který patrně zbloudil ve své roztržitosti. Pokud se týče pana Philandra, ten je ještě o trochu nepraktičtější než váš otec. Prominete mi zajisté tyto výrazy, ale náš život je tu opravdu v nebezpečí a až dostaneme oba pány zpět, budeme jim musít řádně vyložit, že vydávají svou roztržitostí v nebezpečí nejen sebe, ale i vás.«

»Souhlasím s vámi,« řeklo děvče. »Necítím se nikterak uražena tím, co pravíte. Můj drahý otec by obětoval život za mne bez váhání, předpokládají ovšem, že by někdo dovedl upoutati jeho mysl k tak směšným věcem, jako je všední skutečnost. Myslím, že tu je jediný způsob, jak ho zachrániti před nebezpečím a ten je — připoutati ho řetězem ke stromu. On je tak nepraktický!«

»Počkejte — už to mám!« řekl náhle Clayton. »Vy dovedete přece stříleti z revolveru?«

»Ano. Proč?«

»Já mám revolver,« zašeptal Clayton. »Majíce ho budete s Esmeraldou poměrně v bezpečí v této chatrči, mezitím co se já pokusím naléztí vašeho otce a pana Philandra. Zavolejte ji, prosím vás, — já si zatím pospíším do lesa. Nemohou být ještě daleko.

Jane Porterová se řídila dle jeho pokynů a když zapadly za nimi dvěře, Clayton se obrátil k džungli. Mezitím námořníci vytáhli oštěp z těla svého zraněného kamaráda. Clayton, přiblíživ se k nim otázel se jich, nemohli-li by mu některý z nich půjčiti revolver na tu dobu, dokud nenajde profesora.

Muž s krysím obličejem shledav, že není mrtev, nabyl opět mysli a zahrnuv mladého muže spoustou prokletí, zakázal svým druhům, aby mu půjčili jakoukoliv střelnou zbraň. A poněvadž tento muž, jménem Snipes, zabil předešlého kapitána před krátkou teprve dobou, nikdo se neopovažoval vzdorovati jeho rozkazu.

Clayton spokojil se pokrčením ramen, ale když odcházel, zdvihl oštěp, který proklál Snipesa a takto primitivně ozbrojen syn lorda Greystokea zmizel v husté džungli, volaje chvílemi jména zbloudilých. Obě ženy v chatrči na pobřeží slyšely jeho hlas, slábnoucí stále víc a více, až konečně zanikl úplně pohlcen nesčíslnými zvuky ozývajícími se z pralesa.

Když professor Archimedes Q. Porter a jeho asistent Samuel T. Philander po velkém naléhání druhého konečně obrátili své kroky zase k chatrči, zabloudili tak důkladně v divokém a zamotaném bludišti džungle, že si vůbec nevěděli rady. Bylo to pouhým rozmarem štěstěny, že si vybrali směr vedoucí je k západnímu pobřeží, na místě aby šli dále k Zanzibaru, který ležel na protějším břehu Temné pevniny.

Když konečně dostihli břehu, nespátřili chatrče více. Philander byl pevně přesvědčen, že se uchýlili severně od svého cíle, ale ve skutečnosti byli asi dvě stě metrů jižněji.

Ačkoliv byli tak blízko, přece je ani v duchu nenapadlo, že by mohli volati hlasitě, aby se dovolali pomoci svých přátel. Místo toho Samuel T. Philander popadl profesora Portera za rameno a přiměl ho k tomu, aby místo k chatrči zaměřil k Mysu Dobré Naděje, který ležel asi patnáct set mil k jihu.

Když se Jane a Esmeralda ocitly v bezpečí za dveřmi chatrče, bylo první myšlenkou černošky zabarikádovati vchod zevnitř pokud možno pevně. S touto myšlenkou v hlavě obrátila se do jizby, aby našla nějaké vhodné předměty, ale sotva nahlédla

do vnitra chatrče, vydral se jí z úst poděšený výkřik a ona rychle schovala jako malé dítě hlavu za záda své velitelky.

Jane Porterová ohlednuvši se, spatřila příčinu leknutí ležící na zemi — vybělenou kostru muže. Rozhlížeje se dále spatřila druhou kostru na posteli.

»V jakém hrozném místě se to nalézáme,« zašeptalo dojaté děvče. Ale v jejím hlasu nebylo zděšení.

Vyprostivši se konečně z křečovitého objetí stále ještě křičící Esmeraldy, Jane Porterová přešla světnicí, aby se podívala do malé kolébky stojící vedle postele. A skutečně i zde bělela se kostra malého dítěte.

Jaká strašná tragedie se tu asi odehrála? Děvče se zachvělo pomyslivši na věci, které čekaly ji i její přátele zde v této zlověstné chatrči.

Rychle, zadupavši netrpělivě nohou o zem, strásla se sebe tyto chmurné předtuchy a obrátivši se k Esmeraldě, prosila ji, aby ustala ve svém kvílení.

»Přestaň, Esmeraldo! Přestaň ihned!« zvolala. »Vždyť ty to děláš horší, než je to ve skutečnosti. Opravdu, skutečně jsem neviděla nikdy tak velké dítě.«

Skončila ochable a její hlas se chvěl, když pomyslila na ony tři muže, na nichž závisela její obrana a kteří nyní bloudili v hlučinách toho strašného pralesa.

Vzchopivši se znovu shledala, že dvéře mohou se z vnitřku zatarasiti těžkou dřevěnou kládou, která zde ležela. S pomocí Esmeraldy dokázala toho, že po několika pokusech, po prvé po dvacíti letech, ocitla se tato závora na svém místě, kam patřila.

Potom usedly obě, objaly se vzájemně a čekaly.

Kapitola XIV.

»N a p o s p a s d ž u n g l e.«

Když Clayton zmizel v džungli, námořníci — vzbouřenci z lodi »Arrow« — se dali do hádky, co by měli počítí nejdříve, ale v jednom bodu se shodovali všichni — že je třeba si pospíšet, aby pokud možno rychle odpluli k zakotvené lodi, kde by byli bezpeční před oštěpy neviditelného nepřítele. A tak mezitím co Jane a Esmeralda se zatarasily v chatrči, zbabělé mužstvo plulo rychle v obou člunech, v kterých přijelo k pobřeží, zpět na loď.

Tarzan viděl toho tolik toho dne, že se mu hlava točila podivením. Ale nejpodivuhodnějším zjevem ze všech byla pro něho tvář mladé dívky.

Zde konečně byla jedna z jeho rodu, to věděl jistě. A mladý muž i oba starci vypadali také tak, jak si představoval svůj vlastní lid.

Ale bezpochyby byli také tak ukrutní a divocí, jako druzí muži, které spatřil. Možná, že jen tomu, že nebyli ozbrojeni, bylo děkovati za to, že žádného nezabili. Kdyby byli bývali ozbrojeni, možná, že by se byli chovali zcela jinak.

Tarzan viděl, jak mladý muž sebral revolver, který vypadl raněnému námořníkovi z ruky, a schoval jej chvatně do kapsy. Viděl také, jak ho ostražitě potají podal mladé dívce, když vstupovala do dveří chatrče.

Nerozuměl nikterak důvodům, které vězely za tím vším co viděl. Ale jaksi instinktivně cítil náklonnost k tomu mladému muži a oběma starcům. Po dívce pak cítil podivnou touhu, které vůbec nerozuměl. Pokud se týče veliké černé ženy bylo zřejmo, že je v jakémsi spojení s mladou dívkou a proto ji měl rád také.

K námořníkům, a zvláště k Snipesovi, cítil nenávisť. Podle jejich hrozivých posunků a výrazů jejich lotrovských tváří poznal.

že byli nepřáteli druhé společnosti a umínil si, že je bude bedlivě pozorovati.

Tarzan se divil, proč se oni mužové ztratili v džungli, poněvadž mu ani nenapadlo, že by někdo mohl zabloudit v tomto bludišti podrostu, které mu bylo tak známým, jako jim hlavní ulice jejich rodného města.

Když spatřil, že námořníci veslují opět k lodi a seznal, že dívka i její společnice byly v bezpečí uvnitř chatrče, Tarzan se rozhodl následovati mladého muže, aby zvěděl, co bylo cílem jeho toulky. Rychle šplhal se po větvích směrem, jímž se dal Clayton a v brzku slyšel v dálce slabé a řídké již nyní volání Angličanovo.

Konečně ocitl se nad hlavou bílého muže, který byl značně znaven a opíral se o kmen stromu, stíraje si pot s čela. Opí muž skryt bezpečně za stěnou listí seděl nyní nehnutě, pozoruje z blízka tento nový exemplář svého rodu s neobyčejným zájmem.

Clayton občas vyrazil ze sebe výkřik a Tarzan konečně pochopil, že hledá oba staré muže. Již se chtěl sám vydati na cestu, aby se po nich podíval, když pojednou zachytil žlutý záblesk hladké kůže zvířete, které se plížilo ostražitě džunglí ke Claytonovi.

Byl to Sheeta — leopard. Tarzan slyšel jemné šustění trávy a divil se tomu, že mladý muž se nevzrušil. Bylo by to možné, aby neslyšel tak hlasitou výstrahu? Nikdy před tím nebyl Sheeta tak neohrabaným.

Ne — bílý muž neslyšel. Sheeta se krčil ke skoku a potom — hrozný skřek opice vyzývající k zápasu, pronikavý a strašný, rozlehl se tišinou džungle — a Sheeta se obrátil do křoví lámaje větve s praskotem.

Clayton v mžiku vyskočil a jeho krev stydla hrůzou, neboť ještě nikdy tak strašný zvuk nedolehl k jeho uším. Nebyl zbabělcem, ale jestli kdy který muž pocítil ledové prsty strachu svírajícího srdce, tedy to byl toho dne v temnotách džungle William Cecil Clayton, nejstarší syn lorda Greystokea z Anglie.

Hluk, který způsobilo veliké tělo zvířete prodírajícího se podrostem, a zvuk strašného skřeku, který se ozval nad ním,

podrobil statečnost Claytonovu nejtěžší zkoušce. Ale to nemohl vědět, že to byl právě ten výkřik, kterému vděčil za svůj život, ani že bytost, která ho vydala, byl jeho vlastní bratranec, — skutečný lord Greystoke.

Odpoledne se chýlilo ku konci a Clayton, pozbyv odvahy i myslí byl naprosto na rozpacích, co má činiti, — má-li pokračovati v hledání professora Portera, za cenu téměř jistého nebezpečí své vlastní smrti v noční temnotě džungle, či má-li se vrátiti do chatrče, kde mohl aspoň chrániti Jane Porterovu před nebezpečími, která jí hrozila se všech stran.

Ačkoliv mu bylo nepříjemno, že se má vrátiti bez jejího otce, přece trýznila jej myšlenka, že zůstala sama bez ochrany v rukou vzbouřenců z lodi a uprostřed nesčíslných a neznámých nebezpečí džungle.

Možná také, myslil si, že se professor a Philander již vrátili k chatrči. Ano, toto bylo více než pravděpodobné. Konečně se odhodlal k tomu, že se vrátí a podívá se, jak vše dopadlo, dříve než bude pokračovati ve svém marném pátrání. A tak se vydal na zpáteční cestu, klopýtaje hustým a neproniknutelným téměř podrostem směrem, kde se domníval, že chatrč leží.

K Tarzanovu překvapení mladý muž zamířil dále do džungle, právě tím směrem, kde ležela osada Mbongova, a bystrý opičí muž byl ihned přesvědčen, že je ztracen.

Tarzanovi bylo počínání Angličanovo nepochopitelným. Ale jeho rozum mu řekl ihned, že by se žádný člověk nevydal na cestu k osadě ukrutných divochů; ozbrojen jen oštěpem, který byl patrně nezvyklou zbraní pro bílého muže, jak již bylo vidno z nemotorného způsobu, jímž ho nesl. Ba ani nešel po stopě starých mužů. Neboť Tarzan spatřil svěží a zřetelné stopy jejich, které svědčily o tom, že skřížily již dávno cestu mladého muže a obrátily se zpět.

Tarzan byl zmaten. Tento bezbranný cizinec mohl padnouti snadno za oběť divoké džungli, kdyby ho někdo nedovedl rychle k pobřeží.

Ano — právě zde byl Numa, lev, stopující bílého muže na vzdálenost asi dvacíti kroků.

Clayton slyšel ohromné tělo plížící se rovnoběžně s ním, a náhle ozvalo se hromové zařvání lva blízko něho. Angličan se zastavil drže oštěp vysoko nad hlavou a zíral do křoví, odkud se ozval strašný zvuk. Stíny zčernaly a temnota se rychle snášela nad džunglí.

Bože! Což měl zemřít zde sám, dravými tesáky divokých šelem býti rozedrán a rozsápán, cítiti hrozný dech dravce na své tváři a ohromnou tlapu drtící kosti na prsou?

Okamžik bylo ticho. Clayton stál jako přimrazen s pozdviženým oštěpem. Konečně zaslechl jemný šelest zvířete plížícího se tiše křovím. Bylo patrné, že se chystá ke skoku. A konečně spatřil ani ne dvacet kroků od sebe obrovské, pružné, svalovité tělo a hnědožlutou hlavu lva s černou hřívou.

Zvíře pohybovalo se velmi pomalu, vlekouc břicho takřka po zemi. Když jeho oči se setkaly s Claytonovými, zastavilo se a jeho zadní nohy se opatrně skrčily pod mohutným zadkem.

Muž zůstal státi jako přimražen neodvažuje se ani utíkat, ani vrhnouti svůj oštěp.

Ale v tom zaslechl šustot nad sebou. Bylo to asi nějaké nové nebezpečí, které mu hrozilo, ale on se neodvážil odtrhnouti svých očí od žlutozelených zornic, které svítily před ním. Ozval se ostrý zvuk, jako kdyby se přetrhla struna na černošské kytarce, a v tomtéž okamžiku objevil se šíp zabodnutý v žlutavé srsti plížícího se lva.

Šelma vyskočila s bolestným a hněvivým řevem, ale Clayton zavrával stranou a když se opět obrátil, aby se utkal tváří v tvář s rozzuřeným králem zvířat, zůstal státi bez dechu nad divadlem, které se zjevilo jeho zrakům. Skoro v tomtéž okamžiku, kdy se lev obrátil, aby obnovil svůj útok, nahý obr seskočil se stromu nad ním přímo na záda šelmy.

Rychlostí blesku ovinulo se jedno rámě, které bylo pokryto uzly železných svalů, kolem obrovské šije a šelma byla zdvižena od zadu, řvouc a lapajíc dech, tak snadno, jako by byl Clayton zdvihl malého psíka.

Scéna, která se nyní odehrála v soumravných hlubinách africké džungle, utkvěla na celý život v Angličanově mozku.

Muž, který zápasil se zvířetem, byl ztělesněním fyzické dokonalosti a obří síly — ale přece výsledek zápasu s obrovskou kočkou nezávisel jen na těchto vlastnostech, neboť ačkoliv obrovsky svaly byly mocné, nebyly ničím v porovnání se svaly Numovými. Převaha spočívala v rychlosti, v rozumu a v dlouhém břitkém noži.

Pravé rámě mužovo ovinulo se kolem lvovy šíje a levá ruka bodala nožem bleskurychle do levého nechráněného boku šelmy. Rozzuřené zvíře trhalo sebou křečovitě, až se postavilo z přímě na zadní nohy, a zápasilo tak bezmocně v této nepřírozené pozici.

Kdyby byl zápas trval jen o několik vteřin déle, byl by býval výsledek asi jiný, ale poněvadž se vše odehrálo bleskurychle, klesl lev dříve na zem bez života, nežli se mohl vzpamatovati ze svého překvapení.

Tehdy podivná postava, která ji zahubila, se vzpřímila nad její mrtvolou a pohodivši do zadu svoji krásnou a divokou hlavu vydala strašný skřek, který toho dne již jednou poděsil tolik Claytona.

Angličan viděl nyní zcela zřetelně postavu mladého muže nahého, vyjímaje krátkého šatu kolem beder a několika barbarských ozdob na ruku i na nohu, a s medaillonem, posázeným dýmanty na prsou, které se podivuhodně třpytily na hladké, hnědé kůži.

Lovecký nůž byl zastrčen opět do pochvy a muž sebral opět svůj luk i toulec s místa, na něž jej odhodil, když se vrhl útočně na lva.

Clayton promluvil na cizince anglicky, děkuje mu za svoji záchranu a čině mu poklony, týkající se jeho báječné síly i obratnosti, ale jedinou odpovědí mu byl upřený pohled a slabé pokrčení mohutnými rameny, což mohlo znamenati přezírání služby jemu prokázané, nebo naprostou neznalost řeči Claytonovy.

Když přehodil luk i toulec přes záda — divoký muž — neboť za takového ho Clayton pokládal — vytáhl ještě jednou svůj nůž

a obratně vyřízl asi tucet dlouhých pruhů masa z mrtvoly lvovy. Potom, kolébaje se v kyčlích, dal se do jídla, pokynuv Claytonovi, aby činil totéž.

Silné, bílé zuby zatínaly se snadno do syrového a krvácejícího masa s patrnou chutí, ale Clayton se nemohl odhodlati, aby okusil také nevařeného masa jako jeho hostitel. Spokojil se tedy jen tím, že se na něho díval a náhle přišel k názoru, že by to mohl být onen Tarzan z rodu Opic, jehož výstrahu spatřil upevněnu toho jitra na dveřích chatrče.

Bylo-li tomu tak, pak neznámý mluví anglicky.

A tak počal Clayton opět mluvit na opího muže, ale odpovědi byly pronášeny v neznámé řeči, která připomínala štěbetání opic promíšené bručením nčjaké divoké šelmy.

Ne — to nemohl být Tarzan z rodu Opic, poněvadž bylo naprosto zřejmo, že se nedovedl anglicky vyjadřovati.

Když Tarzan skončil své hody, povstal a ukázal Claytonovi opačným směrem, nežli byl ten, kterým Angličan dosud kráčel, a sám se ubíral džunglí k místu, na něž ukazoval.

Clayton udiven a pomaten se ho zdráhal sledovati, poněvadž se domníval, že bude jen zaveden ještě dále do bludiště pralesa. Ale opí muž pozoruje, že ho nechce následovati, se vrátil a uchopiv jej za rukáv, táhl jej tak dlouho za sebou, až se přesvědčil, že Clayton porozuměl tomu, co na něm žádal. Potom mu dovolil, aby ho následoval dobrovolně.

Angličan usoudiv konečně, že jest zajatcem, neviděl jiného vyhnutí, nežli následovati svého jímatele a tak putovali spolu pomalu džunglí, pokrytou černým pláštěm neproniknutelné lesní noci, v níž se plíživé kroky pružných tlap mísily s praskotem větví a divokými skřeky divokých živočichů, které Claytona se všech stran obklopovaly.

Náhle Clayton zaslechl slabý třesk zbraně. Byl to jediný výstřel a potom zavládlo opět ticho.

V chatrči na pobřeží dvě postrašené ženy držely se v objetí, sedíce na nízké lavici, mezitím co venku se úplně setmělo.

Černoška vzlykala hystericky, želíc toho neblahého dne, který byl svědkem jejího rozloučení s její domovinou, — dalekým,

drahým Marylandem, zatím co bílé děvče, na venek klidné, se trápilo vnitřním strachem a neblahými předtuchami. O sebe již neměla strachu, ale bála se o tři muže, o nichž věděla, že bloudí v bezedných hlubinách divoké džungle, z níž se nyní ozývaly skoro nepřetržité skřeky, řvaní, štěkot i mručení hrozných a nebezpečných jejích obyvatelů, kteří hledali kořist.

A nyní ozval se i zvuk těžkého těla troucího se o stěnu chatrče. Slyšela, jak veliké, pružné tlapy našlapují venku na zem. Potom na okamžik zavládlo ticho, ba i zmatné zvuky v pralese přešly v slabé mručení. Pak zaslechla zřetelně šelmu, která čenichala u dveří, které nebyly od nich vzdáleny více než dvě stopy. Děvče se instinktivně oťráslo a přivinulo se těsněji k černé ženě.

»Pst!« zašeptalo. »Pst, Esmeraldo!«

Neboť byl to právě pláč a vzlyky černošky, které, jak se zdálo, přivábily pozornost zvířete, jež na ně cíhalo za tenkou zdí.

Na dveřích bylo slyšeti jemné zaškrabání. Šelma se pokoušela o to, vniknouti dovnitř. Ale náhle tento zvuk ustal a opět bylo slyšeti pružný krok zvířete, plížícího se kolem chatrče. A znovu se tyto kroky zastavily pod oknem, na němž nyní utkvěly ustrašené oči děvčete.

»Bože!« zašeptala, poněvadž v malém obdélníku zamřížovaného okna se nyní rýsovala zřetelně hlava obrovské lvice. Její svítící oči zíraly nyní přímo na dívku, žhnouce divokou ukrutností.

»Pohleď, Esmeraldo!« zašeptala. »Bože, co si počneme? Pohleď! Rychle! U okna!«

Esmeralda přivinuvši se těsně ke své velitelce vrhla pokradmu pohled na malé okno ozářené měsíčním svitem právě v okamžiku, když lvice potichu divoce zavrčela. Podívaná, jaká se naskytla postrašeným očím černošky, byla příliš strašná, než aby ji mohla snést.

»Ach — Gabrieli!« vyjekla černoška a svezla se k zemi v bezvědomí.

Chvilku, která se zdála býti věčností, stála obrovská šelma opřena svými předními okončinami o okenní rám, hledíc upřeně do malé jizby. Náhle zkusila pevnost mříže svými ohromnými pazoury.

Děvče přestalo téměř dýchat, když náhle hlava zmizela z okna a ona slyšela kroky lvice vzdalující se od okna. Ale nyní se opět přiblížily ke dveřím, a škrabání počalo znovu, tentokráte se zvýšenou silou, až veliká šelma drala šíleně massivní tabule dveří, v nezkrotné touze zmocniti se svých bezbranných obětí.

Kdyby byla Porterová znala nesmírnou pevnost těchto dveří, které byly stavěny kus za kusem, byla by měla méně strachu ze lvice, pokoušející se vniknouti tímto vchodem.

Plných dvacet minut dravec buď číchal, aneb drápal po dveřích, vydávaje občas divoké a zuřivé řvaní. Na konec však vzdal se svých pokusů a Jane Porterová slyšela, jak se vrátil zase k oknu, pod nímž se na chvilku zastavil a potom se vrhl obrovskou vahou svého těla proti mříži, která časem zvětšela.

Děvče zaslechlo, jak dřevěné pruty zapraskaly pod tímto nárazem. Leč nicméně se udržely a obrovské tělo buchlo na zem.

Znovu a znovu opakovala lvice své útoky, až konečně poštěná dívka spatřila, jak se kus mřížoví ulomil a v druhém okamžiku trčela jedna tlapa zvířete i její hlava ve světnici.

Mohutná šije a plece tlačily pomalu tyče mříže od sebe a pružné tělo soukalo se stále dále a dále do světnice.

Dívka vstala jako ve snu, s očima hrůzou vytřeštěnými, hledíc přímo do šklebící se tlamy šelmy, která nebyla dále než deset stop od ní. U jejích nohou ležela černoška v bezvědomí. Kdyby jen ji mohla přivésti k vědomí — potom by snad bylo možno společnými silami zapuditi šelmu zpět.

Jane Porterová se shýbla, chopila černošku za rameno a zatřásla jí prudce:

»Esmeraldo! Esmeraldo!« vykřikla. »Pomoz mi, nebo jsme ztraceny.«

Esmeralda pomalu otevřela oči. První pohled, který se jí naskytl, byly cenící se zuby hladové lvice.

Se strašným křikem nebohá žena se zdvihla na ruce i kolena a v této posici pelášila do druhého rohu světnice, křičíc, seč jí hrdlo stačilo:

»Och Gabrieli — Gabrieli!«

Esmeralda vážila asi dvě stě osmdesát liber, což nepřidávalo její postavě ani tehdy gazelí svižnosti, když kráčela zpříma, a její úžasný chvat, spojený s její neobyčejnou tělnatostí, poskytoval podivuhodnou podívanou, když se rozhodla chodit po všech čtyřech.

Lvice na okamžik zůstala bez pohnutí, zírajíc upřeně na prchající Esmeraldu, jejímž útočištěm byla patrně skříň, do níž se snažila vměstnat svůj mohutný trup. Poněvadž však příhrádky byly od sebe vzdáleny jen asi devět nebo deset palců, podařilo se jí vsunouti dovnitř jen hlavu, načež se strašným výkřikem, proti němuž byl řev divokých šelem z džungle naprosto ničím, upadla do mdlob znovu.

Když Esmeralda klesla k zemi, lvice obnovila své pokusy a snažila se protáhnouti svoje mohutné tělo rozviklanou mříží dovnitř.

Děvče, zblednuvši a opírajíc se o stůl, aby nekleslo slabostí a hrůzou, rozhlíželo se po nějakém otvoru, jímž by mohlo uniknouti. Náhle jeho ruka opřená o stůl se svezla a zavadila o cosi tvrdého. Byl to revolver, který jí dal Clayton, předvídaje, že ho bude potřebovati.

Rychle popadla zbraň a zamířivši jí lvici přímo do obličeje, stiskla kohoutek. Vyšlehl plamen a jízbou se rozlehl rachot výstřelu, za nímž se bezprostředně ozvalo bolestné i hněvivé zařvání lvice.

Jane Porterová spatřila, jak obrovské tělo zmizelo z okna a potom omdlela také, upustivši zbraň.

Ale lvice nebyla zabita. Kule způsobila jí jen bolestné zranění na plecích. Bylo to jen leknutí způsobené oslepujícím zábleskem a ohlušujícím zvukem výstřelu, které bylo příčinou toho, že se dala na útěk.

Za chvíli byla zpět u mříže a s novou zuřivostí drápala se do

otvoru, tentokrát však již s menším účinkem, neboť zraněná část těla byla již částečně ochromena.

Lvice viděla svoji kořist — dvě ženy, ležící v bezvědomí na podlaze. Nikdo nekladl jí více odporu. Její maso leželo tu před ní a lvice nepotřebovala nic jiného, nežli protáhnouti se k němu okénkem.

Opatrně zdvihla svoji zraněnou tlapu, aby ji protáhla bez úrazu mezi tyčemi mříž, které ji tlačily.

Zbýval jen okamžik a obě plece mohly se ocitnouti uvnitř. Dlouhé svalovité tělo a úzké boky by byly pak již samy proklouzly do chatrče.

Takový se naskytl Jane Porterové pohled, když opět otevřela oči.

Kapitola XV.

L e s n í b ů h.

Když Clayton uslyšel ránu z revolveru, zmocnily se ho obavy a strach před nejhorším, neboť byl přesvědčen, že jedině některý námořník ji mohl vypáliti. Po chvíli však si vzpomněl, že zanechal revolver, jehož se potají zmocnil, Janě Porterové a ihned byl přesvědčen o tom, že je ohrožena nějakým velikým nebezpečím a že se právě pokouší brániti se proti nějakým zlým lidem nebo divokým zvířatům.

Jaké byly myšlenky toho, jenž jej zaja, toho se nemohl Clayton dohádati. Ale že slyšel střelnou ránu a že jí byl také vzrušen, to bylo zřejmo, neboť zrychlil svůj krok tak, že Clayton, vrávoraje po slepu v jeho stopách upadl asi desetkrát právě za tolik minut, snaže se udržeti krok s ním, a brzy zůstal beznadějně vzadu.

Obávaje se, že bude opět neodvratitelně ztracen, zavolal na divokého muže vpředu a k svému velikému uspokojení spatřil, že se za chvílku spustil vedle něho s větví na zem.

Okamžik pohlížel Tarzan na mladého muže upřeně, jako by nevěděl, co má učiniti. Potom postaviv se vedle něho, ukázal mu, aby ho vzal kolem krku a vzav ho na záda vyšplhal se opět na strom.

Několik minut, které potom následovaly, byly takového rázu, že na ně mladý Angličan nikdy nezapomněl. Vysoko mezi ohýbající se, zmítající se větve byl vynesena s neuvěřitelnou pro něj rychlostí, která se zdála Tarzanovi neodpustitelným loudáním.

Mrštný obr skákal s jedné vysoké větve závratnými oblouky k nejbližším stromům, ubíhaje sta yardů spletištěmi lian a větví, udržuje na nich rovnováhu s jistotou tanečníka na provaze vysoko

nad černými hlubinami, zakrytými neproniknutelnou záplavou zeleně.

Počáteční pocit strachu přešel u Claytona brzy v čirý podiv a pocit závjsti k těmto obrovským svalům a podivuhodnému pudu, který vedl tohoto lesního boha neproniknutelnou temnotou noci tak snadno a tak bezpečně, jako by se Clayton cítil jenom na některé z hlavních ulic Londýna v pravé poledne.

Časem ocitli se na místech, která byla pokryta méně hustým listovím, a jasné paprsky měsíce osvětlovaly jasně před očima Claytonovými stezku, po které špli. Tehdy mladý muž sotva mohl úžasem popadnouti dechu, když spatřil hrozné propasti pod sebou, neboť Tarzan bral se nejkratší cestou, která často vedla více než sto stop nad zemí.

Ale ač se zdálo, že Tarzan spěchá, přece on sám cítil, že se pohybuje velmi pomalu, poněvadž stále musil hledati větve přiměřené síly, aby snesl váhu jeho dvojnásobné tíže.

Náhle dospěli k mýtině na pobřeží. Tarzanův bystrý sluch zachytil ihned podivné zvuky, které vydávala lvice, pokoušejíc se vniknouti okénkem do chatrče, a Claytonovi se zdálo, že spadli pojednou do hlubiny sta stop. Tak rychle sestoupil Tarzan k zemi. Ale sotva se dotekli země a Clayton se pustil opího muže, již ho spatřil ubíhati jako lasici k protější stěně chatrče.

Angličan běžel rychle za ním a přiběhl právě včas, aby ještě zahlédl zadek těla jakéhosi obrovského zvířete, které mizelo v jednom z oken chatrče.

Když Jane Porterová otevřela oči a shledala, že jí hrozí bezprostřední hrozná smrt, vzdala se vši naděje na záchranu a chopila se rychle zbraně, aby se usmrtila dříve, než by se ukrutné zuby lvice zaryly do jejího těla.

Lvice se již téměř provlékla oknem, když Jane našla zbraň a pozdvihla ji prudce ke svému spánku, aby se zbavila hrozného přízraku ohyzných čelistí, které klektaly touhou po kořisti.

Okamžik otálela, modlíc se tiše krátkou modlitbu ke svému Stvořiteli, a tu zabloudily její oči k Esmeraldě ležící v bezvědomí vedle skříně.

Jak by mohla vydati toto věrné stvoření hrozné smrti v těchto nelítostných žlutých zubech? Ne — jeden z obou nábojů musí zkrátiti utrpení její černé družky dříve, než obrátí chladnou hlaveň proti sobě.

Jane zalekla se před tímto strašným skutkem. Ale což by nebylo ukruteństwím stonásobným, aby nechala tuto černou ženu, která ji milovala od malička s mateřskou láskou a sebezapřením, procitnouti k vědomí pod strašnými pazoury této obrovské šelmy?

Jane Porterová přiskočila k černošce ležící u skříně, nasadila hlaveň revolveru na černoščina prsa, zavřela oči a —

Lvice vydala strašlivý skřek.

Děvče se uleklo, stisklo spoušť a obrátilo se obličejem k lvici, zdvihnuvši současně zbraň ke svému spánku.

Ale nevystřelila po druhé; neboť spatřila k svému velikému překvapení, že obrovské zvíře je taženo neznámou obrovskou silou zpět, a za ním ve světle měsíčním spatřila hlavy i ramena dvou mužů.

Když Clayton oběhl kolem rohu a spatřil zvíře mizeti uvnitř chatrče, spatřil současně, že opí muž uchopil šelmu za dlouhý ocas oběma rukama a opřev se nohama o stěnu chatrče, napíal veškerou sílu snaže se, aby vytáhl zvíře z okna.

Clayton rychle mu přiskočil ku pomoci, ale opí muž zabreptal cosi k němu rozhodným a rozkazujícím tonem, — cosi, co bylo jistě rozkazem, ale čemu nemohl porozuměti.

Konečně když oba napíali své síly, obrovské tělo počalo se vynořovati ven z okna, a tehdy si teprve Clayton uvědomil bezmezné hrdinství, které se tajilo v počínání jeho druha.

Neboť nemohlo být většího hrdinství, než když nahý muž tahal řvoucího a zmítajícího se lidožrouta z okna jen proto, aby zachránil cizí bílé děvče. Pokud se to týkalo Clayтона, bylo to úplně něco jiného, poněvadž Jane byla jedinou ženou, kterou Clayton miloval.

A tak, ačkoliv byl přesvědčen, že je lvice oba usmrtí, tahal ji také, aby jí zabránil zahubiti Jane Porterovou. Pak si vzpomněl na podrobnosti boje mezi tímto mužem a velkým lvem s černou

hřívou, kterého byl svědkem před nedávnem, a počal doufat, že vše dobře dopadne.

Opí muž stále ještě mu dával rozkazy, kterým nemohl porozumět.

Tarzan pokoušel se sdělit hloupému bílému muži, aby probodl jeho otrávenými šípy záda i boky lvice a aby ji probodl srdce jeho dlouhým loveckým nožem, který visel Tarzanovi po boku. Ale muž mu nerozuměl, a Tarzan se neodvážil pustit zvíře, aby to provedl sám, poněvadž věděl dobře, že tento směšný človíček neudrží lvici sám ani vteřinu.

Lvice se pomalu vynořovala a na konec se ukázaly i její plece.

A tehdy Clayton uzel vč, kterou před tím nikdy lidské oko neuzřelo. Tarzan přemýšleje o prostředcích, pomocí jichž by se mohl měřit s rozzuřenou šelmou, vzpomněl si na svůj zápas s Terkozem. A tak když se objevily plece lvice, která visela nyní na rámu zavěšena předními tlapami, Tarzan náhle popustil a s rychlostí útočícího chřestýše vrhl se na šíji lvice a objal ji plným Nelsonem, jako se to přiučil při krvavém zápase a vítězství nad Terkozem.

Lvice vrhla se s řevem na hřbet a upadla plnou vahou na svého nepřítele, ale černovlasý obr ji sevřel ještě těsněji.

Zmítajíc se a vyskakujíc do vzduchu, lvice se válela po zemi snažíc se sprostít neznámého protivníka. Ale vždy těsněji a těsněji svírala se železná pouta, která tlačila její hlavu stále níže k jejím hnědožlutým prsům.

Stále výše posunovaly se železné paže muže po krku lvice, a její pokusy zbaviti se jich stávaly se slabšími a slabšími.

Konečně spatřil Clayton ve svitu měsíčním obrovské svaly Tarzanových plecí i dvouhlavého svalu ramenního naběhnouti v ohromné uzle. Opí muž napial své síly do nejvyšší míry a obratle v šíji lvice se rozlomily ostrým zvukem.

V příštím okamžiku Tarzan povstal, a po třetí toho dne Clayton uslyšel vítězný řev opičího samce. A hned na to zavzněl poděšený výkřik Jane Porterovy.

»Cecile! — Pane Claytone! Ach, co je to? Co je to?«

Přiběhnuv rychle ke dveřím Clayton zvolal, že je vše v pořádku a žádal ji, aby otevřela. Jane odstranila, jak jen to bylo možno rychle, velikou dřevěnou závoru a rychle vpustila Claytona dovnitř.

»Jaký to byl strašný řev?« otázala se vpustivši Claytona dovnitř.

»Byl to vítězný, vražedný křik muže, který právě zachránil naše životy, slečno Porterová. Poškejte, přivedu ho dovnitř, abyste mu mohla poděkovati.«

Poděšená dívka bála se zůstatí samotna a proto doprovázela Claytona cestou k oné stěně chiatrče, u níž leželo mrtvé tělo lvice.

Ale Tarzan z rodu Opic zmizel.

Clayton zavolal na něho několikrát, ale nic se neozývalo. A tak se oba odebrali do chýše, kde byli ve větším bezpečí.

»To byl strašný zvuk,« opětovala Jane Porterová. »Chvěji se při pouhém pomýšlení na něj. Nebudete přece chtít tvrdit, že lidské hrdlo vydalo tento ohyzdný a strašlivý skřek.«

»Ale bylo tomu tak,« odvětil Clayton. »Anebo, nebylo-li to lidské hrdlo, bylo to hrdlo lesního boha.«

A potom jí vypravoval o svých dobrodružstvích, které prožil s tímto podivným tvorem — o tom, jak divý muž dvakrát zachránil jeho život — o jeho báječné síle, obratnosti i udatnosti — o hnědém těle a krásné tváři.

»Nemohu se v tom naprosto vyznati,« zakončil. »Z počátku jsem myslel, že by to mohl být Tarzan z rodu Opic, ale on nemluví ani nerozumí anglicky a tak tento předpoklad byl chybný.«

»Dobře, ale ať je už kýmkoliv,« zvolala dívka, »jsme mu zavázáni vděčností za svůj život. Ať ho bůh žehná a opatruje v jeho divoké a strašné džungli.

»Amen,« řekl Clayton vřele.

»Pro Kristáčka pána, co pak já nejsem mrtva?«

Oba mladí lidé se obrátili a spatřili Esmeraldu dřepící na zemi a vypoulenýma očima sem tam koulející, jako by nemohla uvěřiti potvrzení, že je skutečně na živu.

Esmeraldin život byl zachráněn skřekem, který vyrazila lvice právě v okamžiku, když ji chtěla Jane Porterová zastřeliti, poněvadž slabým trhnutím se hlaveň revolveru sesunula a kule vnikla do podlahy, nezranivši ji vůbec.

Ale nyní přišla reakce i na Janu Porterovou, a dívka klesla na lavici otřásajíc se křečovitým smíchem.

Kapitola XVI.

»V e l m i p o z o r u h o d n é«.

Několik mil dále k jihu od chatrče na úzkém pruhu pobřeží stáli dva muži, projednávající nějakou důležitou věc.

Před nimi se prostíral širý Atlantický oceán, za nimi byla Témná pevnina. Těsně kolem nich rýsovalo se neproniknutelné temno džungle. Divoké šelmy vrčely a řvaly; zvuky ohavné i příšerné urážely jejich sluch. Putovali dlouho hledající chatrč, ale šli stále špatným směrem. Byli tak naprosto bezradní, jako by byli přeneseni do jiného světa.

Samuel T. Philander mluvil:

»Ale můj drahý professore,« pravil, »já stále tvrdím, že nebyti vítězství Ferdinanda a Isabelly nad Maury v patnáctém století, byli bychom pokročili o tisíc let dále, nežli jsme dnes. Mauři byli větším dílem snášliví, svobodomyslní zemědělci — tentýž typ lidí, který stvořil takovou civilisaci, jakou nacházíme dnes v Americe i v Evropě, kdežto Španělé —«

»Eh, eh, drahý pane Philandře,« přerušil ho professor Porter, »jejich náboženství vylučovalo určitě možnosti, které vy namítáte. Moslemínství bylo, jest a bude vždy kazem na vědeckém vývoji, který značil —«

»Jemine — professore,« přerušil ho mr. Philander, který pohlédl k džungli. »Tamhle se zdá, že někdo přichází.«

Professor Archimedes Q. Porter se obrátil směrem, který mu označil krátkozraký mr. Philander.

»Eh, eh, mistře Philandře,« pronesl káravým tonem. »Jak často vás musím nabádati, byste se pokusil o ono absolutní soustředění duševních schopností, které jedině mohou vám dovoliti, abyste dával přednost nejvyšším silám rozumu před nahodilými problémy, které připadají v úděl velikým myslitelům. A nyní

shledávám, že jste se dopustil velmi pronikavého provinění na zdvořilosti, přerušiv můj učený výklad, abyste obrátil moji pozornost k nepatrnému čtvernožci z rodu koček. Jak jsem již pravil —

»Nebežá, professore, vždyť je to lev,« vzkřikl mr. Philander vykuliv své slabé oči na mohutnou postavu, která se rýsovala nyní zřetelněji před tropickým podrostem.

»Ano, ano, pane Philandře, trváte-li na užívání hantýrky při svém rozhovoru — je to »lev«. Ale jak jsem pravil —

»Bože — professore!« přerušil ho opět mr. Philander, »dovolte mi namítnouti, že Mauři, kteří byli podrobeni v patnáctém století, budou nepochybně žítí v těchto velmi žalostných poměrech, i když odložíme svoji rozpravu o této světové pohromě na celou tu dobu, pokud se nám bude skýtatí okouzující obraz tamhle toho exempláře *Felis carnivora*.

Mezitím se přiblížil k nim lev s klidnou důstojností až na deset kroků a zastavil se pohlížeje na ně zvědavě.

Břeh zaplavilo měsíční světlo a podivná skupina odrážela se zřetelně od žlutého písku.

»To je velmi trestuhodné! Velmi trestuhodné,« zvolal professor Porter se slabým přízvukem v hlase. »Nikdy před tím se mi ještě v životě nestalo, aby bylo dovoleno některému z těchto zvířat opustiti klec. Toto hanebné porušení předepsaného řádu budu nucen oznámiti ředitelům nejbližší zoologické zahrady.«

»To je zcela správné, professore,« souhlasil Mr. Philander. »A čím dříve to učiníte, tím lépe. Ale nyní pojďme.«

Popadnav professora pod pažďí mr. Philander vykročil směrem, kterým se mohl vzdáliti pokud možno nejvíce od lva.

Ale přešli jen krátkou vzdálenost, když kradmý pohled do zadu přesvědčil postrašeného pana Philandra, že lev jde za nimi. Bezděčně přitiskl k sobě pevněji rámě protestujícího professora a zrychlil svůj krok.

»Jak jsem pravil, pane Philandře,« opětoval professor Porter.

Mr. Philander se podíval chvatně za sebe znovu, ale lev zrychlil také svůj krok a setrval tvrdší ve stejné vzdálenosti za nimi.

»Jde za námi,« vydechl Mr. Philander dávaje se do běhu.

»Eh, eh, pane Philandře. Tento neslušný běh je naprosto nedůstojný učenců. Co si pomyslí naši přátelé, jsou-li náhodou venku na ulici, až uvidí naše směšné počínání.«

Mr. Philander se podíval opět do zadu.

Hrůza! Lev hnál se za nimi pohodlnými skoky, jsa sotva pět kroků za nimi.

Ale pan Philander neodpovídal, nýbrž pustiv professorovo rámě utíkal tak zběsile, že tento běh by byl mohl sloužiti ke cti každé universitní četě běžců.

»Jak jsem pravil, pane Philandře,« — vzkřikl professor Porter a náhle sebou trhl, neboť zpozoroval také, obrátiv se, záblesk ukrutných žlutých očí a polootevřenou tlamu v bezprostřední blízkosti své osoby.

S poletujícími šosy a s lesklým hedvábným kloboukem utíkal professor Archimedes Q. Porter ve světle měsíčním v samých patách Samuela T. Philandra.

Před nimi výběžek džungle šel až k samému pobřeží a k tomuto ochrannému přístavu stromů zaměřil Samuel T. Philander své úžasné skoky, zatím co ze stínů stromů hleděly na něj dvě bystré oči, pohlízející se zájmem na honbu.

Byl to Tarzan z rodu Opic, který s obličejem svraštěným od smíchu pozoroval tuto podivnou hru na honěnou. Už to, že Numa si nechával unikati tak snadnou kořist, přesvědčilo moudrého lesního člověka, že Numovo břicho bylo již plno.

Lev mohl je zase vystopovati, až by byl hladov, a tak zbývala naděje, že nepodráždí-li ho, nabaží se brzy této hry a unikne zase do džungle.

Skutečně bylo tu veliké nebezpečí a to, že jeden z mužů klopýtne a upadne. Potom by se na něho žlutý ďábel vrhl v okamžiku a radost ze zabíjení byla příliš mocná, než aby ji mohl potome odolati. A tak Tarzan se rychle shoupl na nižší větev, aby byl ve stejné linii s přibližujícími se uprchlíky. A když Mr. Samuel T. Philander přiběhl supaje a oddychuje těžce pod něho, chtěje právě hledati na větvi záchranu, Tarzan hmátl dolů a uchopiv ho za límec kabátu, vytáhl jej k sobě na větev.

V druhém okamžiku dostihl professor oblast přátelské ruky a byl vytažen do bezí právě v tom okamžiku, když sklamaný Numa přiskočil s úzným řevem, hledaje svoji zmizelší kořist.

Chvilku sedě oba muži držíce se křečovitě veliké větve, zatím co Tarzan, usknutý hřbetem ku pni stromu pozoroval je se zvědavostí smíšenou s veselostí.

Byl to profesor, který promluvil první.

»Bolí mne hluboce, pane Philandře, že jste vyvinul tak malé množství odvahy u přítomnosti jednoho z tvorů nižšího řádu, že jste mne donutil svoji značnou bázlivostí snížit se také k konvenčnímu stupni chování na místě, abych pokračoval ve svém u-ném rozhovoru.«

»K jsem pravil, pane Philandře, právě když jste mne přerušil!« —

»Professore Archimede Q. Portere,« vpadl mu do řeči pan Philander ledovým tonem, »přišel čas, trpělivost stává se zločinem. Vy jste mne obvinil se zbabělosti. Vy jste učinil narážku, že jste běžel jenom proto, abyste mne předhonil, ne, abyste unikl spárům lvovým. Dejte si pozor, professore Archimede Q. Portere, já jsem odhodlán na všechno. Uštván dlouho trvající zkouškou trpělivosti i červ se zmítá.«

»Ale, ale, pane Philandře,« napomenul ho professor. »Vy se zapomínáte.«

»Já se dosud nezapomínám, professore Archimede Q. Portere, ale věřte mi, pane, že se potácím na samém vrchole zapomnětlivosti vzhledem k vašemu vynikajícímu postavení ve vědeckém světě a vzhledem k vašim šedinám.«

Professor seděl několik minut mlčky a temno skrylo jeho přísný úsměv, který se zjevil na jeho vrásčité tváři. Potom promluvil náhle:

»Poslouchej, Skinny Philandře,« řekl bojovným hlasem. »Jestli máš chuť do pračky, svleč kabát a pojď dolů na zem a já ti natluku mozkovici právě tak, jako, před šedesáti lety v aleji za stodolou Porky Evanse.«

»Arku!« vydechl překvapeně pan Philander. »Bože, jak přátelsky to zní. Když se změníš v člověka, mám tě rád. Ale stále

se mi zdá, že jsi zapomněl být člověkem, aspoň v posledních dvaceti letech.«

Professor vztáhl svoji slabou stařeckou ruku tennotou, až nahmatal plece svého starého přítele.

»Odpusť mi, Skinny,« řekl měkce. »Netrv to zrovna ještě dvacet let a jediný bůh ví, jak jsem se snažil být člověkem« k vůli Jane a k vůli tobě, od té doby, co i byla vzata pro druhá Jane.«

Jiná stařecká ruka se potichu vznesla vzhůru, aby sevřela tu, která spočívala na plecích páně Philandrových, žádná jiná odpověď by byla lépe nespojila obě stará srdce.

Nemluvili po několik minut. Lev přecházel nepokojně vtloubi pod nimi. Třetí bytost prodlévající na stromě skrývá se v temném stínu u samého kmene. Byla také tichá a bez hnutí, jako vytesaná socha.

»Vytáhl jsi mne nahoru právě v čas,« řekl konečně professor. »Musím ti poděkovati. Vždyť jsi mi zachránil život.«

»Ale vždyť já jsem vás sem nevytáhl, professore,« řekl pan Philander. »Bože uchovej! Zapomněl jsem na to v okamžitém rozčilení, že jsem byl sem vytažen sám nějakou vnější silou. — Zde musí být někdo nebo něco s námi na tomto stromě.«

»Eh!« zvolal professor Porter. »Jste o tom určitě přesvědčen, pane Philandře?«

»Zajisté, zcela určitě, professore,« odvětil pan Philander. »a myslím, že by bylo slušno, abychom mu poděkovali. Pravděpodobně sedí na pravo od vás, professore.«

»Eh! Co je to? Pst, pst, pane Philandře,« řekl professor Porter. uchyluje se blíže k panu Philandrovi.

Zrovna v té chvíli uzdalo se Tarzanovi z rodu Opic, že se Numa již procházel pod stromem dosti dlouho a proto pozdvihl svoji mladou hlavu k nebesům, a náhle ohlušil uši obou polekaných starců strašlivý výstražný skřek veleopů.

Oba přátelé, schoulení a třesouce se na svých nejistých místech, na větví, spatřili, jak lev náhle ustal ve svém nepokojném přecházení, když skřek dolehl k jeho uším, a pak skočil rychle do džungle a zmizel v okamžiku.

»I lev se třese hrůzou,« zašeptal pan Philander.

»To je velmi pozoruhodné, velmi pozoruhodné,« řekl polohlasitě profesor Porter, drže se křečovitě pana Philandra, aby opět nabyl rovnováhy, kterou náhlé leknutí velmi nebezpečně chrozilo. Nešťastnou náhodou těžiště rovnováhy pana Philandra spočívalo na pochybném okraji ničeho, takže stačil jen něžný raz, posílený vahou professorova těla, aby se oddaný sekretář ušil s větve na zem.

Okamžik viseli a potom se zmatenými a naprosto učenčů nedůstojnými výkřiky se valili střemhlav dolů se stromu, sevržení v křečovitém objetí.

Trvalo to hodnou chvíli, než se jeden z nich pohnul, neboť oba byli přesvědčeni, že prvním pohybem zjistí tolik zlomenin a pohmožděnin, že nebudou schopni další chůze.

Konečně se profesor Porter pokusil pohnouti jednou nohou. K jeho velkému překvapení se noha pohybovala, jako v předešlých dobách. Zdvihl ji tedy vzhůru, skrčil a vypíal několikrát za sebou.

»To je velmi pozoruhodné, velmi pozoruhodné,« zabručel.

»Díky bohu, professore,« zašeptal pan Philander. »Tak vy nejste mrtev?«

»Ale, ale, pane Philandře,« pronesl káravě profesor Porter. »Vždyť já to sám ještě přesně nevím.«

S nepopsatelným nepokojem zakroutil profesor Porter pravou rukou nad tělem. Pohybovala se!

»Velmi pozoruhodné, velmi pozoruhodné,« řekl.

»Komu jste dával znamení, professore?« otázal se Philander vzrušeným hlasem.

Professor Porter neuznal za hodno odpovědět na takovou dětinskou otázku. Namísto toho zdvihl opatrně hlavu nad zemí a několikrát ji zakýval.

»Velmi pozoruhodné,« vydechl. »Zůstala neporušená.«

Pan Philander se nehýbal s místa, na něž dopadl, poněvadž se neodvažoval o to se pokusit. Ovšem, jak se mohl pohybovat někdo, jehož ruce, nohy i páteř byly přeraženy?

Jedno jeho oko bylo pohřbeno v měkkém jílu. Druhé, šilhající stranou s hrůzou pozorovalo podivné kroužení těla profesora Portera.

»Jak je to strašlivé!« zvolal pan Philander polohlasitě. »Otřesení mozku, které přivodilo úplnou duševní pomatenost. Velmi truchlivé zajisté, uvážíme-li, že byl ještě tak mlád.«

Professor Porter se převalil na břicho a hrbil hřbet tak směšně, až připomínal velikou kočku, hrbící se před štěkajícím a dorážejícím psemin. Potom si usedl a ohmatával jednotlivé části těla.

»Jsou tu všechny,« zvolal. »To je velmi pozoruhodné!«

Načež vstal, a vrhnuv zlý pohled na dosud ležící tělo pana Samuela T. Philandra, řekl:

»Ale, ale, pane Philandře, teď není kdy, abychom se oddávali lenivému odpočinku. Musíme se vzchopiti a jíti.«

Pan Philander vyprostil druhé oko z jílu a pohlížel v němém hněvu na profesora Portera. Potom se pokusil vstáti a nikdo nemohl býti více překvapen, nežli on sám, když jeho pokus byl korunován zdárným výsledkem.

Nicméně sršel ještě hněvem nad ukrutnou nespravedlností profesora Portera a již již chtěl zlostně odseknouti, když jeho oči spočinuly na podivné postavě, která stála několik kroků od nich, prohlížeje si je pozorně.

Professor Porter našel zatím svůj hedvábný klobouk, a očistiv jej pečlivě rukávem kabátu, posadil si jej opět na hlavu. Když spatřil, že pan Philander ukazuje na něco za ním, otočil se a spatřil nahého obra, který byl oděn jen krátkým šátem kolem beder a několika kovovými ozdobami, a jenž tu stál bez pohnutí.

»Dobrý večer, pane,« řekl professor nazdvihuje svůj klobouk.

Místo odpovědi jim obr naznačil, aby ho následovali a vykročil po pobřeží směrem, kterým před nedávnem přišli.

»Myslím, že se sluší, abychom ho následovali,« řekl pan Philander.

»Ale, ale, pane Philandře,« odvětil professor, »před chvilkou jste uvedl velmi logické důvody pro svoji domněnku, že chatrč leží od nás přímo k jihu. Pochyboval jsem sice o tom, ale vy jste mně

o tom přesvědčil. Proto jsem si nyní úplně jist tím, že musíme jít k jihu, abychom našli své přátele. A proto také půjdu zase k jihu!»

»Ale professore, tento muž to možná ví lépe, nežli my oba. Zdá se, že je to domorodec z této části světa. Půjďme za ním aspoň kousek.«

»Ale, ale, pane Philandře,« opětoval professor. »Je těžko mne přesvědčiti, ale když už se jednou o něčem přesvědčím, moje rozhodnutí jest nezměnitelné. Půjdu tímtéž směrem jako dosud, i kdybych měl ohejít celou pevninu Afriky, abych dostihl svého cíle.«

Další hádka byla přerušena Tarzanem, který vida, že ho cizí muži nenásledují, vrátil se k nim. Pokusil se je znovu upozorniti, ale oni se hádali dále.

Konečně ztratil opí muž trpělivost nad jejich hloupou nevědomostí. Chopil postrašeného pana Philandra za rameno, a nežli tento ctihoďný gentleman mohl rozhodnouti, bude-li zabít anebo jen zmrzačen, Tarzan uvázal mu jeden konec provazu pevně kolem krku.

»Ale, ale, pane Philandře,« poznamenal professor Porter. »To je velmi nemístné od vás, že se podrobujete takovému zneuctění.«

Ale sotva to dořekl, byl uchopen a pevně uvázán kolem krku na druhý konec téhož provazu. Potom Tarzan zaměřil k severu, veda za sebou nyní docela postrašeného profesora i jeho tajemníka.

Za hrobového mlčení šli chvíli, která se zdála celými hodinami oběma unaveným a na mysli pokleslým starcům. Ale náhle, když překročili malý vršek, spatřili k veliké radosti chatrč. vzdálenou od nich ani ne plných sto yardů.

Zde je Tarzan propustil a ukázav jim na chatrč, zmizel v džungli.

»Velmi pozoruhodné, velmi pozoruhodné,« vydechl professor. »Ale vy aspoň vidíte, pane Philandře, že jsem měl pravdu jako obyčejně, a kdyby nebylo vaší tvrdošíjné svéhlavosti, byli bychom si uspořili celou řadu velmi ponižujících dobrodružství, o nebezpečí ani nemluvě. Prosím, abyste napříště, když budete

potřebovati moudré rady, dal se vésti zralejším a praktičtějším rozumem.«

Pan Samuel T. Philander byl tak potěšen šťastným výsledkem jejich dobrodružství, že se už ani nezakabonil při této kruté střele professorově. Místo toho vzal přítele za ruku a spěchal s ním k chatrči.

Celé společnosti vyloděnců se značně ulevilo, když se opět shledali. Jitro zastihlo je ještě vypravující si rozličná dobrodružství a přemítající o osobnosti jejich podivného strážce i ochránce, kterého našli na tomto divokém pobřeží.

Esmeralda byla přesvědčena o tom, že to nebyl nikdo jiný, nežli jeden z andělů Páně, který byl schválně seslán na zem, aby je chránil.

»Kdybys ho byla viděla, jak požíral syrové lví maso,« zasmál se Clayton, »musila bys přiznati, že to byl příliš materialistický anděl.«

»O tom já nic nevím, pane Claytone,« odpověděla Esmeralda. »Ale patrně mu Pán Bůh zapomněl dát s sebou sirky, když ho poslal dolů s takovým chvatem, aby nás všechmy shledával. A on si chudák nemohl přece uvařit nic bez sirek — tak je to, pane.«

»Hm — jeho hlas nezněl právě andělsky,« řekla Jane, zachvěvši se při vzpomínce na ohyzný řev, který Tarzan ze sebe vyrazil po zabíjení lvice.

»Aniž se srovnávalo s mými představami o důstojnosti božího posla,« poznamenal professor Porter, »když uvázel tento — eh — gentleman dva velmi vážené a vzdělané učence za křky a vlékl je za sebou džunglí, jako by to byly nějaké krávy.«

Kapitola XVII.

P o h ř e b.

Poněvadž se nyní již úplně rozednilo, celá společnost, z níž nikdo ani oka nezamloužil, aniž čeho pojedl, počala se zaměstnávatí vařením.

Vzbouřenci z »Arrow« vylodili malou zásobu sušeného masa, polévkových konserv, zeleniny, sucharů, mouky, čaje i kávy, a tyto zásoby byly nyní vytaženy, aby byl utišen hlad, který všechny trápil.

Nejbližším zaměstnáním vyloděnců bylo učiniti chatrč obyvatelnou, a k tomu účelu se rozhodli, že odstraní hrůzné zbytky tragédie, která se zde odehrála kdysi před dávnými časy.

Professor Porter a pan Philander byli hluboce pohříženi v prohlížení koster. Pokud se týče dvou větších, zjistili nade vší pochybu, že náležely muži a ženě vyšší račy.

Malé kostře byla věnována jen povrchní pozornost, již z toho důvodu, že ležela v kolíbce a neponechávala následkem toho nikoho v pochybnostech, že se jedná o dítě nešťastného manželského páru.

Když se chystali pohřbíti mužskou kostřu, Clayton objevil massivní zlatý prsten, který se nacházel patrně na ruce mužově v době jeho smrti, poněvadž ve zlatém kroužku dosud vězela kost z mužova prstu.

Zdvihnuv jej, aby jej prohlédl, Clayton vzkřikl překvapeně, poněvadž prsten měl na sobě znak lordů Greystokeových.

Skoro současně Jane objevila knihy ve skříni a otevřevši jednu z nich, shledala, že je na ní napsáno jméno: »John Clayton z Londýna«. V druhé knize, kterou rychle prohlédla, našla jediné slovo: »Greystoke«.

»Pane Claytone,« zvolala překvapena. »Co to znamená? V těchto knihách jsou jména příslušníků vašeho rodu.«

»A zde,« odpověděl mladý muž vážně, »jest veliký prsten rodu Greystokeových, který byl ztracen od té doby, co můj strýc, John Clayton, dřívější lord Greystoke zmizel, utonuv jak se předpokládalo v moři.«

»Ale jak to vysvětlíte, že se tyto předměty vyskytují zde, řekl Clayton. »Zemřelý lord Greystoke se neutopil. Zemřel zde v divoké africké džungli?« otázala se dívka.

»Zde jest jen jediné možné vysvětlení, slečno Porterová,« v této chatrči, a tato ubohá věc na podlaže jsou jeho poslední tělesné pozůstatky.«

»Ale potom zajisté tato kostra náleží lady Greystokeové,« řekla Jane tiše, ukazujíc na kostru spočívající na loži.

»Ano, to byla překrásná lady Alice,« odpověděl Clayton, »o jejíchž vynikajících ctnostech a jejím půvabu jsem slyšel matku i otce vyprávěti. Ubohá nešťastná dáma,« dodal smutně.

Obě těla byla pohřbena vedle opuštěné chatrče v džungli. a mezi ně byla umístěna malá kostra Kaliina mláděte.

Když pan Philander ukládal kosti dítěte do kusu plachty, prohlížel lebku velmi pozorně. Potom zavolal k sobě profesora Portera a oba muži spolu potichu několik minut rozmlouvali.

»Velmi pozoruhodné, opravdu, velmi pozoruhodné,« řekl profesor Porter.

»Bože, zachovej!« odvětil pan Philander. »Nejlépe bude, zpravíme-li pana Claytona ihned o svém objevu.«

»Ale, ale, pane Philandře,« odporoval profesor Porter. »Nechme mrtvé odpočívati klidně.«

A pak pronesl bělovlasý stařec pohřební modlitbu nad čerstvým hrobem, zatím co ostatní přítomní stáli kolem se skloněnými hlavami.

Tarzan z rodu Opic pozoroval se stromu slavnostní obřad, ale s největším zájmem se díval na krásný obličej a půvabnou postavu Jane Porterovy.

V jeho divokých, nezkrácených prsou rodily se nové pocity, které nemohl zahnati. Tarzan se divil tomu, proč cítil takovou

náklonnost k těmto lidem — proč se odvážil tolika zápasů, aby zachránil tyto tři muže. Ale že odvrátil lvici od něžného těla cizí dívky, připadalo mu docela přirozeným.

Tito mužové byli hloupí, směšní a zbabělí. Vždyť i Manu, malá opička, byla chytřejší než oni. Byli-li to tvorové jeho vlastního rodu, neměl věru na co být pyšným.

Ale pokud se dívky týče — to bylo něco docela jiného. O této věci nehloubal. Věděl toliko, že byla stvořena, aby byla opatrována a že on byl stvořen, aby jí poskytl ochrany.

Tarzan se podivil tomu, že vykopali hlubokou díru do země jen proto, aby skryli holé kosti. V tom nebylo žádného smyslu; nikdo přece nechtěl ukrásti holé kosti. Ano, — kdyby bylo na nich bývalo maso, byl by tonu porozuměl, neboť sám tak ukrýval maso před hyenou a ostatními lupiči z džungle.

Když byl hrob opět zasypán, vrátila se malá družina zpět k chatrči, a Esmeralda, plačíc stále ještě dojemně pro oba nebožtíky, kteří byli mrtví již dvacet let a o kterých jakživo před tím neslyšela, pohlédla náhodou k zátoce. A náhle přestala plakati:

»Podívejte se na tu necitelnou čeládku!« zvolala ukazujíc k lodi. »Teď nás tu chtějí opustit na tom prožluklém ostrově.«

A opravdu. »Arrow« očividně plula k širému moři, proplouvajíc pomalu ústím zátoky.

»To jsou bezcitné šelmy,« zvolal Clayton. »Vždyť slíbili, že nám tu nechají ručnice i střelivo.«

»To je dílo toho Snípesa. O tom jsem přesvědčena,« řekla Jane Porterová. »King byl sice padouch, ale přece měl aspoň trochu lidskosti v sobě. Kdyby ho nebyli zabili, byl by nás jistě zaopatřil vším, nežli by nás zanechal osudu.«

»Lituji toho, že nás nenavštívili před odplutím,« pravil profesor Porter. »Chtěl jsem jim navrhnouti, aby tu zanechali náš poklad, poněvadž budu naprosto ruinován, pozbudu-li ho.«

Jane Porterová se na něho podívala smutně.

»Nic nevadí, drahý,« řekla. »Ten poklad beztoho nebyl k ničemu. Vždyť k vůli němu povraždili naše důstojníky a vysadili nás na tuto hroznou pevninu.«

»Ale, ale, dítě,« odvětil professor Porter. »Ty jsi hodné děvčátko, ale naprosto nezkušené v takových věcech.«

A professor Porter se odvrátil a kráčel pomalu k džungli, máje oči upřeny k zemi a ruce sepiaty pod poletujícími dlouhými šosy.

Jeho dcerá jej sledovala se smutným úsměvem na rtech, a potom obrátivši se k panu Philandrovi, zašeptala:

»Prosím, nenechte ho zase, aby se zatoulal, jako včera; závisíme na vás úplně. Bděte nad ním pečlivě.«

»Je to s ním den ode dne těžší,« odpověděl Philander s povzdechem, potřásaje hlavou. »Myslím, že jde nyní, aby oznámil ředitelům zoologické zahrady, že jeden z jejich lvů byl předešlé noci na toulce. Ach, slečno Jane, vy si nedovedete představit, co jsem vytrpěl.«

»Ano, vím, pane Philandře. Ale ačkoliv ho všichni milujeme, vy jediný máte na něho jakýsi vliv, poněvadž, ať už říká cokoliv, váží si vás přece velice k vůli vaší učenosti a protože důvěřuje úplně vašemu úsudku.«

S výrazem mírného údivu obrátil se pan Philander, aby následoval profesora Portera, a v jeho mysli se rozvinula otázka, měl-li by se cítiti polichoceným anebo uraženým poklonou slečny Porterovy, která byla velmi pochybné ceny.

Tarzan zpozoroval trapné překvapení, které se rozhostilo po obličejích malé družiny, když »Arrow« vyplula. A tak, protože i loď mu byla podivuhodnou novinkou, rozhodl se pospíšiti si k výběžku pevniny na severním ústí do zálivu, aby se na ni mohl z blízka podívat i případně i zjistiti směr jejího útěku.

Přehupuje se se stromu na strom, s velikou rychlostí dostihl výběžku právě v tom okamžiku, když loď vyplula ze zátoky, takže si mohl výborně prohlédnouti zařízení tohoto podivného plovoucího domu.

Bylo na ní asi dvacet mužů, pobíhajících sem i tam po palubě a tahajících i napínajících provazy.

Na moři vanul slabý pozemní vánek a loď plula ústím se svislými plachtami, ale nyní, když oběpluli výběžek, napíali

všechny plachty, aby mohla býti řízena na moři tak snadno, jak jen bylo možno.

Tarzan sledoval ladné pohyby lodi, uchvácen mocným podivem a toužil po tom, aby mohl býti také na její palubě. Náhle jeho bystré oči zahlédly slabý sloupec kouře na severu, a on nemohl domyslit se příčiny takového zjevu na širém moři.

Skoro v stejnou dobu hlídka na lodi ho také asi zahlédla, neboť Tarzan zpozoroval, že plachty byly opět spuštěny a podkasány. Loď se obrátila a plula opět k zemi.

Muž na příď spouštěl ustavičně do moře provaz, na jehož konci byl připevněn malý jakýsi předmět. Tarzan nerozuměl, co je příčinou tohoto počínání.

Konečně se loď ocitla přímo ve větru. Plachty byly staženy dolů a s lodí spustili kotvu. Na palubě zavládl čilý život.

Byl spuštěn člun a do něho byla umístěna veliká skříň. Potom tucet námořníků se usádl k veslům a vesloval rychle k místu, kde byl Tarzan ukryt ve větvích stromu.

U kormidla člunu, když se člun přiblížil, zahlédl Tarzan muže s krysím obličejem.

Za několik málo minut člun přistál k zemi. Mužové vyskočili z něho a vynesli velikou skříň na písčité pobřeží. Nalézali se na severní straně výběžku, takže z chatrče je nemohl nikdo pozorovati.

Muži se hádali chvilku hněvivě. Potom muž s krysím obličejem s několika druhů přistoupil k nízkému břehu, na němž stál strom, který skrýval Tarzana. Muži se rozhlíželi chvíli.

»Zde je dobré místo,« řekl muž s krysím obličejem, ukazuje na prostor pod Tarzanovým stromem.

»Je zrovna tak dobré jako kterékoliv jiné,« odvětil jeden z jeho druhů. »Jestli nás dopadnou s pokladem na palubě, bude stejně všechno zabaveno. Bude dobře, když to zde zakopáme, poněvadž je možno, že některý z nás přece prchne z galejí, aby se sem vrátil a užil toho.«

Muž s krysím obličejem zavolał nyní na muže, kteří zůstali ve člunu, a oni se blížili pomalu nesouce špičáky i lopaty.

»Rychle — vy — !« vzkřikl Snipes.

»Zavři hubu!« odpověděl jeden z mužů nevrle. »Ty nejsi žádný admirál, ty — skrčku!«

»Já jsem zde kapitánem — a já tě naučím poslušnosti, ty staré pometlo,« zařval Snipes a vychrlil ze sebe spoustu ohavných kleteb.

»Přestaňte, hoši,« napomenul je jeden z mužů, který ještě do té doby nepromluvil. »Z toho věčného hádání mezi vámi pro nás nic někouká.«

»To je správné,« řekl námořník, který odporoval velitelskému křiku Snipesovu. »Ale celkem vzato, také není třeba, aby se někdo z téhle sebranky nafukoval.«

»Vy budete kopat zde,« řekl Snipes, ukazuje na jedno místo pod stromem. Petr zatím nakreslí mapu tohoto místa, abychom je opět mohli nalézt. Vy, Tome a Bille, si vezměte ještě dva a přineste bednu.«

»A co budeš dělat ty?« ozval se zase ten, který se s ním před chvilkou hádal. »Jen pána? Ne?«

»Dej se do práce ty tam,« zařval Snipes. »Snad si nemyslíš, že váš kapitán bude tady házet lopatou?«

Muži se na něho podívali hněvivě. Nikdo z nich neměl rád Snipesa i jeho velkopanské způsoby, a od té doby, co zavraždil Kinga, pravého vůdce a náčelníka spiklenců, vzplanuly často plameny jejich nenávisti.

»Tak ty chceš říci, že nechceš vzít lopatu a pomoci nám při práci? To tvé rameno není tak pohmožděno, abys nemohl dělat,« řekl Tarant, námořník, který mluvil před tím.

»Ne — ani mne nenapadá,« odpověděl Snipes, dotýkaje se rozčileně pažby revolveru.

»Nu tak s bohem,« řekl Tarant. »Nechceš-li lopatu, tu máš špičák.«

A s těmi slovy zdvihl svůj špičák nad hlavu a mohutnou ranou vrazil jeho hrot do Snipesovy lebky.

Chvilí zůstali muži státi, pohlížeje tise na oběť příšerného vtipu jejich kamaráda. Potom řekl jeden z nich:

»Dobře se mu stalo, smradochu prokletému!«

Jeden z ostatních počal kopati svým špičákem. Půda byla měkká a proto odhodl špičák a chopil se lopaty. Ostatní následovali jeho příkladu. Nikdo se již nezmiňoval o zabitém, ale mužové pracovali s větší chutí, nežli když jim Snipes poroučel.

Když vykopali jámu dosti hlubokou, aby v ní umístili bednu, Tarant navrhl, aby ji zvětšili a položili Snipesa na ni.

»Může to ošálit někoho, koho by napadlo zde kopat,« řekl na vysvětlenou.

Ostatní nahlédli, že tento návrh byl skutečně chytrý, a proto byla jáma prodloužena, aby tělo mohlo být do ní položeno, a uprostřed byl vyhlouben hlubší otvor pro skříň, která byla nejprve obalena kusem plachtoviny a potom spuštěna do hrobu tak, že se nalézala asi stopu hlouběji, než byl samotný rov. Na to naházeli do jámy prsti a udupali kolem dokola tak, že byla v rovné ploše se dnem hrobu.

Dva z mužů svalili trup s krysím obličejem bezohledně do jámy, obravše ho před tím o zbraně i jiné předměty, jež si někteří členové tlupy ihned přivlastnili.

Potom naplnili hrob hlinou a udupávali ji tak dlouho, až se do něho nemohlo více vejíti. Zbytek země rozházeli na všechny strany, a místo úkrytu pokryli odumřelým podrostem, takže poslední stopy jejich práce byly zahlazeny.

Když byla tato práce skončena, vrátili se plavci ke člunu, a odrazili chvatně od břehu k lodi.

Mezitím vánek značně sesílil a když kouř na obzoru se stal nyní docela zřetelným a nabyl na rozměrech, vzbouřenci neza-měškali ani chvíle, nasadili všechny plachty a rychle pluli k jiho-západu.

Tarzan, který sledoval pozorně celé jejich počínání, seděl na stromě, uvažuje o zvláštním počínání těchto zvláštních tvorů.

Bylo zřejmo, že mužové jsou daleko pošetilejší a ukrutnější, nežli všechny šelmy z džungle. Jak šťastným byl ten, kdo žil v klidu a bezpečnosti velikého pralesa.

Tarzana zajímalo, co asi se skrývalo v bedně, kterou

pohřbili na pobřeží. Nechtěli-li ji, proč ji nehodili prostě do vody. To by bývalo daleko pohodlnějším.

Ale oni ji patrně chtěli. Skryli ji jen proto, poněvadž se chtěli pro ni vrátiti později.

Rychle seskočil se stromu a počal prohledávati zemi kolem zasypaného otvoru. Chtěl se podívat, neupustí-li tito tvorové něco, čeho by se byl rád zmocnil. A brzy objevil rýč, který zapomněli v podrostu, jímž pokryli hrob.

Uchopil ho a pokusil se ho použít tak, jako ho užívali námořníci. Byla to těžká práce, kterou trpěly jeho bosé nohy, ale on vytrval při ní, až částečně odhrabal mrtvé tělo. Tarzan vytáhl je z hrobu a položil stranou.

Potom pokračoval v rytí, až odhrabal bednu. Tu také vytáhl a položil vedle mrtvolu. Potom vyplnil malou díru pod tělem, a umístil do hrobu tělo, které zasypal tak jako dříve. A pak se vrátil ke skříni.

Čtyři námořníci sténali pod její tíží, — ale Tarzan z rodu Opic ji pozdvihl tak snadno, jakoby to byla prázdná dřevěná bednička, a přivázav si rýč přes rameno kusem provazu, odnesl bednu do nejhustších hlubin pralesa.

Tarzan nemohl lézt po stromech se svým nepohodlným hřemenem, ale držel se známých stezek a tak se ubíral ku předu poměrně rychle.

Po několik hodin putoval tak k východu, až přišel k téměř neproniknutelné stěně husté a spletené vegetace. Zde vystoupil do nižších větví, a za čtvrt hodiny potom se vynořil v amfiteátru opic, kde byly svolávány jejich schůze, anebo kde se konaly příšerné slavnosti Dum-Dumu.

Skoro ve středu této mytiny, nedaleko místa, kde stál přírodní buben, počal rytí. Byla to těžší práce, než vyrývat čerstvě vykopanou zemi hrobu, ale Tarzan z rodu Opic byl vytrvalý a tak pracoval tak dlouho, až měl vykopanou jámu, v níž mohl bednu umístiti.

Tážete se, proč vykonal všechnu tu práci, nepřesvědčiv se ani o ceně obsahu skříně?

Tarzan z rodu Opic měl postavu člověka a lidský rozum, ale životem i zvyky byl přece jen opicí. Jeho rozum mu řekl, že ve skříní se nalézá cosi cenného, neboť jinak by ji lidé nebyli zakopávali. Jeho opičí pud pak mu velel, aby napodobil všechno neobyčejné. Konečně zvědavost, společná lidem i opicím, přiměla ho k tomu, aby se pokusil otevřít bednu a **prozkoumat** její obsah.

Ale těžký zámek a pevné železné pruhy vzdorovaly i jeho chytrosti i jeho ohromné síle, takže byl donucen zakopat bednu, aniž by byl upokojil svoji zvědavost.

A pak se vrátil, lově cestou, opět k chatrči. Bylo již úplně temno.

Uvnitř chatrče hořelo světlo, poněvadž Clayton našel neotevřenou ještě kónev petroleje, která tam stála neporušena po dvacet let, část to zásob, které zanechal Černý Michael Claytoným. Lamp, jež také byly tu v chatrči, dalo se rovněž tak dobře použít, a proto byl vnitřek chatrče osvětlen tak jasně, jako ve dne. Tarzan nad tím užasl, neboť často se hleděl dopátrati jich účelu. Jeho četba i obrázky mu sice napovídaly, k čemu jsou, přece však se nikdy nedomyslel, čeho bylo třeba učiniti, aby vydávaly to zázračné sluneční světlo, jež se odráželo na okolních předmětech.

Když se přiblížil k oknu, které se nacházelo nejbliže ke dveřím, spatřil, že jizba byla rozdělena na dvě části stěnou zhotovenou hrubě z větví a z plachtoviny.

V přední místnosti byli tři muži. Dva starší, zabraní do rozhovoru, kdežto třetí seděl na improvisovaném sedadle a byl hluboce pohřížen do čtení Tarzanových knih. Tarzana muži zvláště nezajímali a proto vyhledal druhé okno. Zde se nacházela dívka. Jak krásné byly její rysy! Jak jemná její bílá pleť!

Psala na Tarzanově vlastním stole u samého okna. Vzadu na hromadě trávy ležela černoška a spala.

Tarzan díval se po celou hodinu na píšící dívku. Byl by rád promluvit na ni, ale neodvážil se toho, poněvadž byl přesvědčen, že ona právě tak jako mladý muž mu nebude rozuměti a potom se bál, že by ji vyděsil.

Konečně vstala, nechavši své psaní na stole, a popošla k loži, na němž bylo prostřeno několik náruček měkké trávy a upravila je.

Potom rozpustila spoustu hebkých zlatých vlasů, jež jí věnčily hlavu. Jako blýskavý vodopád, proměněný v zlatistý kov paprsky zapadajícího slunce, splynuly podél její hlavy v ladných vlnách až k pasu.

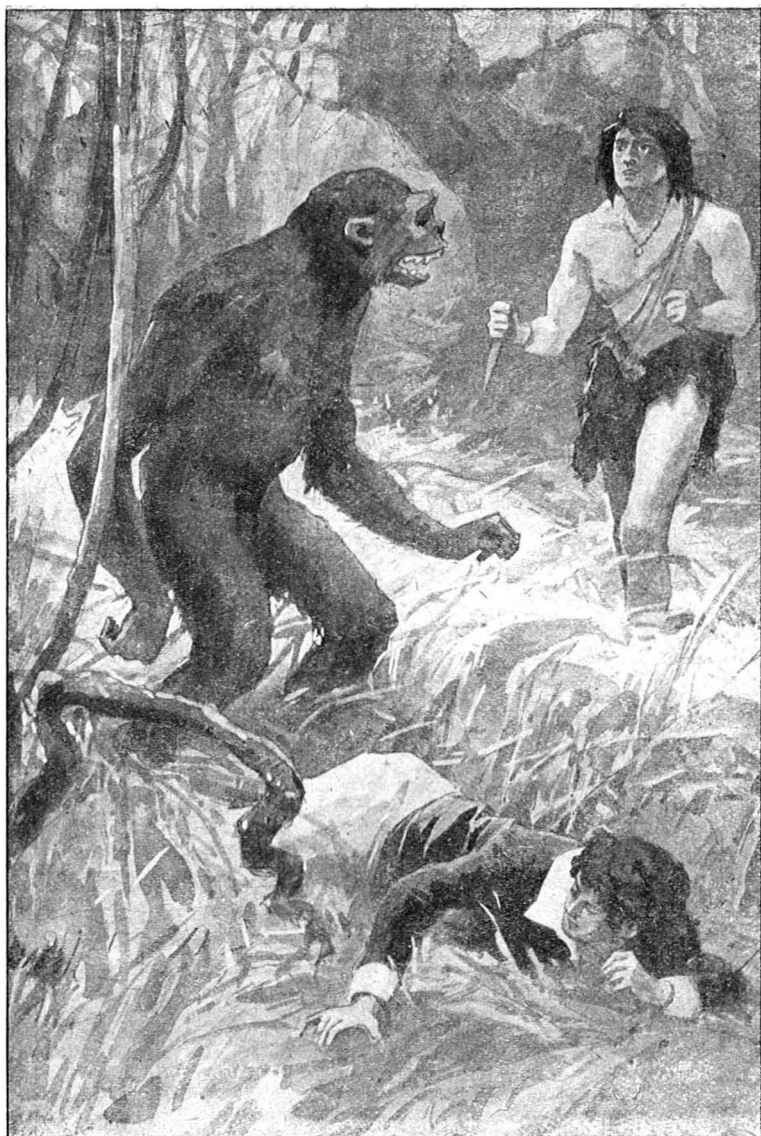
Tarzan byl očarován.

Ale v tom zhasilo děvče lampu, a všechno v chatrči se zahálilo v neproniknutelnou tmou.

Tarzan stále ještě hlídal. Připlíživ se až k samému oknu, čekal, naslouchaje dobrou půlhodinu, až zaslechl zvuky pravidelného oddechování, jež svědčí o spánku.

Ostražitě protáhl ruku mřížovým okna, až se celé jeho paže ocitlo uvnitř chatrče, a opatrně ohmatával desku stolu, až konečně se zmocnil dopisu, který Jane Porterová napsala a vytáhl zase ruku, jež držela tento vzácný poklad.

Tarzan svinul papír do trubičky a zastrčil jej do svého toulce. A potom zmizel v džungli tak tiše a jemně, jako stín.



Terkoz odhodil surově Janu Porterovou stranou.

Kapitola XVIII.

O b ě t ě ž u n g l e.

Nazejtří časně z rána se Tarzan probudil; a jeho první myšlénkou toho dne byla poslední myšlenka dne včerejšího — to jest podivuhodné psaní, které si uschoval v toulci.

Rychle je vytáhl, doufaje, že bude moci přečísti, co krásná dívka napsala předešlého večera.

Po prvním přehlédnutí dopisu pocítil nejhoršího zklamání ve svém životě. Tarzan nikdy netoužil po ničem tak, jako nyní po tom, aby mu bylo možno přečísti zprávu tohoto zlatovlasého božstva, které vstoupilo tak náhle a neočekávaně do jeho života.

Ale což, jestli tato zpráva nebyla určena pro něho? Ale bylo to vyjádření jejích myšlenek a to Tarzanovi dostačovalo úplně.

Tarzan byl ohromen podivnými, neúhlednými písmeny, jakých neviděl nikde před tím. Vždyť ony se skláněly i jiným směrem, nežli všechny ty, které prozkoumal v tištěných knihách i v těžko čitelných psaních, jež kdysi nalezl. Ba i ta písmena v černé knížce mu vedle nich připadala známými, třeba že nerozuměl jejich seskupení. Ale tito brouci byli naprosto noví a nevidaní.

Po dvacet minut hloubal nad nimi, až náhle počal se seznamovati s těmito zkroucenými typy. Ach, vždyť to byli jeho starí známí přátelé, až na to, že byli zle zmrzačení.

Potom přece tu i tam nalézal známé slovo. Srdce mu poskočilo radostí. Mohl to přečísti a také chtěl přečísti.

V další půlhodině pokračoval již rychleji a shledal, že až na nějaký výjimečný výraz tu i tam je to poměrně snadné.

A tak Tarzan přečetl následující psaní:

Západní pobřeží Afriky asi na desátém stupni jižní šířky.

3. (?) února 1909.

(Tak aspoň říká pan Clayton.)

Nejdražší Hazel!

Zdá se mi to pošetilým, že ti píši psaní, kterého nikdy nebudeš čísti, ale já musím prostě s někým sdělit strašlivé zkušenosti, kterých jsme zažili od té doby, co jsme vyjeli z Evropy na nešťastné lodi »Arrow«.

Nevrátíme-li se nikdy do civilisovaných zemí, což se mi zdá nyní pravděpodobným, tento list bude aspoň krátkým vypsáním našich příhod, které nás zavedly k našemu konečnému osudu, ať již bude jakýkoliv.

Jak víš, předpokládá se o nás, že jsme se vydali na vědeckou výpravu do Konga. Papá předstíral, že chová nějakou zázračnou domněnku o nějaké nepomyslitelně staré civilizaci, jejíž zbytky zůstaly pohřbeny kdesi v údolí řeky Kongo. Ale když jsme vypluli na moře, pravda vyšla na jevo.

Zdá se, že nějaký starý knihomol, který má obchod s knihami a starožitnostmi v Baltimore, objevil mezi listy velmi staré španělské knihy dopis psaný v r. 1550, popisující dobrodružství vzbouřeného mužstva španělské galeony, která plula z Jižní Ameriky s ohromným pokladem »dublonů« a »osmiquineí«, jak myslím, poněvadž celá ta věc zněla pochmurným pirátstvím.

Pisatelem byl jeden člen mužstva, a dopis byl adresován jeho synu, který byl v té době majitelem obchodní lodi.

Mnoho let uplynulo od té doby, co se přihodily události v listu popsané a staroch stal se váženým občanem nějakého zapadlého španělského města, ale jeho láska ke zlatu byla ještě tak mocná, že se odhodlal povědětí svému synu, jakým způsobem by oba mohli nabýt báječného bohatství.

Pisatel v něm vypravoval, jak se mužstvo vzbouřilo a povraždilo všechny důstojníky i plavce, kteří se jim postavili na odpor. Ale tímto hromadným povražděním urychlilo i svoji záhubu, poněvadž nezbyl na živu nikdo, kdo by byl dovedl řídit loď.

Po dva měsíce byla loď hříčkou vln, až konečně nemocní a umírající kurdějemi, vysílením a žízni ztroskotali u malého ostrova.

Galeona byla vržena daleko na břeh, kde se roztříštila, ne však dříve, dokud ti, kteří pohromu přežili, deset na počet, nezachránili jednu z velkých beden s pokladem.

Tu zakopali bezpečně na ostrově a po tři leta žili tam v ustavičné naději, že budou zachráněni. Ale jeden za druhým churavěli a mřeli, až konečně zbyl poslední, pisatel onoho listu.

Tito mužové zbudovali z trosek lodi člun, ale nemajíce ani zdání, kde onen ostrov, na němž právě žili, leží, neodvážili se vydati se v něm na širé moře.

Když pomřeli všichni až na posledního, působila na tohoto samota tak nesnesitelně, že nemohl vydržeti déle, a odvážil se raději smrti na širém moři, než aby sešlel na pustém ostrově, kde žil již po celý rok sám.

Šťastnou náhodou zaměřil k severu, a po týdenní plavbě se ocitl poblíže cesty španělských obchodních lodí, které obstarávaly spojení mezi Západní Indií a Španělskem, a byl vzat na palubu jedné, která se vracela do Španěl.

To, co vypravoval svým záchrancům, týkalo se jen ztroskotání lodi, při němž zahynulo vše, až na několik mužů, kteří pak zemřeli všichni krom něho, když dosáhli ostrova. O vzpouře a o bedně se zakopaným pokladem se nezmínil ani jediným slovem.

Kapitán obchodní lodi ho ujistil, že podle zeměpisné polohy, v níž ho našli, nemohl být nikde jinde, nežli na jednom z ostrovů skupiny Kapverd, která leží před západním pobřežím Afriky mezi 16. a 17. stupněm severní šířky.

Ostrov byl v jeho dopise popsán podrobně, právě tak, jako místo, kde byl poklad zakopán, a k tomu byla připojena malá mapka, na níž byly namalovány stromy i skály. Místo, kde byl poklad zakopán, bylo označeno hrubým křížem.

Když papá vyložil pravou povahu výpravy, zmalomyslněla jsem, poněvadž znajíc ho, jaký je nepraktický člověk a snílek, obávala jsem se, že byl opět napálen, zvláště, když mi řekl, že zaplatil za dopis a mapu tisíc dollarů.

Aby se můj nepokoj zvýšil ještě větší měrou, dozvěděla jsem se, že si vypůjčil deset tisíc dollarů od Roberta Canlera a že mu dal za ně směnku.

Pan Canler nežádal žádných záruk a vy víte, drahoušku, co to pro mne znamená, nebude-li je moci otec zaplatiti. Ach, jak nenávidím toho muže.

Pokoušeli jsme se všichni pohlížeti na tuto záležitost s dobré stránky, ale pan Philander a pan Clayton, který se k nám přidružil v Londýně jen z touhy po dobrodružství — chovali oba o tom pochybnosti, tak jako já.

Ale abych zkrátila toto dlouhé vypravování: Našli jsme ostrov i poklad — velikou dubovou bednu, pobitou železnými pásy, zabalenou v několika vrstvách plachtoviny napuštěné olejem a ještě tak pevnou a zachovalou, jako byla bezmála před třemi sty lety.

Byla prostě řečeno nabita zlatými penězi, a byla tak těžká, že ji čtyři mužové sotva mohli unést.

Ale tato strašná bedna přináší pouze neštěstí a smrt těm, kdož s ní mají co činiti, poněvadž již tři dny potom, co jsme odrazili od Kapverdských ostrovů, se naše vlastní mužstvo vzbourilo a pobilo všechny naše důstojníky.

Byla to nejstrašnější událost, jakou si je možno představit — nejsem ani s to, abych o tom psala.

Chtěli nás také povraždit, ale jejich vůdce, jakýsi King, tomu nepřipustil, a tak jsme pluli podél břehu, až k osamělému místu, jež bylo dobrým přístavem; tam nás vylodili a opustili.

Dnes odpluli i s pokladem, ale pan Clayton říká, že to s nimi dopadne stejně, jako s mužstvem oné starodávné lodi, poněvadž King, jediný muž na palubě, který dovedl řídit loď, byl zabit na pobřeží jedním z mužstva, když přistáli na pobřeží.

Přála bych si, abys poznala pana Claytona. Je to nejroztomilejší člověk, jakého si můžeš představit, a jestli se velmi nemýlím, jest silně do mne zamilován. Je to jediný syn lorda Grey-stokea a jednou zdědí jeho titul i jeho statky. K tomu ještě ke všemu jest velmi bohatý, ale ta věc, že se stane anglickým lordem, mne velmi zarmucuje — poněvadž snad znáš moje stanovisko, které jsem vždy zachovávala vůči Američankám, které se vdaly za cizince s tituly. Ach, kdyby byl raději prostým americkým gentlemanem.

Ale to není ostatně jeho vinou, a kdyby nebylo jeho rodu, byl by jen ku cti mé drahé vlasti, a to je největší poklona, kterou mohu muži učiniti.

Zažili jsme velmi hrozné věci od té doby, co jsme zde byli vyloďeni. Otec a pan Philander zabloudili v džungli, a byli pronásledováni skutečným lvem. Pan Clayton zabloudil také a byl dvakrát napaden divokými šelmami. Esmeralda a já jsme byly v chatrči ohrožovány lvicí. Bylo to prostě »hrozitánské«, jak říká Esmeralda.

Ale nejpodivuhodnější ze všeho jest jakýsi zázračný tvor, který nás zachránil. Já jsem ho sice neviděla, ale pan Clayton, otec i pan Philander ho viděli a říkají, že je to dokonalý bílý muž, podobný bohu, opálený sluncem do bronzova, který má sílu divokého slona, obratnost opice a statečnost lva.

Tento muž nedovede anglicky a mizí vždy tak rychle a tak záhadně, když provede nějaký hrdinný čin, jako by byl pouhým duchem.

Potom tu máme ještě jiného záhadného souseda, který napsal anglicky pěkný list a připevnil ho na dveře chatrče, v níž jsme se usadili, varuje nás, abychom neničili jeho majetku, a podepsal se »Tarzan z rodu Opic«.

Toho jsme ještě neviděli, ačkoliv se domníváme, že se tu někde potlouká kolem z toho důvodu, poněvadž jeden z námořníků, který chtěl zastřeliti od zadu pana Clayтона, byl zasažen do plece oštěpem, jež hodil kdosi neviditelný z džungle.

Námořníci nám zanechali jenom malou zásobu potravy a tak, poněvadž máme jen jediný revolver se třemi náboji, které v něm zbyly, nevíme, jakým způsobem si budeme opatřovati jídlo, ačkoliv pan Philander říká, že se můžeme živiti nekonečnou dobou planým ovocem a oříšky, kterých je tu v džungli všude nadbytek.

Jsem velmi unavena nyní a ulehnu na svoji nezvyklou postel z trávy, které pan Clayton pro mne natrhal, ale budu Vám psátí dále den po dni, když se něco přihodí.

Vás milující

Jane Porterová.

Tarzan, dočet list, seděl dlouhou dobu zamyšlen. Dopis byl plný nových a podivuhodných věcí, že se mu hlava motala, když je chtěl všechny rozluštit.

Oni tedy nevědí, že on je Tarzanem z rodu Opic. Musí jim to tedy povědět.

Tarzan si sestrojil z listů a větví hrubý přístřešek na stromě, a pod ním umístil několik těch drahocenných věcí, které si přinesl z chatrče, aby byly chráněny před deštěm. Mezi nimi bylo i několik tužek.

Tarzan vzal do ruky tužku a pod podpis Jany Porterovy připsal:

»Já jsem Tarzan z rodu Opic.«

To pokládal za postačitelné, neboť chtěl dopis vrátit opět do chatrče. Pokud se týče potravy, myslil Tarzan, o to se nepotřebovali starati. Bude je zásobovat sám. A to také činil.

Příštího jitra našla Jane Porterová dopis, jež pohřešila, přesně na témž místě, odkud zmizel předešlé noci. Věc byla jí záhadnou, ale když spatřila slova, která byla napsána pod jejím podpisem, pocítila, že se zachvěla. Ukázala dopis, to jest lépe řečeno jen poslední jeho stranu s poznámkou Tarzanovou, Claytonovi.

»Představte si,« řekla, »že tato příšerná bytost mne pravděpodobně pozorovala po celou dobu, co jsem psala. Chvěji se celá, když si na to pomyslím —«

»Ale on jest patrně naším přítelem,« odvětil Clayton, »poněvadž vám vrátil dopis a nepokusil se o to, aby vám ublížil. a jestli se nemýlím, zanechal velmi podstatný důkaz svého přátelství k nám včera v noci před dveřmi chatrče, poněvadž jsem tam právě, když jsem vyšel, našel tělo mrtvého kance.«

Od té doby neuplynulo ani dne, aby byl Tarzan nepřinesl nějakou zvěř nebo jinou potravu. Někdy to byl mladý jelen, jindy množství podivné vařeně potravy, placky z kassavy, které uzmul v osadě Mbongově — nebo kanec, leopard, ba dokonce jednou i lev.

Tarzan zakoušel veliké radosti moha lovit zvěř pro tyto

cizince. Zdálo se mu, že není proň většího potěšení na světě, než může-li pečovati o blaho krásné dívky.

Jednoho dne chtěl se objeviti v chatrči za dne a promluvit s těmito lidmi prostřednictvím malých broučků, které byly jim právě tak známy, jako jim. Ale bylo těžko přemoci plachost divokého zvířete, a tak den za dnem uplýval, aniž by byl Tarzan uskutečnil toto svoje předsevzetí.

Společnost v chatrči, nabyvši opět odvahy, zacházela vždy dále a dále do džungle, hledajíc ovoce a ořechy.

Neuplynul skoro ani den, aby byl nezastihl profesora Portera potulujícího se v roztržitosti, a vydávajícího se tak nebezpečí smrti v čelistech divokých zvířat. Pan Samuel T. Philander, který nebyl nikdy silákem, scvrkl se v pouhý stín ze samého strachu a duševního zmatku, který vyplýval z jeho neustálých pokusů stříci roztržitého profesora.

Uplynul měsíc a Tarzan se konečně rozhodl, že navštíví chatrč za dne.

Bylo brzy po poledni. Clayton odešel k ústí přístavu, aby vyhlížel kolem plující lodi. Na výběžku země nahromadil velké množství dříví, z něhož narovnal obrovskou hranici, jež měla být zapálena, jako signál, kdyby se objevil na obzoru parník nebo plachetní loď.

Professor Porter se procházel po břehu k jihu s panem Philandrem, vedoucím ho pod paždí a nutícím ho stále, aby obrátil své kroky dříve, než by se stali zase předmětem honby nějaké divoké šelmy.

Když ostatní odešli, Jane Porterová a Esmeralda vyšly do džungle, aby natrhaly ovoce do zásoby, a zacházely dále a dále do džungle.

Tarzan čekal mlčky před dveřmi chatrče, až se vrátí. Jeho myšlenky dlely u mladé dívky. Přemítal o tom, nebude-li se ho báti, a div že proto nezanechal svého záměru. A rychle rostla jeho netrpělivost, aby se mohl na ní pásti očima, býti jí na blízku a snad i ji se dotknouti. Opí muž neznal boha, ale zbožňoval toto své nové božství tak, jak by ho jiný muž nikdy nedovedl zbožňovati.

Čekaje, krátil si chvíli psaním zprávy, která byla určena jen jí. Chtěl-li jí vlastně toto psaní odevzdati, ani sám dobře nevěděl, ale měl obrovskou radost, vida, že dovede vyjadřovati své myšlenky písmem, v němž nebyl konečně tak neobeznalý. Psal takto:

»Já jsem Tarzan z rodu Opic. Chci tě. Jsem tvůj, ty jsi má. Budeme žítí vždy společně v mém domě. Budu ti nositi nejlepší plody, nejjemnější jeleny a nejlepší maso, které je v džungli. Budu lovit pro tebe. Jsem nejlepším ze všech lovců v džungli. Budu bojovat pro tebe. Jsem nejsilnějším bojovníkem v džungli. Ty jsi Jane Porterová, viděl jsem to v tvém psaní. Až uvidíš toto, poznáš, že je to pro tebe, a že tě Tarzan z rodu Opic miluje.«

Když tak čekaje stál u dveří chatrče, zaslechly jeho bystré uši známý zvuk. Veliká opice kradla se větvemi stromů.

Chvilku tak upřeně naslouchal, a tu se náhle ozval ženský hlas z džungle výkřikem smrtelné úzkosti. Tarzan pustiv svoje první milostné psaní, vrhl se jako panther do pralesa.

Clayton i professor Porter i pan Philander slyšeli také křik a v několika minutách přiběhli udýcháni k chatrči, zasypávající se navzájem vzrušenými otázkami, když se přibližovali. Pohled do vnitra chatrče potvrdil, že jejich obavy byly oprávněny.

Nebylo tu ani Jane Porterovy, ani Esmeraldy.

V mžiku Clayton, sledován oběma starými muži, vrhl se do džungle. Půl hodiny hnali se klopýtající ku předu, až Clayton pouhou náhodou našel tělo Esmeraldy, ležící na zemi.

Rychle klekl si vedle ní, ohmatával její tepnu i naslouchal tlukotu srdce. Žila. Zatřásl jí:

»Esmeraldo!« zakřikl jí do ucha. »Kde je slečna Porterová? Co se stalo? Esmeraldo!«

Černoška otevřela oči a pohlédla na Claytona. Potom se rozhlédla ustrašeně po džungli kolem.

»Ach, Gabrieli!« vzkřikla a omdlela znovu.

V té chvíli přiběhli professor Porter s panem Philandrem.

»Co máme dělati, pane Claytone?« otázal se starý professor. »Kam se máme podívatí ještě? Bůh přece nemůže býti tak ukrutným, aby mi chtěl odníti moje děvčátko právě nyní.«

»Musíme nejprve vzkřísiti Esmeraldu!« řekl Clayton. »Ta nám může říci, co se přihodilo. Esmeraldo!« vzkřikl znova, třesa černoškou tentokrát již hrubě.

»Óh, archanděle Gabrieli, já chci umřít,« zvolala nebohá žena, majíc oči stále ještě pevně zavřeny. »Dej mi zemřítí, drahý pane Ježíši, ale nedopuť, abych uzřela ještě jednou ten ohavný obličej. Proč by si měl čert brát ubohou, starou Esmeraldu? Vždyť ona jakživa nikomu nic neudělala, pane Ježíši. A nebyla snad cnostnou, pane Ježíši? Vždyť ona je naprosto nevinná, pane Ježíši. Tak je to — je nevinná.«

»Nu tak, nu tak, Esmeraldo,« zvolal Clayton, »Pán Bůh zde není, to jsem já — pan Clayton. Otevři oči.«

Esmeralda učinila, co jí bylo nařízeno.

»Ach, Gabrieli! Díky bohu!« řekla.

»Kde je slečna Porterová? Co se stalo?« tázal se jí Clayton.

»Slečna Jane zde není?« zvolala Esmeralda, vztyčujíc s neobyčejnou rychlostí svůj mocný trup. »Ach, nyní si vzpomínám. Nejspíš ji to tedy odneslo,« a černoška počala vzlykati a kvílet hlasitě.

»Co ji odneslo?« zvolal professor Porter.

»Veliký obr, celý porostlý chlupy.«

»Co? — Gorilla?« otázal se jí pan Philander, a všichni mužové zbledli hrůzou, když nadhodil tuto myšlenku.

»Myslila jsem, že to byl čert. Ale teď myslím, že to jistě byla nějaká ta gorilla. Ach, mé, ubohé děťátko, mé zlaté, malé srdíčko.« — a Esmeralda vypukla znova v nezřízený pláč.

Clayton počal ihned pátrati po stopě, ale nemohl naléztí ničeho jiného, nežli pošlapanou zmet trávy v blízkém sousedství. a jeho lovecké znalosti nestačily, aby mohl objasniti, co viděl.

Po celý den prohledávali džungli, ale když se přiblížila noc, byli nuceni vzdáti se dalšího pátrání v úplném zoufalství a beznaději, poněvadž ani nevěděli, kterým směrem byla Jane unesena.

Pozdě v noci dostihli chatrče a skleslí a žalem sklíčení usadili se v malé jizbě. Konečně professor Porter přerušil mlčení. Jeho hlas nezněl již hlasem disputujícího, vzdělaného učenice,

který uvažuje o záhadách abstraktních pojmů, ale hlasem muže, odhodlaného k činu — prochvělým nepopsatelnou beznadějí a žalostí, který se bolestně dotkl Claytonova srdce.

»Ulehnu nyní,« řekl stařec, »a pokusím se, abych usnul. Zítř ráno, sotva se rozední, vezmu s sebou tolik potravy, kolik jí budu moci naléztí a budu hledatí Jane tak dlouho, až jí naleznu. Bez ní se nevrátím.«

Jeho druzí hned neodpověděli, neboť každý z nich byl ponořen do vlastních chmurných myšlenek a každý z nich věděl, právě tak jako professor, co znamenala poslední slova. Professor Porter se nechtěl již vrátiti z džungle.

Konečně Clayton povstal a položil ruku na rámě žalem zkrusšeného starce.

»Půjdu ovšem s vámi,« řekl. »Neříkejte mi ani, že jsem toho nemusil říkati.«

»Věděl jsem, že se budete chtít obětovati — že budete chtít jíti se mnou, pane Claytone. Ale vy toho nesmíte učiniti. Jane není více pomoci. Já prostě půjdu, poněvadž se chci setkatí s ní před tváří Stvořitele a také proto, abych věděl, že to, co bylo kdysi mojí drahou dceruškou, neleží opuštěno a bez přátel v té hrozně džungli. Stejně listí i prst nás budou krýti, a když přiletí duch její matky, nalezne nás opět pospolu ve smrti tak, jako nás vždy zastíhl, dokud jsme byli na živu. Nikoli, musím jíti sám, protože byla mojí dcerou — posledním, co jsem na světě miloval.«

»Půjdu s vámi,« řekl Clayton prostě.

Stařec zdvihl hlavu, pohlížeje do výrazného, pěkného obličeje Williama Cecila Claytona. Možná, že se dohádál, že v hloubi jeho srdce tají se láska — láska k jeho dceři.

»Jak si přejete,« řekl.

»Počítejte také se mnou,« řekl pan Philander.

»Ne, ne, drahý příteli,« řekl professor Porter. »Všichni nemůžeme jíti. Bylo by to neobyčejně kruté, kdybychom ostavili zde ubohou Esmeraldu samotnu, a tři nebudou mítí lepšího úspěchu, nežli jeden. Bude dosti na těch mrtvých v bezcitném pralese. Pojdme. — pokusme se, budeme-li moci usnouti.

Kapitola XIX.

»Hlas pusty ny«.

Od té doby, co Tarzan opustil kmen veleopů, v kterém byl vychován, ocítal se tento ve stálém zmatku, hádkách i nesvornosti. Terkoz se osvědčil jako ukrutný a svévolný král, takže starší a slabší opové, na kterých si vyléval obzvláště svůj vztek, vzali s sebou své rodiny a uchýlili se s nimi v klidné a bezpečné vnitrozemí.

Ale konečně i ti, kteří zůstali, byli dohnáni k zoufalství neustávající sveřepostí Terkozovou a tak se stalo, že jeden z nich se upamatoval na napomenutí, které jim dal Tarzan, když se s nimi loučil.

»Budete-li mít ukrutného náčelníka, nedělejte to tak, jako to činí druhé opice, a nevrhejte se na něho jednotlivě. Místo toho vrhněte se na něho dva, tři, nebo čtyři najednou. Potom, učiníte-li to, žádný náčelník se neodváží býti jiným, než jakým má býti, poněvadž čtyři z vás mohou zabít každého náčelníka, který bude vládnouti nad vámi.«

Op, který si vzpomněl na tuto moudrou radu, opětval ji několika svým druhům, takže se Terkozovi, když se vrátil toho dne ke svému kmeni, dostalo velmi vřelého uvítání.

Nedělali s ním velkých okolků. Když se Terkoz přiblížil k zástupu, pět velkých kosmatých samců se vrhlo na něho.

Terkoz byl veliký zbabělec, což se přihází u opic právě tak, jako u mužů. A proto nezápasil až k smrti, ale vydral se jim tak rychle jak jen mohl a uprchl do bezpečného úkrytu ve větvích.

Učinil ještě dva pokusy, aby se připojil ke kmeni, ale byl znovu napaden a zahnán. Konečně vzdal se dalších pokusů a vrátil se, zuře vzteky a nenávistí do džungle.

Několik dní bloudil bez cíle, živě svůj vztek a hledaje nějakého slabšího tvora, na němž by si mohl vyhlídnout svoji nenávisť.

A v takovém duševním stavu tento strašný, muž podobný op, přehupuje se s větve na větev, dospěl náhle k oběma ženám v džungli.

Byl právě nad nimi, když je spatřil. Jane Porterová ho pozorovala až tehdy, když se spustil vedle ní k zemi. Tehdy spatřila jeho ohybnou tvář, šklebící se ohavnou tlamu, jež nebyla od ní vzdálena ani na stopu.

Pronikavý výkřik vydral se jí ze rtů, když jeho surová paže uchopila ji za rameno. A potom ji táhla k hrozným tesákům, které lačnily po jejím hrdle. Ale přve nežli se ho dotkly, napadl opa jiný rozmar.

Kmen podržel jeho ženy. Musí nalézt jiné, aby v nich měl za ně náhradu. Tato holá bílá opice měla být první ženou v jeho nové domácnosti a proto si ji surově přehodil přes široká kosmatá záda a vyskočil opět na strom, unášeje Jane Porterovou, aby ji připravil hroznější osud, nežli byla smrt.

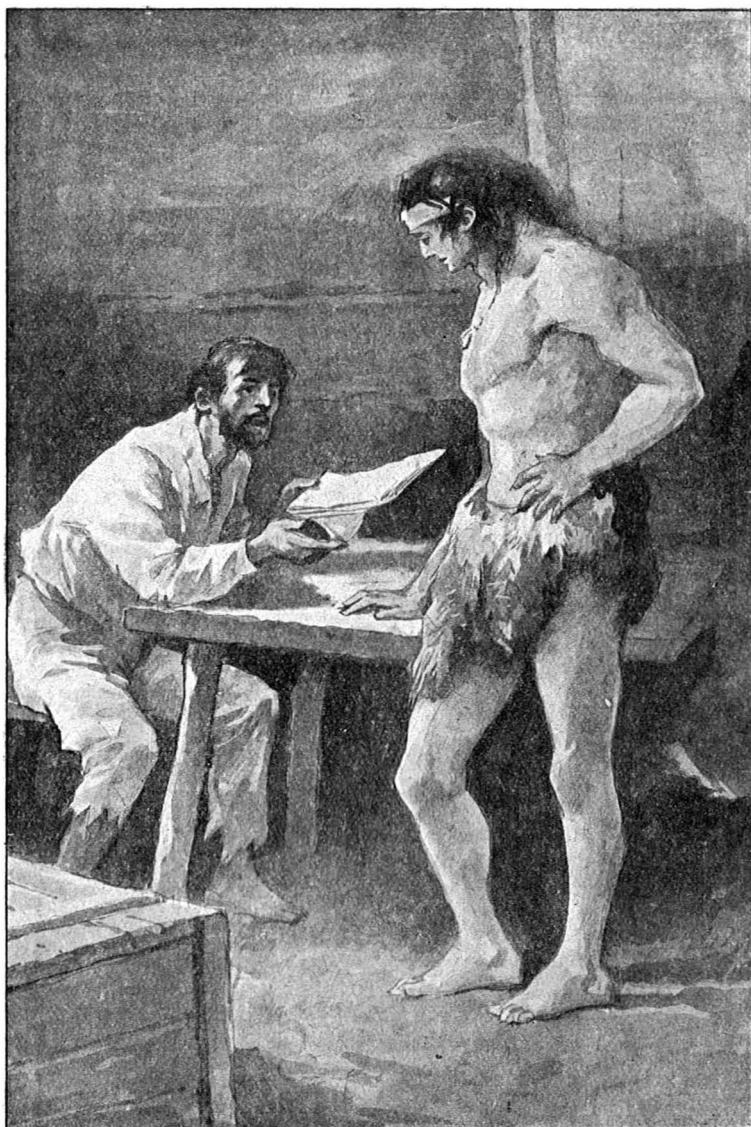
Výkřik Esmeraldin splýnul s výkřikem Jany a potom, jak bylo obyčejem Esmeraldiným při každém nebezpečí, černoška omdlela.

Ale Jane Porterová nepozbyla vědomí ani na okamžik. Je pravdou, že ji hrozný obličej, tisknoucí se těsně k jejímu, a páchnoucí dech, pronikající k jejím chřipím, ochromily hrůzou, ale její mozek zůstal jasným a ona chápala vše, co se s ní dělo.

S podivuhodnou rychlostí nesla ji šelma pralesem, ale ona se ani nebránila, ani nekřičela. Náhlý příchod opice pomátl ji takovou měrou, že myslela, že je unášena k pobřeží. A z toho důvodu také zachovávala si svoji energii i hlas, aby mohla dovolati se pomoci, až by se ocitli blízko chatrče.

Ubohé děvče! Kdyby bylo vědělo, že je unášeno vždy dále a dále do neproniknutelné džungle!

Výkřik, který přivábil Claytona a oba starce, přivedl také Tarzana přímo na místo, kde ležela Esmeralda; ale o Esmeraldu se Tarzan nezajímal, ač se přesvědčil letmým pohledem, že jí nebylo ublíženo.



Co si myslíte, nevysvětluje tato malá křížička
záhadu vašeho původu?

Chvilku prohlížel zemi i stromy nahoře, až opice, kterou vlastně byl, objasnila mu celou příhodu tak přesně, jako by se byla odehrála před jeho očima. A potom vyskočil opět do houpačích se větví, sleduje ve výši stopu, které by bylo nenalezlo jiné lidské oko, byť sebe vycvičenější.

Na konci větví, s nichž se op přehupoval se stromu na strom, byly tyto známky nejzřetelnější; z nich dalo se usuzovati na směr, kterým unášel svoji kořist; konce větví těch stromů, na které op doskočil, obvykle totiž splývaly jsouce nalomeny — v tu stranu, odkud byl seskočil.

Ale i jinak bylo lze uhádnouti směr cesty od kmene stromu, kde takováto stopa byla méně patrná.

Tu byla na jedné větví obrovskou nohou uprchlíka rozmáčkuta housenka, a Tarzan věděl určitě, kam se tato noha potom obrátila, jinde po ní našel zbytek rozdrčené larvy, často pak jen vlhký sled nohy opičí.

Na jiném místě opět byl zachytivší se končetinou kouisek kůry odřen, a toto odřené místo ukazovalo směr cesty. A tu zase o některou velkou větev, anebo o peň, otřelo se kosmaté tělo, a malý chumáček chlupů prozradil mu podle toho, s které strany vřel pod korou, že je na správné cestě.

Tarzan nemínil ani mírniti svůj spěch, zachycuje ihned tyto neznatelné stopy prchající šelmy, neboť všechny tyto otřepy, odřekutiny a známky, ukazovaly mu zřetelně stopu hustým listovím. Ale nejbezpečnějším vodítkem mu byl zápach, poněvadž Tarzan pronásledoval Terkoze proti větru, a jeho vycvičené nozdry byly tak citlivy, jako nozdry psa.

Tarzan sledoval téměř bez nejmenšího hluku Terkoze i jeho kořist. Ale tichý šustot dolehl brzy k uším prchající šelmy a pobídl ji k většímu spěchu.

Urazili tak téměř tři míle, než Tarzan je dohonil a tehdy Terkoz, vidě, že další útěk je marný, seskočil na malé mýtině k zemi, aby se mohl obrátiti a bojovati o svoji kořist, anebo uniknouti, kdyby byl jeho pronásledovatel silnější, nežli on sám.

On stále ještě držel Jane Porterovou jednou ze svých ohrom-

ných tlap, když Tarzan skočil s mrštností leoparda na mýtinu, která měla býti kolbištěm jejich strašného zápasu.

Když Terkoz spatřil, že to je Tarzan, který ho pronásleduje, usoudil ihned, že je unášená kořist ženou Tarzanovou, poněvadž byli oba stejného druhu, bílí a hladcí — a proto přivítal s dvojnásobnou škodolibou radostí tuto příležitost, při níž se mohl pomstíti svému nenáviděnému nepříteli.

Podivný zjev muže vypadajícího jako bůh, vzpružil Janu Porterovou tak, jak víno posiluje ochablé nervy.

Podle popisu, který jí podali Clayton a její otec, poznala, že to je bezpečně též báječný tvor, který je zachránil a viděla v něm pouze svého ochránce a přítele.

Terkoz odhodil surově Janu Porterovou stranou, a když spatřila ohromné rozměry opa, jeho mocné svaly a divoké špičáky, její srdce sevřelo se strašnou bolestí. Jak by mohl jakýkoliv muž přemoci tak mocného protivníka?

Oba soupeři se srazili jako dva rozzuření býci a hleděli jeden druhého uchvátiti za hrdlo. Proti dlouhým, strašlivým špičákům Terkozovým zasvítl dlouhý čepel mužova nože.

S tělem pevně přitisknutým ke pni obrovského stromu, s rukama přitlačenýma k ěadrům, která se mocně dmula, s očima široce rozevřenýma, v nichž se mísila hrůza, okouzlení, strach i obdiv, Jane Porterová sledovala zápas tohoto pračlověka s opem o ženu — o ni samotnu.

Když se mohutné svaly mužových beder i plecí křečovitou námahou napially v úzly, a když jeho svalnatá paže udržovala ve vzdálenosti ohromné špičáky opovy, spadl pojednou závoj tajemství, který zahaloval staletí civilisace a kultury, z nerozeznatelných dosud vidin baltimorské děvy.

A když dlouhý nůž vnikl několikráte do Terkozova srdce, a když obrovská mrtvola se převrátila bezvládně na zem, byla to pražena, která vyskočila, s rozpiatou náručí, k pramuži, který k vůli ní bojoval a jí dobyl.

A Tarzan?

Dělal, čemu se nepotřebuje učití žádný muž, jehož tepnami

koluje vroucí rudá krev. Chopil ženu do náruči a pokryl její otevřená, prudce oddychující ústa nesčetnými polibky.

Okamžik spočívala tak Jane Porterová s polozavřenýma očima. A na okamžik — poprvé ve svém životě — poznala, co je láska.

Ale právě tak rychle, jako letěla Tarzanovi v ústrety, se vzpamatovala a její obličej se pokryl nachovou červení. Uražená žena odstrčila Tarzana a zakryla si obličej rukama.

Tarzan byl překvapen, když se octla dívka, kterou miloval svým nejasným abstraktním způsobem, náhle dobrovolně v jeho náruči. Ale nyní byl ještě více překvapen, když ho od sebe odstrkovala.

Přiblížil se k ní a chtěl ji obejmouti, ale ona se na něho vrhla jako tygřice, a bila ho do mohutných prsou svýma malýma ručkama.

Tomu Tarzan nerozuměl.

Okamžik před tím hodlal ještě donést Janu Porterovou k jejím přátelům, ale tento krátký mžik zapadl nyní do temné a vzdálené minulosti a s ním rozplynul se i jeho dobrý úmysl, který se stal nyní nemožným.

Od té chvíle Tarzan z rodu Opic cítil teplé a měkké tělo, které se k němu těsně přivinulo. Teplý dech, který ovanul jeho tváře i ústa, zanítil nový plamen v jeho prsou a něžné rty, které ulpěly na jeho horoucích polibcích, vtiskly hluboké znamení do jeho duše — znamení, kterým byl označen nový Tarzan.

Tarzan se pokusil znovu ovinouti ruku kolem ní, ale ona ho znovu zapudila. A tehdy Tarzan z rodu Opic učinil totéž, co by byl učinil jeho první předek.

Popadl ženu do náruči a odnesl ji do džungle.

Časně ráno druhého dne byli čtyři zbylí obyvatelé chatrče probuzeni ranou z děla. Clayton vyřítil se ze dveří první a spatřil v zátoce dvě lodi, které tam stály zakotveny.

Jedna z nich byla Arrow a druhá malý francoúzský křižník. Paluba tohoto byla pokryta mužstvem, pohlízejícím ku břehu. Clayton i ostatní, kteří se k němu přidružili, pochopili, že rána z děla, kterou slyšeli, byla vypálena proto, aby přivolala jejich pozornost, zůstali-li ještě v chatrči.

Obě plavidla ležela dosti daleko od břehu a bylo dosti pochybno, zahlédnou-li lidé na křižníku malou skupinu lidí, mávajících klobouky, na lesnatém pobřeží zátoky.

Esmeralda si odvázála červenou zástěru a jako střeštěná mávala jí nad hlavou. Ale Clayton obávaje se stále, že jich přes to nebude s lodi viděti, běžel rychle k severnímu výběžku pevniny, kde stála jeho hranice dříví připravena, aby ji zapálil.

Jemu i ostatním připadalo pravou věčností, než dostihli veliké hromady suchých větví a podrostu.

Když se konečně vynořil z hustého lesa a spatřil obě lodi znova, ulekna se, spatřil, že Arrow napíná zase plachty a že křižník již se vzdaluje.

Rychle podnítil hranici na několika místech a spěchal na nejzazší výběžek mysu, kde se svlékl s košile a upevňiv ji rychle k spadlé větvi, mával jí nad hlavou.

Ale lodi stále odplouvaly a Clayton vzdával se již veškeré naděje, když tu sloup kouře, vystupující nad lesem, připoutal pozornost hlídky na křižníku, a okamžitě několik dalekohledů bylo namířeno na břeh.

Obě lodi se obrátily, ale kdežto Arrow klidně stanula, křižník zamířil k ostrovu. V jisté vzdálenosti odtud stanul, a pak byl spuštěn člun, který plul ku břehu.

Když přistál, vystoupil z něho mladý důstojník.

»Pan Clayton, nemýlím-li se,« otázal se.

»Díky bohu za to, že jste přišli,« zněla odpověď. »Možná, že ještě není pozdě?«

»Co tím míníte,« otázal se opět důstojník.

Clayton mu vypravoval o únosu Jane Porterovy, o tom, že je třeba pomoci ozbrojených mužů, aby jí mohli hledati.

»Mon dieu« zvolal důstojník soucitně. »Včera ještě by ne-

bylo bývalo pozdě, ale dnes bude snad lépe, nebude-li mladá dáma již nalezena. Je to strašlivé, pane. Je to příliš strašlivé.«

Zatím byly spuštěny s křižníku ještě jiné čluny a Clayton, ukázav důstojníkovi ústí zátoky, vstoupil s ním do člunu, jež ihned obrátili k přístavu, kam jej sledovala i větší loď.

Brzy celá výprava přistala u místa, kde stál professor Porter, pan Philander a plačící Esmeralda.

V posledním člunu, který odrazil od křižníku, nacházel se také velitel lodi. Když se dozvěděl, že byla Jane Porterová unesena, vyzval ihned mužstvo, aby se dobrovolně hlásilo, chtělo-li by professoru Porterovi a Claytonovi býti nápomocno pátrati po zmizelé dívce.

Nebylo ani jediného důstojníka, ba ani prostého muže, který by se nechtěl účastniti této výpravy. Velitel vybral dvacet mužů a dva důstojníky, poručíky D'Arnota a Charpentiera. Jeden z člunů byl rychle vypraven k lodi, aby přivezl dostatečnou zásobu střeliva a karabin, poněvadž mužstvo bylo ozbrojeno jen revolvery.

Potom, když se Clayton tázal, jakým způsobem připadli na myšlenku, zakotviti zde a střílet z děla, kapitán Dufranne, velitel křižníku, vypravoval celou historii. Již před měsícem spatřili zde »Arrow« plující k jihozápadu. Když jí dali znamení, aby zůstala státi a poslala člun se zprávami, loď nasadila všechny plachty a snažila se uprchnouti. To bylo podezřelé. Vypálili proto za ní několik ran, ale brzy potom nastalo temno, a na další pronásledování nebylo lze pomýšleti. Druhého dne pak zmizela z obzoru úplně. Potom křižovali podél břehu sem i tam několik týdnů a zapomněli skoro docela na tuto příhodu, když jednoho dne hlídka spatřila plavidlo, kymácející se bezradně v silném vlnobití a zřejmě postrádající řádné obsluhy.

Když připluli blíže k této lodi, byli překvapeni, když shledali, že je to totéž plavidlo, které před nimi uprchlo před několika týdny. Přední plachta byla ještě napiata, jakoby se mužstvo ještě pokoušelo udržeti ji po větru, ale plachtovina byla divokým větrem rozbita a roztrhána na kousky.

Za bouře, jež zuřila, bylo velmi obtížno i nebezpečno vysaditi na ni posádku. A tak, poněvadž na její palubě se nejevilo ani známky života, rozhodl se vyčkati, až by se moře poněkud uklidnilo. Ale právě v tom okamžiku spatřili mužskou postavu, jež se vyšplhala do ráhnoví a mávala kusem látky na znamení, že v zoufalství je třeba lodi pomoci.

Ihned spustili člun a osadili jej posádkou. Po několika nezdařených pokusech podařilo se jim dostat se na palubu. Pohled, který se naskytl Francouzům, když se dostali na záhadnou loď, byl úžasný.

Asi tucet mrtvých a umírajících mužů válelo se po palubě v pestré směsi. Dvě mrtvoly byly ohryzány — jako by byli na palubě řádili vlci. Francouzům se podařilo po dlouhé námaze napatit plachty. Trosečníci, přeživší katastrofu, která loď stihla, byli sneseni a pečlivě umístěni na lůžkách. Mrtvoly zavinuty do plachet a spuštěny po krátké modlitbě do moře.

Nikdo z přeživších nebyl při vědomí, když Francouzi vstoupili na loď. I ten něbožák, který jim dal znamení, spadl na palubu a pozbyl smyslu.

Netrvalo dlouho a francouzští námořníci seznali, co bylo příčinou neštěstí. Na celé lodi nebylo ani hltu vody aniž jiného nápoje, ba ani po potravě nebylo sledu.

Rychle byl vyslán člun pro vodu, léky a zásoby jídla. Když bylo užito těchto prostředků, několik mužů nabylo vědomí a vypravovalo, co se přihodilo. První část jest již čtenářům povědomá.

Když po zavraždění Snipesa a ukrytí pokladu vzbouřenci vypluli opět na širé moře, střetli se s křižníkem. Pronásledování nahalo jim tolik strachu, že se dali napříč po Atlantickém oceánu, chtějíce mu uniknouti. Ale po několika dnech, shledavše, že skrovné zásoby potravy i vody byly vyčerpány, obrátili se opět k východu.

Poněvadž na palubě lodi nebylo pranikoho, kdo by jí byl uměl řídit, brzy vznikly rozpory o tom, kde se vlastně ocitají. Po třídenní nové cestě, když nezahlédlí pevninu, dali se opět

k severu, poněvadž se obávali, že je severní vítr, který po celou tu dobu mocně vál, zanesl příliš daleko k jihu.

Tak pluli k severo-severovýchodu po dva dny, když byli překvapeni mlhou, která potrvála celý týden. Voda jim došla do poslední krůpěje, a zásoby potravin stačily již sotva na jediný den.

Poměry na lodi se rychle horšily. Jeden z mužů sešlél a skočil do moře. Brzy potom jiný si prořízl tepny a pil svou vlastní krev. Když zemřel, shodili jej rovněž do moře, ačkoliv se již tehdy ozývali mezi nimi lidé, chtějící podržeti mrtvolu na palubě, aby ji mohli snísti. Hlad byl příčinou, že se měnili z lidí v hyeny.

Dva dny před tím, než se setkali s křižníkem, zeslábli tak, že již nemohli pracovati a za jediný den pozbyli tří druhů. Příštího dne pak shledali, že kdosi v noci část jedné mrtvoly snědl.

Toho dne leželi bezmocně na palubě, měříce se divokými, šílenými zraky, a příští noci byly obě druhé mrtvoly zbaveny téměř všeho masa.

Tím nabyli zase trochu sil, ale ježto nebylo vody, upadli brzy opět ve strašnou ochablost, a nastávalo nové umírání. A tehdy se objevil křižník.

Takto ti, kteří byli ještě schopni života, když se zotavili, vyprávěli své příhody kapitánovi. Ale bohužel — byli to jen prostí plavci, ani přibližně neumějící určití místo, kde byl professor Porter a jeho společníci vysazeni na pevninu. A tak nezbylo nic jiného, než aby křižník plul pomalu podél pobřeží k severu v do-
střehu země, při čemž jeho posádka prohlížela břehy a občas vypalovala ránu z děla, aby upozornila tam vyhostěné Evropany, že se pomoc blíží.

Zatím co kapitán vyprávěl tyto podrobnosti, vrátil se člun se zásobou zbraní a střeliva. A za několik minut poté malá četa námořníků, oba francouzští důstojníci společně s professorem Porterem a Claytonem se vydali na výpravu za nešťastnou a pravděpodobně již ztracenou Jane Porterovou.

Kapitola XX.

D ě d i č n o s t.

Když Jane Porterová viděla se unášenou jako zajatkyňě podivným lesním tvorem, který jí zachránil život ze spárů divokého opa, snažila se zoufale vydrati se z jeho moci, ale silné paže ji držely tak snadno, jako by byla novorozeným děckem; rozdíl byl jen v tom, že ji tiskly pevněji, když napjala všechny své síly.

A tak posléze se vzdala všech dalších, beznadějných pokusův a spočinula klidně v jeho náručí, pohlížeje z pod polo-zavřených víček na obličej muže, který ji unášel rychle a snadně spleťtým labyrintem džungle.

A obličej ten byl půvabný neobyčejně.

Byl to dokonalý typ zdatného mužství, nepokaženého mrzkými neřestmi ani pokořujícími vášněmi. Neboť ačkoliv byl Tarzan z rodu Opic zabíječem mužů i šelem — zabíjel přece bez vášně — asi tak, jako lovec zabíjí zvěř — vyjma těch několika málo příležitostí, kdy zabil z nenávisti. Ale ani tehdy to nebyla taková zavlá nenávist, jaká bývá vlastní lidem. Když Tarzan zabíjel, nestahovaly se jeho rysy záštítem a zlobou — ne — Tarzan se častěji při tom usmíval a tento úsměv stal se základním rysem jeho krásy.

Čeho si Jane Porterová obzvláště všimla, když spatřila Tarzana vrhat se na Terkoze — byl jasně červený pruh na jeho čele, táhnoucí se od levého oka až k týlu. Ale když nyní pohlížela do jeho obličej, zpozorovala, že tento pruh zmizel a jen úzká, bílá jizva značila to místo.

Když spočinula pokojně v jeho objetí, pocítila, že jeho stisk povolil. Potom pohlédl jednou přímo do jejího obličej a usmál se tak, že děvče raději zavřelo oči, aby zapudilo vidění této sličné, neodolatelné tváře.

Náhle jal se Tarzan stoupati po stromech a Jane Porterová, dívíc se sama sobě, že nepocituje strachu, počala si uvědomovat, že se nyní cítí v mnohém ohledu bezpečnější, než se cítila kdy jindy. A tak, ležíc klidně v objetí tohoto neznámého lesního boha, byla unášena hlouběji a hlouběji do divokých pustin neprozkoumaného pralesa.

A když počala mysliti, oči majíc zavřeny, a představila si hrozný osud, kterému spěla vstříc — stačilo, aby je trochu otevřela a zahlédla ušlechtilou tvář záhadného cizince — a všechny obavy zmizely rázem. Ne — tento člověk jí nikdy neublíží. O tom byla pevně přesvědčena.

Tak pokračovala jejich cesta hustým listovím, které, jak se zdálo, tvořilo neproniknutelnou stěnu, ale které se vždy jako zázrakem otvíralo před tímto lesním bohem v cestu, která se opět za nimi zavírala, když jí prošli. A ačkoli nahoře, dole i po stranách nebylo nežli spleť změt větví, větviček i listů, přece je ani jediná větévka neškrábala.

Tarzanova mysl byla plna podivných a naprosto nových myšlenek. Zde bylo něco, co se mu ještě v životě nepříhodovalo. Zmocnil se ženy. A Tarzan chápal, že se musí nyní chovati jako člověk a ne jako opice. Prvotní záchvat jeho vášně pominul a nyní počal pracovati mozek.

A tak nyní shledal, že myslí na to, jakému osudu by byla propadla dívka, kterou unášel, kdyby ji byl nezachránil z moci Terkozovy. Proč ji Terkoz ihned neusmrtil, to věděl dobře a nyní počal srovnávat svoje úmysly s úmysly Terkozovými. Pravda — bylo to zákonem v džungli pro samce, aby se zmocnil samice násilím. Ale mohl se Tarzan řídit zákony divokých šelem? Což nebyl mužem? Ale jak to dělali tedy mužové? To bylo pro něj hádankou, neboť toho nevěděl.

Přál si, aby se mohl zeptati dívky a tu mu napadlo, že mu již odpověděla tím, že se mu bránila, že se mu pokoušela uniknouti a zapuditi ho.

Ale nyní dospěli k cíli a Tarzan z rodu Opic s Janou Porterovou ▼ náručí se svezl lehce na drn mýtiny, kde veleopové odbývali svoje porady a tancovali divoký tanec Hliněného Bubna.

Ačkoliv urazili mnoho mil, bylo ještě odpoledne, a lesní amfiteatr byl zaplaven tlumeným světlem slunce, které pronikalo hustým listovím. Zelený trávník vůkol byl chladný a měkký. Hluk džungle pronikal sem jen slabounce z dále, a připomínal hukot moře, tříštícího se kdesi daleko o pobřeží.

Tarzan usadil Jane na trávník, rozhlédl se kolem dokola a znova vyskočiv na strom, zmizel v korunách stromů. Dívka se tomu podívala. Kam šel? Což ji opravdu chtěl zanechat zde?

Rozhlédla se znepokojeně. Každá liana, každé křoví zdálo se jí skrýší nějaké divoké a veliké šelmy, číhající jen na příležitost, aby jí zafala blýskavé tesáky do těla. Každý zvuk, který zaslechla, zpracovala její předrážděná obrazotvornost v kradmé plížení se nějakého tvora, který se krčil ke skoku, aby ji neočekávaně přepadl.

Jaký to byl rozdíl od té doby, co ji opustil!

Seděla tak po několik minut, jež připadaly jí dlouhými hodinami, očekávajíc každé chvíle, že bude napadena nějakým zvířetem. Ale náhle za sebou zaslechla tichý zvuk. S výkřikem vyvržila se na nohy a obrátila se.

Za ní stál Tarzan s plným náručím zralých a nádherných lesních plodů.

Jane Porterová vydechla radostně a byla by málem upadla, kdyby jí byl Tarzan neuchopil do svého náručí, pustiv z rukou ovoce, které přinesl.

Jane neztratila vědomí, ale přivinula se těsně k němu, chvějíc se jako postrašené ptáče.

Tarzan hladil její vlas, a snažil se ji utiшитi právě tak, jako to dělávala Kala s ním, když byl postrašen, jsa ještě mláďetem, lvicí Saborou, anebo hadem Histahem.

Jednou přitiskl svoje rty na její čelo, ale ona se nepohnula, nýbrž zavřela oči a povzdechla z hluboka.

Jane nemohla dobře rozeznati, co cítí, ba ani se o to nepokoušela. Jí stačilo, že se cítila bezpečnou v těchto silných pažích. O budoucnost se nestarala. Neboť to, co prožila v několika posledních hodinách, přimělo ji k tomu, že důvěřovala mu jako kterémukoliv z mužů, které znala po celé roky.

A když uvážila podivnost toho všeho, počínalo jí svítati v hlavě, že asi seznala něco, co dosud neznala — to jest lásku. Bylo jí to podivným, tak podivným, že se tomu usmála.

Stále se usmívajíc, odstrčila Tarzana jemně stranou, a pohlížejíc na něho polousmívavě, polouštěpačně, ukázala na ovoce na zemi a posadila se na kraj hliněného bubnu veleopů, poněvadž se hlad hlásil ke svému právu.

Tarzan rychle sebral ovoce a položil jí je k nohám. Potom se také usadil podle ní a otevřel nožem několik ořechů, aby je mohla snísti. Jedli společně mlčky, vrhající na sebe občas pokradmé pohledy, až konečně Jane Porterová vypukla v srdečný smích, ku kterému se Tarzan ihned přidružil.

»Přála bych si, abyste uměl anglicky,« řeklo děvče.

Tarzan potřásl hlavou a výraz dojmavé touhy se zjevil v jeho očích, vystřídav veselost, která z nich dosud zářila.

Potom se Jane pokoušela s ním hovořiti po francouzsku, ba i po německu, ale tu se sama musila dáti do smíchu své výslovnosti.

»Je to jedno,« řekla mu zase anglicky. »Vý rozumíte mé němčině právě tak, jako jí rozuměli v Berlíně.«

Tarzan ale již přišel na myšlenku, jak se s ní dohovoreti. Mezitím, co ona hovořila, měl dosti času, aby si v duchu opakoval vše, co dělali mužové i ženy v knihách, které přečetl v chatrči. Právě tak chtěl jednati i on nyní.

Zdvihl se znovu a odcházel do houštiny a dříve než zmizel, pokusil se vysvětliti posuňky, že se zase brzy vrátí. A to se mu podařilo tak dobře, že Jane Porterová porozuměla všemu a nebála se více, když odešel.

Za to zmocnil se jí pocit samoty a touhy po něm, a Jane utkvěla toužebně očima na skulině mezi stromovím, v které Tarzan zmizel. A zrovna tak, jako před tím, byla překvapena tichým zvukem za sebou. Rychle se ohlédla a hle, — byl to skutečně on s velikou otepí větví v náručí.

Potom se Tarzan vrátil do džungle znovu a v několika minutách byl tu opět s velkým chuchvalcem měkkých travin a

mechu. Ještě dvakrát odešel, až konečně měl dostatek materiálu, potřebného ke stavbě, kterou zamýšlel.

Na to rozprostřel mech i traviny po zemi a utvořil z nich tak hebké lože. Nad ním upevnil mnoho větví, takže tvořily kryt a tento kryt pokryl velikými palmovými listy.

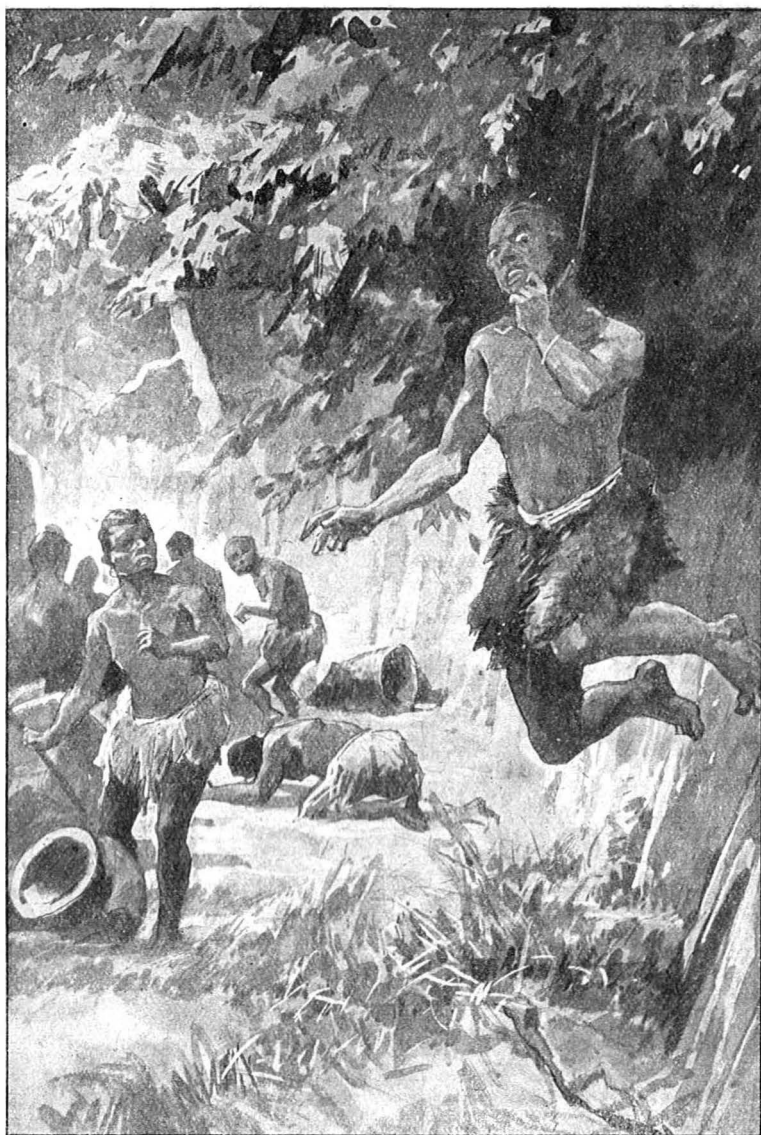
Potom zase usedli oba na pokraji hliněného bubnu a pokoušeli se rozmlouvati znovu znameními. Jane Porterová si povšimla při tom zlatého, démanty vykládaného medaillonu, který visel na řetízku Tarzanovi kolem krku. Tento škvost vzbudil její pozornost i podivení. Ukázala na něj a Tarzan jej sejmul se šije a podal jí jej trochu neohrabaně.

Jane viděla na první pohled, že to bylo dílo zručného umělce, a že démanty byly velmi čisté i mistrně zasázeny. Ale pokud se tvaru týče — bylo zřejmo, že pocházejí z doby dávno uplynulé, neboť řezání nebylo více moderní. Obrací jej v ruku, zpozorovala, že se dá otvírati a stiskla péro, které jej zavíralo. Medaillon se otevřel; uvnitř nacházelo se po obou stranách po miniatuře, namalované na malé plošce ze slonoviny.

Jedna z těchto miniatur představovala krásnou mladou ženu, a na druhé byla podobizna muže, značně však již vybledlá a téměř nerozeznatelná.

Jane se podívala na Tarzana a shledala, že se opírá o ni, dívaje se s užaslými zraky na drobnomalby, které objevila. A nyní vztáhl ruku, vzal jí medaillon z ruky a prohlížel podobizny v něm s neklamnými známkami překvapení a zájmu, jaký v nás vzbuzují věci dosud nevidané. Jeho chování jasně označovalo, že je ještě nikdy před tím neviděl, ba že ani nepochopil, jak se medaillon otvírá.

To přimčelo Jane Porterovou, že se opět zamyslela nad tím, jakým způsobem asi se dostala tato překrásná ozdůbka do rukou této divoké a kruté bytosti z nepropátrných džunglí Afriky. A ještě podivuhodnějším bylo, že by medaillon mohl obsahovati podobiznu někoho, kdo by mohl být bratrem, nebo spíše otcem tohoto lesního poloboha, který vůbec ani nevěděl o tom, že může medaillon otevřít.



Zmítajíc se a vyrážejíc ze sebe pronikavé zvuky.

Tarzan polhlížel stále ještě upřeně na obě podobizny v medaillonu. Náhle sejmul toulec se zad, vysypal z něho šipy, a sáhnuv do jeho nitra, vylovil z něho jakýsi předmět, zabalený do měkkých listů a ovázaný pevně vlákny dlouhých travin.

Opatrně rozbalil tento poklad a odstraňuje pozorně jednu vrstvu listů za druhou, vytáhl z něho konečně fotografii a ukázal ji Jane Porterové, dotýkaje se prstem podobizny mladého muže i na papíru i v medaillonku.

Tato fotografie popletla mladou dívku ještě více, neboť bylo nade vši pochybnost zřejmo, že to byla jen jiná podobenka téhož mladého muže, který byl vymalován také v medaillonku.

Když se znovu podívala na Tarzana, shledala, že se na ni dívá velmi udiveně. Zdálo se, jakoby se pokoušel pronést nějakou otázku.

Děvče ukázalo na fotografii, na miniaturu a potom na něho samého, jako by se chtělo otázt, jsou-li to jeho podobizny, ale on jen znovu potřásl záporně hlavou, a potom pokrčiv bezradně svými mocnými rameny, vzal ji fotografii z rukou, zabalil ji opět pečlivě a umístil ji znovu na dně svého toulce.

Několik okamžiků seděl tiše upíraje své oči k zemi, mezitím co Jane Porterová držela malý medaillon v ruce, obracejíc jej sem i tam, a snažíc se nalézt nějaké jiné známky, které by ji přivedly na stopu totožnosti těch, které miniatury zobrazovaly.

Konečně ji napadlo prosté rozuzlení této záhady.

Medaillon patřil lordu Greystokeovi a podobizna zobrazovala jeho i lady Alici. Toto divoké stvoření našlo je prostě v chatrči na pobřeží. Jak to bylo pošetilé ocl ní, že nepřipadla na toto rozřešení dříve.

Ale bylo tu něco, co nemohla rozluštit a to byla nápadná podoba tohoto lesního poloboha s lordem Greystokem. To bylo skutečně podivné, neboť bylo těžko představit si, že by tento nahý divoch mohl býti anglickým lordem.

Konečně Tarzan vzhlédl k dívce, prohlížející stále ještě medaillon. Co znamenaly podobizny v něm, nemohl se dohadnouti, ale to pochopil velmi dobře, že ji tato lesklá drobnůstka zajímá.

Jane zpozorovala, že se na ni dívá a domnívala se, že chce klenot zpět i podala mu jej. Tarzan jej vzal sice od ní, ale ihned roztáhnuv řetízek svýma rukama, zavěsil jí jej kolem krku, usmívaje se překvapení, které se zračilo v jejích rysech nad tímto neočekávaným dárkem.

Jane potřásla silně svojí hlavou a chtěla mu medaillon vrátiti, ale Tarzan tomu nedovolil, chopil se obou jejích rukou a drže je pevně ve svých, aby nemohla řetízek sejmouti.

Ustala tedy konečně a usmávši se zdvihla medaillon ke svým rtům, políbila jej a povstavši uklonila se mu maličko.

Tarzan nevěděl sice, co to vše znamená, ale dovtípil se, že to je asi její způsob poděkování za dar, který musí opřítovati. Proto povstal také, políbil medaillon právě tam, kde se ho dotkly její rty a uklonil se jí hluboce.

Byla to majestátní a půvabná poklona provedená s důstojností i svižností starého dvořenína, ač si toho Tarzan nebyl sám ani vědom. Jane se usmála znovu.

Ale již se pomalu stmívalo. Pojedli znovu ovoce i ořechů, které Tarzan přinesl a potom povstav, pokynul dívce, aby ho následovala k jeho podivné chýši z travin a větví.

Poprvé za celou dobu, co byla s ním, pocítila Jane úzkost a Tarzan shledal, že se k němu chová zase odpudivě.

Ale Tarzan se značně změnil za těch několik hodin, co byl s děvčetem pohromadě. Nebyl to již naprostý divoch, neboť dědičnost promluvila v jeho bytosti. Nestal se sice rázem uhlazeným gentlemanem, ale v jeho bytosti se zrodila touha, aby se zavděčil ženě, kterou miloval, a aby jí učinil vše po vůli, cokoliv by jí viděl na očích.

A tak Tarzan učinil vše, co bylo možné, aby Jane přesvědčil o její naprosté bezpečnosti. První bylo, že odpíal pochvu s nožem a podal jí ho, ukazuje znovu na chatrč, kterou pro ni zbudoval. Dívka porozuměla a vzavši nůž, vstoupila dovnitř a položila se na lože z měkké trávy, zatím co Tarzan, uloživ se u vchodu chýše, zatarasil ho svým mohutným tělem.

A tak našlo je i slunce, vycházející za jitra na obzoru.

Když se Jane Porterová vzbudila, nemohla si z počátku vzpomenouti na podivné příhody předešlého dne, a tak zírala udiveně na podivné okolí, jež ji obklopovalo, — na malou chatrč z větví a listí, na lože z měkké trávy i na neznámý výhled do lesní mýtiny, který se jí naskytoval.

Ale pomalu se jí počalo vše rozjasňovati. A potom v jejím srdci se zrodil mocný údiv — i pocit díků k Neznámemu, který způsobil, že prošla bez úhony tolika nebezpečstvím.

Jane se pomalu vychýlila z přístřešku, aby se podívala po Tarzanovi. Byl pryč. Ale tentokrát nepocítila již strachu, neboť byla přesvědčena o tom, že se vrátí.

V trávě, která ležela před vchodem její chýše, spatřila dosud zřetelný otisk jeho těla. Ano — zde ležel po celou noc, hlídaje ji a chráně svým tělem a jen jemu mohla býti vděčnou za to, že mohla klidně a bezpečně spát.

Kdo také mohl pocítovati strachu, když on byl na blízku? Byl vůbec ještě na světě jiný muž, s kterým by se mohla cítiti v bezpečí uprostřed této strašné africké džungle? Ah, — vždyť nyní se nemusila báti ani leopardů, ani lvů.

Jane, zaslechnuvši jemný šustot ve větvích pohlédla vzhůru, a spatřila mrštnou postavu Tarzanovu smeknuvši se s nedalekého stromu. A když on zachytil její pohled, rozprostřel se mu po obličeji radostný a zářivý úsměv — též úsměv, kterým získal již předešlého dne její důvěru.

Když se k ní blížil, srdce její bilo rychleji, a její oči se rozzářily tak, jako nikdy ještě před tím, když se k ní přibližoval jiný muž.

Tarzan opět sbíral venku lesní plody a nyní je položil před ní u vchodu chýše. Usedli znovu a pojedli společně.

Jane Porterová marně se snažila uhodnouti, jaké měl vlastně záměry. Dopraví ji zpět na pobřeží, — či podrží si ji zde u sebe? Ale náhle si uvědomila, že se jí tato otázka příliš mnoho nedotýká. Bylo to snad proto, že se o to nestarala? Jane si počala uvědomovati také, že je úplně spokojena, ba že dokonce je ráda tomu, že zde může seděti s tímto usmívavým obrem, a pojídati

s ním plody lesního ráje v odlehlých končinách africké pustiny. Ano — byla tomu ráda, ba dokonce byla i šťastna.

A to bylo nepochopitelné. Její rozum jí říkal, že by vlastně měla být trápena divokou úzkostí, že by se měla chvěti strachem a hroznými předtuchami, ale místo toho se její srdce radovalo, a ona se usmívala na muže, který seděl vedle ní.

Když skončili svoji snídani, Tarzan se vrátil k chatrči a našel svůj nůž. Děvče na něj úplně zapomělo a nyní si uvědomilo, že zapomělo i na strach, který je donutil, aby jej na večer od Tarzana přijalo.

Naznačiv jí znamením, aby ho následovala, Tarzan se ubíral ke stromům na kraji mýtiny a uchopiv ji silnou paží, vznesl se s ní do větví stromů. Jane pochopila ihned, že ji odnáší zpět na pobřeží k jejím lidem, ale to nemohla pochopiti, proč se jí náhle zmocnil pocit opuštěnosti i žalu.

Po celé hodiny vznášeli se spolu ve větvích stromů.

Tarzan z rodu Opic nespěchal, neboť hleděl pokud možno nejdéle prodloužit tuto cestu se sladkým břemenem kolem svého krku, a proto nezaměřil přímo k pobřeží, nýbrž bral se delší, ale pohodlnější cestou, která se uchylovala od původního směru silně k jihu.

Několikrát se také zastavili, aby si odpočinuli. Tarzan sice nebyl unaven, ale tyto krátké odpočinky byly mu zdrojem mnoha radostí. V poledne pak učinili delší zastávku u potoka, kde uhasili žízeň a pojedli znovu.

Slunce schýlilo se již k západu, když dospěli na malou mýtinu nedaleko pobřeží, a Tarzan sestoupiv s vysokého stromu na zem, rozhrnul bujný podrost, který bránil rozhledu a ukázal Jane Porterové chatrč, která byla odsud viditelná.

Dívka jej vzala za ruku, chtějíc jej dovésti k chatrči, neboť chtěla sdělit otcí, že to byl muž, který ji zachránil před smrtí, ba před něčím ještě horším, nežli byla smrt, — že to byl její ochránce, který o ni pečoval tak, jako by dovedla o ni pečovati jen matka.

Ale v obličejí divokého tvora se opět zjevil výraz plachosti a bázlivosti a Tarzan vyprostiv svou ruku z jejího potrásl záporně

hlavou. Jane přiblížila se těsně až k němu, pohlížeje na něj prosebnými očima, neboť nemohla dobře snést myšlenku, že by se měl vrátit zase sám do strašlivé džungle. Ale Tarzan potřásl ještě hlavou. A pak náhle přivinul ji k sobě. Chtěl ji políbiti. Ale prve, než tak učinil, pohlédl do jejích očí, jakoby chtěl vypátrati, bude-li tím potěšena, anebo ne.

Děvče okamžik váhalo, ale potom, pochopivši pravdu, ovínilo paže kolem jeho šíje, přitulilo se k němu a políbilo jej. —

»Já tě miluji — miluji,« řeklo tiše.

Ale právě v tom okamžiku dolehl k nim slabý zvuk innoha výstřelů z pušek. Tarzan i Jane Porterová pozdvihli hlavy.

Z chatrče na břehu vyšli pan Philander a Esmeralda.

S místa, kde stál Tarzan a Jane Porterová, nebylo možno viděti obě lodi kotvící v zátoce. Tarzan ukázal směrem, odkud se ozval zvuk výstřelů, dotekl se vlastních prsou a ukázal znovu. Porozuměla. Chtěl odejít a přispěti na pomoc jejím druhům, kteří byli patrně v novém nebezpečí.

Políbil ji ještě jednou.

»Vrať se ke mně,« zašeptala. »Budu na tě čekati — vždy.«

Tarzan zmizel v pralese a Jane Porterová vystoupila na mýtinu před chatrčí. První ji užířel pan Philander. Bylo již temno a učenec byl velmi krátkozraký.

»Esmeraldo! Rychle zpět do chatrče! Je tu opět lvice! Bože můj!«

Esmeralda se nijak nesnažila přesvědčiti se o pravdivosti slov páně Philandrových. Slova jí stačila. Skokem octla se uvnitř chatrče a přirazila za sebou dvéře s překvapující silou i rychlostí, sotvaže pan Philander dořekl její jméno. A tak to »Bože můj!« které pan Philander pronesl, se vztahovalo k jeho trapné situaci, v které se ocitl — před dveřmi, které Esmeralda z vnitřku uzavřela.

Učenec bil zuřivě a zoufale do pevných dveří.

»Esmeraldo! Esmeraldo! Pusť mne dovnitř!« křičel zoufale.
»Lev mne požírá!«

Černoška myslila, že zvuky ran, kterými se domáhal přístupu, pocházejí od lvice a proto podle svého zvyku omdlela.

Pan Philander vrhl za sebe ustrašený pohled.

Hrůza! Ten podivný tvor byl nyní již těsně za ním. V smrtelné úzkosti pokusil se vyšplhati na střechu chatrče a skutečně se mu podařilo vyšplhati se půlí těla přes její okraj. Několik okamžiků visel tak, zatímco křečovitě ruce do zvetšelych došků, ale pojednou kus došku povolilo a pan Philander spadl dolů.

Ale v tomtéž okamžiku, kdy dopadl na zem, zrodila se v jeho duchu náhlá a skvělá myšlenka. Pan Philander četl kdesi, že lvi a lvice neublížili lidem, kteří se stavěli mrtvými. A tak zůstal ležeti právě v takové posici v jaké dopadl na zem, s rukama i nohama roztaženými, ztuhnul jak mrtvola.

Jane Porterová, neboť ona byla lvicí, která měla nebohého pana Philandra pozřít, pozorovala jeho podivné počínání s úsměvem. Leč nyní již nemohla se zdržeti. Z hrdla vydral se jí smích. Byl to jen kratičký trylek, který ihned potlačila, ale to stačilo. Pan Philander se otočil na bok a díval se na ni. Konečně ji rozeznal.

»Jane!« vzkřikl. »Jane Porterová! O bože můj.«

S tímto výkřikem vzhopil se střelhibitě na nohy a běžel k ní, neboť nemohl uvěřiti tomu, že by to byla ona, a že by byla ještě na živu.

»Bože můj!« opětoval. »Odkud jste přišla? Kde jste, prosím vás, byla? Jak — —?«

»Smilování, pane Philandře,« přerušila jej dívka. »Jak vám mohu odpovědět na tolik otázek najednou?«

»Dobře, dobře,« odpověděl pan Philander. »Bože můj! Já jsem tak překvapen, když vás vidím opět zdravu a v bezpečí, že jsem sotva s to pochopit, co sám mluvím. Ale nyní pojdte, prosím vás, a vypravujte mi, co se vám vlastně přihodilo.«

Kapitola XXI.

O s a d a m u k .

Když malá četa námořníků bloudila v džungli, pátrajíc po stopách Jane Porterové, bylo stále zřejmějším, že toto pátrání bude úplně marným. Jenom žal starého muže a beznaděj, která se zračila v očích mladého Angličana, zabránily dobrosrdečnému poručíku D'Arnotovi, aby se nevrátil.

D'Arnot myslel, že bude aspoň možno naléztí tělo nebohé dívky, anebo, lépe řečeno, jeho žalostné zbytky, poněvadž byl přesvědčen o tom, že byla zabita a pohlcena nějakou šelmou. Rozvinul tedy své lidi ve střelecký řetěz již na místě, kde byla Esmeralda nalezena a tak postupovali, roztaženi dosti daleko od sebe, namáhavě ku předu, klopýtající přes kořeny stromů a zaplétající se občas do téměř neproniknutelných houštin anebo lianových spleť.

Pochod pokračoval pomalu. Poledne zastihlo je v džungli, jen několik málo mil ve vnitrozemí. Zastavili se, aby si odpočinuli a posilnivé se, vydali se znovu na cestu. Tentokrát se zdálo, že se na ně usmívalo štěstí, neboť za nedlouho jeden z mužů oznámil, že našel dobře znatelnou i schůdnou stezku.

Byla to stará sloní stezka a D'Arnot poradiv se s professorem Porterem i Claytonem, se rozhodl, že ji bude sledovati. Stezka vinula se džunglí k severovýchodu a celý řetěz střelců postupoval po ní nyní husím pochodem.

V čele tohoto řetězu se nacházel D'Arnot sám. Cesta byla schůdná a Francouz se ubíral rychle ku předu, sledován professorem Porterem. Ale poněvadž stařec mu nemohl stačiti, opožďoval se a tak se stalo, že mezi oběma vznikla pomalu prostora, která měřila několik set metrů.

A právě tehdy shledal statečný námořník, že byl obklopen půl tuctem černých válečníků. D'Arnot vykřikl, aby varoval sledující ho mužstvo, ale dříve nežli mohl použít zbraně, byl sražen k zemi, svázán a odvečen do pralesa.

Nicméně jeho výkřik byl slyšen námořníky, kteří následovali za profesorem Porterem. V jediném okamžiku dali se rychle do běhu, aby přispěli svému důstojníkovi ku pomoci, míjeje při tom profesora Portera, který zůstal udiveně státi.

Ale když přiběhli k místu, kde byl D'Arnot zajat, vylétlo z houštiny kopí, které proklálo jednoho z nich. A hned nato následovala pravá prška oštěpů. Námořníci ulehnuli a vypálili salvu do křoví, odkud byly oštěpy hozeny.

Tu již doběhl i zbytek čety a salva za salvou sledovala neviditelného nepřítele. To byly výstřely, které zaslechl Tarzan s Jane Porterovou.

Poručík Charpentier, který se nacházel na zadním konci řetězu, dospěl nyní také na místo přepadení a zvzděv, co se přihodilo, převzal velení a vrhl se první do houštin džungle. Mužstvo ho následovalo, ale již po několika krocích bylo zapleteno v boj asi s padesáti válečníky z osady krále Mbongy.

Křivé africké nože, oštěpy, pažby karabin i lodní tesáky skřížily se na několik minut v krvavém zápase, ale brzy potom domorodci prchli do džungle, zůstavivše vítězné Francouze na bojišti. Ale vítězství bylo draze zapláceno. Čtyři z dvaceti námořníků byli mrtví, a tucet ostatních byl poraněn, nehledě k tomu, že poručík D'Arnot zůstal pohřešovaným. Noc blížila se rychle a osud výpravy byl zhoršen ještě více tím, že nyní nemohli nalézt sioní stezku, kterou v zápalu bitevním opustili.

Nezbývalo nic jiného, nežli aby rozbili tábor na tom místě, na němž se právě nalézali, a setrvali tu až do rána. Poručík Charpentier ihned poručil, aby džungle kolem byla vymýcena a kolem ležení byla zbudována provisorní hradba z křovin, které padly pod tesáky námořníků.

Tato práce byla skončena až pozdě v noci. Mužstvo rozdělalo mocný oheň, a při jeho svitu bylo vykonáno vše, co mohlo

posloužiti k odražení útoku domorodců, nebo divokých šelem. Do rolí tohoto ležení byly pak postaveny hlídky, a zbytek mužstva rozložil se kolem ohně, aby si odpočinul.

Černoši, kteří se zmocnili D'Arnota, nečekali na boj, který se rozvínil mezi jejich druhy a námořníky, ale táhli nešťastného poručíka s sebou po postranní stezce, až konečně s ním dospěli k prostranné mýtině, na níž se černaly palisády i střechy jejich osady.

Bylo již úplně temno, když sem dospěli, ale hlídači spatřili přibližující se hlouček a rozeznali ihned, že to jsou domácí bojovníci, kteří vlekou zajatce.

Uvnitř ohrady rozlehl se křik a hned na to se vrata její otevřela, a velký zástup žen, dětí i mužů se vyřítíl ven a běžel jim vstříc.

A tehdy zažil francouzský důstojník dobrodružství, které mohl počítati k nejstrašnějším, jaké ho kdy potkaly na zemi — přivítání bílého zajatce v osadě afrických lidojedů.

D'Arnot byl napaden celým zástupem těchto rozzvášněných divochů, kteří ho bili pěstmi i holemi, kamením a jinými předměty, rozdírající jeho šatstvo i kůži svými nehty. Netrvalo to dlouho a s jeho těla byl stržen i poslední kousek šatstva a na jeho nahé tělo dopadaly kruté a nemilosrdné rány, způsobující mu strašlivou bolest. Ale Francouz snášel vše se zaťatými zuby a nevydal ze sebe ani hlásku a jen v duchu se modlil, aby ho z těchto strašných muk vyprostila rychlá a milosrdná smrt.

Ale tato smrt nepřicházela tak rychle, jak by si byl přál. Bojovníci kmene brzy zahnali ženy i děti od něho. Zajatec měl být umučen daleko raffinovanějším způsobem, nežli bylo pouhé ubití. Na okamžik ustala tato nesnesitelná trýzeň a D'Arnot byl doveden doprostřed osady, kde byl přivázán pevně k velikému kolu.

Část žen se rozprchla po chatrčích, aby opatřila hrnce a vodu, v níž měly být zbytky nešťastníkovy mrtvoly uvařeny, druhá část rozdělala několik ohňů, poněvadž všichni očekávali, že bude zajatců více, když se dozvěděly o tom, že zbytek válečníků Mbongových se zapletl do šarvátky s hloučkem námořníků.

Z té příčiny byla slavnost umučení D'Arnotova odložena až do té doby, dokud by se ostatní válečníci nevrátili. A brzy potom počal kolem nešťastné oběti příšerný tanec smrti.

Poloomdlévaje bolestí a vysílením pozoroval D'Arnot šílený rej, který mu připadal jako strašné blouznění, anebo příšerný noční sen, z něhož se musil dříve nebo později probuditi.

Sveřepé, zvířecí obličej, pomalované barvami, ohromná ústa a tlusté převislé pysky, žluté zuby spilované do hrotů — oči, jejichž bělmo se rychle obracelo a pohybovalo, lesknoucí se nahá těla — i blysknavé hroty oštěpů — to vše vypadalo jako fantastická ilustrace nějaká, znázorňující peklo.

Divoká těla, opisující veliké kruhy, tančící a zmítající sebou, blížila se stále víc a více. Kruh se zúžoval. A pojednou vylétl oštěp a dotkl se jeho paže. Pronikavá bolest a pocit, který způsobovala teplá krev, tekoucí po jeho rameni, přivedla ho opět k vědomí. Byl beznadějně ztracen.

A opět zasáhl ho oštěp, druhý a třetí. D'Arnot zavřel oči a zafal zuby, aby nevydal ze sebe výkřik. Chtěl zemřít jako statečný voják a gentleman.

Tarzan nepotřeboval dlouhých výkladů, aby pochopil, co znamenaly ty vzdálené výstřely, které zaslechl. Rychle vyšvihl se do větví stromů, cítě ještě na svých rtech polibky Jane Porterové a s neuvěřitelnou rychlostí hnal se divokou pustinou přímo k osadě krále Mbongy.

Místo půtky ho nezajímalo. Těm, kdož byli v boji zabiti, nemohl více pomoci, ale mohl zachrániti ty, kteří upadli do moci

lidožroutů. A ti nemohli býti nikdy jinde, nežli v osadě Mbongově u velkého mučnického kolu.

Tarzan často před tím byl již svědkem výprav černých válečníků, kteří se pravidelně vraceli do osady se svými obětní, a nejednou pozoroval s výšin stromů hrůzyplné výjevy, které potom následovaly. A věděl také dobře, že divoši neotáleli nikdy dlouho s požitím masa svých zmučených obětí. Proto pochyboval již sám, že přijde ještě včas na pomoc.

Jindy Tarzan zůstával klidným, poněvadž oběti přivlékané do osady byli vždy černí lidé, kteří nebyli jeho bratry. Ale dnes tomu bylo jinak. Dnes jednalo se o bílé muže — o lidi jeho vlastní rasy, kteří možná právě nyní trpěli ďábelská muka v oné pochmurné, lesní pevnosti, obývané strašným, krvežíznivým lidem.

Zatím se snesla noc nad pralesem. A pojednou, když se vznášel vysoko nad zemí po vrcholcích stromů, zahlédl vzdálenou záři, která svítila na pravo od směru, jímž putoval. To musila být záře ohňů obou mužů, kteří hledali Jane a který rozdělali dříve, nežli byli přepadeni. Neboť Tarzan nevěděl ničeho o námořnících, kteří jim pomáhali.

Proto Tarzan nezamířil k tomuto ohni, nýbrž minul jej ve vzdálenosti asi půl míle. A byl to přece oheň Francouzů, kteří čekali na noční útok.

V několika minutách potom Tarzan dospěl ke stromům, které obklopovaly osadu krále Mbongy. Ach — jak se zdálo, nepřišel přece ještě pozdě! Či bylo již pozdě? Na první pohled se to nedalo určit. Postava u kolu byla nehybná, ale černí bojovníci stále ještě vrhali po ní své oštěpy.

Tarzan znal dobře jejich zvyky. Smrtelná rána nebyla ještě zasazena. Mohl určitě zcela přesně, jak daleko tanec pokročil.

Za nedlouho urízne Mbongův nůž jedno z uší nešťastné oběti — a to bude znamením, že konec začal, neboť brzy potom nezbude z onoho člověka nic, nežli zmlátající se masa zohavěného těla. Pravda — bude ještě žít, ale pak bude pro něj smrt jen pouhým dobrodiním.

Kůl, k němuž byla oběť přivázána, nebyl vzdálen ani čtyřicet stop od posledního stromu: Tarzan sejmul svůj provaz. A náhle se

nad hlavami tancujících černochoů rozlehnul strašný, bojovný skřek veleopa.

Tanečníci se zastavili tak náhle, jakoby byli ztuhli v kameny.

Sviště snesl se provaz opatřený smyčkou nad hlavami černochoů. V matné záři ohňů nebylo ho téměř viděti.

D'Arnot otevřel oči. Ohromný černocho, stojící zrovna proti němu, zvrátil se pojednou naznak, jakoby byl stržen nějakou strašnou, neviditelnou rukou.

Zmítajíc se a vyrážejíc ze sebe pronikavé zvuky, pohybovalo se černochovo tělo rychle směrem ke stromům. Divoši hleděli na toto strašné divadlo s divoce vyvalenýma očima.

A pojednou pod samými stromy, se tělo náhle zdvihlo přímo do výše a když zmizelo v listoví nahoře, postrašení divoši, křičíce hrůzou, dali se do šíleného úprku ku vchodu ohrady.

D'Arnot osaměl. Chvilku bylo ticho.

Byl sice statečným mužem, ale když zaslechl onen ohavný skřek, pocítil, jak mu přejel mráz zděšení po zádech.

Když zmítající se tělo černochovo zmizelo v husté koruně stromů, kam bylo vytaženo nějakou nadzemskou silou, D'Arnot pocítil znovu zamrazení, jako by se ho již dotýkala sama smrt. A když obrátil svoji pozornost na strom, v němž tělo zmizelo, zaslechl v něm šustot, jakoby se tam něco pohybovalo.

A v tom již se větve stromu ohnuly pod tíží lidského těla — pak se ozval praskot a černocho sřítíl se dolů pod strom, kde zůstal tiše ležeti.

Bezprostředně za ním následovalo jiné tělo — bílé — ale to zůstalo vzpřímené. Potom v záři ohňů spatřil poručík vysokého, štíhlého obra, vynořivšího se z temnoty stínů a spěchajícího k němu.

»Co to mohlo znamenati? Kdo to mohl býti? Pravděpodobně nějaký nový mučitel a zhoubce!«

D'Arnot vyčkával a jeho oči nepouštěly se zřetele muže, který se k němu blížil. Neznámý muž se na něho díval upřeně. Ale v jeho jasném pohledu nebylo nepřátelství. D'Arnot jaksi proti

svě vůli cítil, že to nemohou býti oči ukrutné bytosti, která by ho chtěla připraviti o život.

Bez jediného slova Tarzan z rodu Opie přeřízl provazy, které poutaly Francouze. D'Arnot vysílen mukami i ztrátou krve by se byl sřítíl k zemi, kdyby ho nebyly zachytly dvě silné paže.

Cítil ještě, že ho někdo zdvihl vysoko nad zem. Potom se mu zdálo, jakoby letěl kamsi. A konečně ztratil úplně vědomí.

Kapitola XXII.

Z á c h r a n n á v ý p r a v a.

Když se konečně rozednilo, malé ležení Francouzů poskytovalo truchlivý obraz, neboť všichni byli malomyslní a sklíčení.

Poručík Charpentier vyčkal ještě chvíli, až bylo úplné světlo a potom vyslal na všechny strany malé skupiny mužů, čítající po třech námořnících, aby zjistili, kde se nachází ztracená stezka. Po půl hodině hledání se ji konečně podařilo nalézt a výprava se dala na spěšný zpáteční pochod k pobřeží.

Nicméně šlo to přece pomalu, neboť účastníci byli nuceni nésti těla šesti mrtvých kamarádů, z nichž čtyři padli v boji a dva podlehli v noci ranám. Ostatně byli tu ještě jiní ranění, kteří nemohli také jít rychle.

Charpentier byl pevně odhodlán, vyžádat si na veliteli novou pomoc a potom sledovati domorodce a zachrániti D'Arnota.

Teprve pozdě odpoledne dospěla unavená a téměř vysílená výprava na pobřeží. Ale v tonitéž okamžiku skoro zapomněli všichni účastníci na útrapy právě prožité.

Když se vynořili z lesa a zahlédli chatrč, byla první osobou, kterou shlédli professor Porter a Cecil Clayton, Jane, která stála ve dveřích chatrče.

S výkřikem radosti i úlevy se vrhla k nim a ovinuvši své ruce kolem otcova krku, vypukla v pláč i slzy poprvé od té doby, co byli vysazeni na toto nehostinné pobřeží.

Professor Porter snažil se ze všech sil, aby potlačil a ovládl svoje pohnutí, ale napětí jeho nervů v poslední době bylo přílišné, a tak stařec, ukryv svůj obličej na rameni své dcery, zavzlykal tiše, jako unavené děcko.

Jane Porterová odvedla ho do chatrče, mezitím co Francouzi zaměřili k pobřeží, odkudž jim již několik druhů přicházelo vstříc. Clayton nechtěje otce a dceru rušiti, připojil se k Francouzům a zůstal s nimi až do té doby, kdy od břehu odrazil člun, v němž jel poručík Charpentier na loď, aby podal kapitánovi zprávu o nešťastném výsledku výpravy.

Tehdy se Clayton vrátil k chatrči se srdcem plným štěstí. Žena, kterou miloval, byla zachráněna.

Clayton nemohl pochopiti, jakým zázrakem mohla býti Jane zachráněna. Bylo to přímo neuvěřitelné, že byla ještě na živu.

Když se přiblížil k chatrči, spatřil ji, když opět z ní vycházela. Když ho spatřila, běžela ihned k němu, aby ho přivítala.

»Jane!« zvolal. »Bůh byl velmi milostivým k nám všem.«

Clayton ji nikdy ještě před tím nepojmenoval jejím křestním jménem. Před osmačtyřiceti hodinami by ji to bylo potěšilo a naplnilo příjemným zmatkem — ale nyní ji to jaksi děsilo.

»Pane Claytone,« řekla tiše, vztahujíc k němu ruku, »předem dovolu, abych vám poděkovala za vaši péči i věrnost, jakou jste osvědčil vůči mému otci. Vypravoval mi právě, jakým jste se osvědčil vzácným a obětavým přítelem vůči nám. Jakým způsobem se vám budeme moci odměniti?«

Clayton postřehl dobře, že mu neodpověděla stejně na jeho srdečný a přátelský pozdrav, ale necítil proto žádné rozmrzelosti. Vždyť ona právě prodělala takové hrozné věci. A nyní nebyla příhodná doba k tomu, aby se jí ynucoval se svojí láskou.

»Já jsem byl již odměněn tím, že vás i vašeho otce vidím oba šťastné, zdravé a pohromadě,« řekl. »Neboť jinak byl bych již sám dlouho nemohl snést ten tichý, strašný žal, který měl k vůli vám váš otec. To byla nejsmutnější podívaná, jaká se mi kdy naskytla v mém životě. A potom zde byl ještě můj vlastní zármutek, největší, jaký mne kdy stihl. Ale jeho žal byl tak beznadějný — bylo to srdcervoucí.«

Dívka sklopila hlavu. Chtěla se na něco otázati, ale nyní se jí zdálo, že se dopouští něčeho velmi nepěkného, když uvážila, jaký

strach a zármutek měli ti, kteří ji milovali v době její nepřítomnosti, v té době, když seděla šťastna a směřila se po boku své lhoty podobné lesní bytosti, požívající lahodné ovoce a pokukující po něm zamilovanými očima.

Ale láska je podivným velitelem a lidská povaha je ještě podivnější a proto se otázala Claytóna přece, ač se v duchu k vůli tomu neráviděla:

»Kde je ten lesní muž, který vás spěchal zachránit? Proč se nevrátil?«

»Nerozumím,« řekl. »Koho tím míníte?«

»Toho, který již zachránil nás všechny, — který mne vyrval gorile.«

»Ach!« zvolal Clayton překvapeně. »Tak to byl on, jenž vás zachránil? Vy jste mi dosud nevyprávěla o svém dobrodružství. Vypravujte prosím.«

»Ale — ten lesní muž,« opětovala ona. »Což jste ho neviděl. Když jsme zaslechli výstřely v džungli — ovšem jen z dále — opustil mne. Bylo to právě v okamžiku, kdy jsme dostihli mýtiny, a on spěchal ihned za vámi směrem, odkud se ozývaly rány. Jsem přesvědčena o tom, že vám pospíchal na pomoc.

»My jsme ho neviděli,« odpověděl Clayton. »K nám se nepřipojil.« A po chvíli dodal: »Dost možná, že se připojil ke svému kmeni, k lidem, kteří nás napadli.«

Děvče na něj hledělo chvilí očima široce rozevřenými.

»Ne!« — zvolala prudce, až příliš prudce, jak se mu zdálo. »To nemůže být. Tam to byli černoši, on však je bílý muž a — gentleman.«

Clayton na ni pohlédl rozčarován. V jeho duši probudila se jakási nenávisť k Tarzanovi.

»Slečno Porterová — on je podivnou, polodivnou bytostí z pralesa. Nevíme naprosto ničeho o něm. Nemluví a nerozumí žádnému evropskému jazyku, a jeho ozdoby i zbraně jsou tytéž, jako u divochů Západního Pobřeží. Na sta mil daleko není tu jiných lidí kromě divokých kmenů, slečno Porterová. On je

zajisté příslušníkem kmene, který nás napadl, anebo některého jiného, stejně divého. Možná, že je i lidožroutem.«

Jane Porterová zbledla.

»Nevěřím vám,« řekla polohlasně. »Není to pravdou. Uvidíte, že se vrátí a uznáte sám, že se mýlíte. Vy ho tak dobře neznáte, jako já ho znám. Pravím vám — je to gentleman.«

Clayton byl velkomyslný a galantní muž, ale v této dívčině vášnivě obhajobě onoho lesního muže bylo cosi, co jej vydražovalo k nesmyslné žárlivosti. A tak zapomněl na chvíli, čím byl zavázán tomu podivnému lesnímu tvorů a řekl s opovrhlivým úsměškem na rtech:

»Možná, že máte pravdu, slečno Porterová; než mám za to, že si ani vy, ani já nemusíme lámati hlavu tímto naším známým, který se krmí syrovým masem. Bude to asi nějaký pološilený vyvrhel, jenž na nás zapomene mnohem dříve, nežli my zapomene na něho. Vždyť je to jen šelma z pralesa.«

Dívka neodpověděla, ale její srdce se zachvělo a naplnilo nenávistí i hněvem na Claytona, který pohaněl toho, jenž byl jejímu srdci tak blízký. Mlčky se odvrátila a kráčela zpět k chatrči. —

Snažila se představit si onoho lesního boha po svém boku v saloně oceánské parolodi. I viděla jej, an trhá maso po způsobu dravců prsty, jež si pak utírá o nohy, a zachvěla se.

Pak si představila, jak jej seznamuje se svými přáteli, nemotorného, neohrabaného a hrubého, a v očích se jí zatmělo.

Tak dostihla chatrče a vešla do ní. Klesnuvši na lož z mechu a trávy, opřela se o ně rukou a druhou položila v zamyšlení na prsa dmoucí se žalem. A v témž okamžiku pocítila, že jí na nich visí medaillon, jež jí byl její zachránce věnoval.

Vytáhla jej ze západří a držíc jej na dlani, sklonila nad ním hlavu, majíc oči plny slz. A potom zdvihnuvši jej ke rtům, políbila jej a vypukla v tichý vzlykot.

»Zvíře?« šeptala lítostivě. »Potom i já jsem zvířetem, neboť jej miluji.«

Jane toho dne již Claytona neviděla. Esmeralda jí přinesla večeři a ona vzkázala otcí, že je nemocna po všem, co zažila. Nazítří pak záhy z rána Clayton odešel s výpravou, jež měla vypátrati poručíka D'Arnota. Výprava ta skládala se ze dvou set mužů, desíti důstojníkův a dvou lékařů, opatřených potravou na týden.

Tato výprava, která byla právě tak kárnou, jako záchranou, dostihla brzy po poledni místa, kde byla svedena šarvátká, při níž D'Arnot zmizel. A odtud vedla sloní stezka přímo k osadě Mbongově. Byly dvě hodiny s poledne, když předvoj výpravy dostihl kraje mýtiny, na níž se osada rozkládala.

Poručík Charpentier, jemuž bylo svěřeno velení, vyslal ihned část mužstva na protější bok osady, aby odtud nikdo neunikl. Jiné oddělení obsadilo vyvýšeninu nedaleko vchodu do vesnice, kdežto zbytek mužstva pomalu se rozdělil ve střelecké řetězy kolem jižního lemu pralesa. Malý oddíl námořnictva měl napadnouti osadu líčeným útokem od severu a pak teprve, když by pozornost divochů byla tím směrem obrácena, měly současně zasáhnouti ostatní oddíly.

Téměř půl hodiny krčili se námořníci v úkrytech pralesa, očekávající výstřelů, které měly býti znamením k všeobecnému útoku, a pozorující domorodce, z nichž někteří byli zaměstnáni v polích, jiní pak přecházeli u vchodu do osady.

Konečně znamení bylo dáno. Ostrá salva výstřelů třeskla vzduchem a hned po té oživily lesní okraje. Domorodci pracující v polích zahodili své náčiní a v šíleném úprku přechali do osady. Za nimi o překot pospíchali francouzští námořníci, chtějící se zmocnit vchodu do vesnice.

Útok byl tak náhlý a neočekávaný, že se bělochům podařilo dostihnouti vřát dříve, než je mohli domorodci zatarasiti a v příštím okamžiku byla již osada plna ozbrojených mužů, zápasících z blízka v klubku zdánlivě nerozpletitelném.

Několik minut kladli domorodci u vchodu do osady tvrdošíjný odpor, ale revolvery i ručnice bělochů brzy nadělaly v jejich řadách veliké mezery, takže zbytek rozprchl se na vše strany. Bitva změnila se v divoké pronásledování a pak v bezohledné

ubíjení, neboť námořníci postřehli, že někteří z divochů měli na sobě zbytky D'Arnotovy uniformy, pročez chtěli pomstiti domnělou smrt svého důstojníka.

Nicméně šetřili dětí i žen, pokud se ovšem tyto neúčastnily boje a nedonutily je samy, aby je pobili v sebeobraně. A když konečně ustali v boji, bylo to jen proto, že již nezbylo na živu ani jediného černého bojovníka.

Potom prohledali pečlivě všechny chýše i kouty osady, ale po D'Arnotovi nenašli ani stopy. Pomocí posunků vyptávali se zajatých, kam se D'Arnot poděl, ale nikdo jim nemohl říci, ani tehdy, když jeden z námořníků, který sloužil ve francouzském Kongu a který se tam naučil několika nářečím domorodců, se porozuměl s několika ženami.

Z uděšených obličejů a posunků jejich však hádali, že tito černoši D'Arnota chytili a snědli, takže po něm nezbylo ani stopy. Posléze pak vzdali se veškeré naděje, že by se dozvěděli něčeho bližšího, i rozhodli se, že rozbijí pro tuto noc tábor uprostřed osady. Zajatce umístili ve třech chýších, které dali hlídati silnými strážemi kolem ohrady a u vrat byly postaveny hlídky, a brzy byl celý tábor pohřben ve spánek, nerušený ničím, kromě kvílení domorodých žen, jež oplakávaly pobité své muže.

Příštího pak dne vydala se výprava na zpáteční cestu. Chystali se sice, že osadu vypálí, ale upustili od toho, protože by zbylí domorodci zůstali beze všeho přístřeší, vydáni na pospas divé zvěři, před níž je dosud chránily chýše a silná dřevěná ohrada.

Volným pochodem navracel se dlouhý průvod ozbrojených mužů a v jeho zadním voji šli Clayton s poručíkem Charpentierem, ponoření v hluboké mlčení, ježto byl zmizевší D'Arnot již od dětských let Charpentierovým nejmilejším přítelem.

Pozdě k večeru dospěli konečně pobřeží, kde již jich očekávali. Clayton, znaven a vysílen několikaenním putováním v neschůdném pralese, oddělil se od výpravy, aby si v chatrči vyhledal odpočinku i potravy. Jane Porterová na něho již čekala:

»Našli jste poručíka D'Arnota?« otázala se dychtivě.

»Nikoliv. Přišli jsme již pozdě,« odpověděl smutně.

»Co pak se s ním stalo? Vypravujte -- rychle!«

»Není možno, slečno Porterová! Je to příliš strašlivé.«

»Snad ho neumučili?« otázala se šeptem.

»Nevíme, co s ním dělali, dříve než ho zabili,« odpověděl Clayton.

»Co díte? — Dříve, než ho zabili? Jak to myslíte? Nejsou snad —?«

Jane si vzpomněla na to, co jí Clayton říkal, mluvě o příbuzenství onoho lesního muže s kmenem divochů a nemohla vyslovit strašlivého jména, které tehdy padlo.

»Ano, slečno Porterová, byli to — lidojedi,« řekl Clayton trpce. A potom, vzpomenuv si na Tarzana a náhle jsa proniknut ostrým pocitem žárlivosti, dodal: »Váš lesní bůh, když vás opustil, jistě že také spěchal, aby se účastnil těch mrzkých hodů.«

Sotva však vypustil tato slova z úst, již jich litoval, ač vřastně si dobře neuvědomoval, jak se bolestně jimi dotkl dívky, která tu před ním stála. Lítost jeho týkala se pouze černého nevděku, jímž se takto prohřešoval proti tomu, jenž jim všem zachránil život.

Jane hrdě vztýčila hlavu.

»Na tato vaše slova mám jen jedinou odpověď,« řekla mrazivě. »Velmi lituji, že nejsem mužem, abych vám ji mohla vmetnouti ve tvář.«

Odvrátivši se od něho s netajeným opovržením, odešla do chatrče.

Clayton byl příliš Angličanem, než aby nepochopil, co dívka tím mínila.

»Na mou čest,« zvolal. »Řekla mi, že jsem lhář. A věru, že jsem si toho zasloužil!«

Rozrušen přecházel chvíli před chatrčí a pak vešel dovnitř. Chtěl se Jane omluviti, ale ta se již uchýlila za plachtovou stěnu, která dělila chatrč ve dvě. Pokusil se zavolati ji a udobřiti ji, ale nedostal odpovědi. Napsal tedy prosbu o odpuštění na kus papíru a podsunul jej pod stěnou. Jane Porterová s počátku

ignorovala jeho počínání, ale potom přece v ní zvítězila ženská zvědavost. Zdvihla proužek papíru a četla:

»Drahá slečno Porterová!

Neměl jsem prázdných důvodů, abych se dopustil takové hrubosti vůči vám. Jedinou mojí omluvou by snad bylo, že moje nervy jsou přepjaty utrpením, jehož jsem v posledních dnech zakusil — kdyby to vůbec mohlo být omluvou.

Prosím, abyste se pokusila míti za to, že jsem toho vůbec nepronесl. Provinění svého velmi želim. Nechtěl jsem vám ublížiti — zejména ne vám. Řekněte mi, že mi odpouštíte.

Wm. Cecil Clayton.«

»Byl zajisté o tom přesvědčen, sice by toho byl nikdy neřekl,« uvažovala Jane. »Ale domněnka tato nemůže být pravdivou — ach, vím, že to není pravdou.«

Jedna věta ji ve psaní zejména zarážela. »Nechtěl jsem vám ublížiti, zejména ne vám.«

Před týdnem by ji byla tato věta naplnila radostí, nyní však působila na ni tísnivě, ba i nepříjemně. Přála si, aby se byla nikdy nesešla s Claytonem. Mrzelo ji také, že se setkala s oním lesním polobohem — nikoli — to ji nemrzelo, ba byla tím dokonce šťastna. A byl tu ještě jiný dopis, který našla před chatrčí na mechu toho dne, když se vrátila z pralesa — milostný dopis, který byl podepsán Tarzanem z rodu Opic.

Kdo byl tento nový nápadník? Nebyl to také některý obyvatel této strašlivé džungle, který si rovněž na ni činil nároky?

»Esmeraldo, vstávej!« zvolala, budíc černošku, jež silně chrápala a rušila její myšlenky. »Jak můžeš tak klidně spáti, když všichni máme takové starosti?«

»Archanděli Gabrieli!« zvolala Esmeralda usedajíc. »Co pak je to zase? Nějaký hrochorožec či jiná potvora? Kde pak to jsem, slečno Jane?«

»Mluvíš nesmysly, Esmeraldo. Není tu nic takového. Lehni si zase. Jsi-li vzhůru, je ještě hůře, nežli když tu chrápeš.«

»Dobře, paní slečno! Ale co se s vámi děje? Nejste ve své míře dnes večer.«

»Ach, Esmeraldo, není mi prostě volno,« odpověděla dívka. »Jen zase spi a již si mne nevšímej!«

»Dobře, paní slečno! Ale jděte nyní také spát. Však jste se svými nervy už také na krajíčku. A není věru div za živobytí s takovými slonorožci a jinými bestiiemi — jaký div, že potom všichni dostáváme nervové otřesy.«

Mile se usínávajíc, přistoupila Janě Porterová k ní, políbila věrnou černošku na tvář a přála jí dobré noci.

Kapitola XXIII.

B r a t r s t v í m u ž ů .

Když D'Arnot nabyl vědomí, shledal, že leží na měkkém loži z mechu a trávy, které bylo překlenuto stříškou z větví. U jeho nohou zel otvor, jímž bylo možno shlédnouti svěží trávník pokrývající zemi, zatím co v malé vzdálenosti bylo viděti hustou stěnu pralesa.

D'Arnot cítil, že je ochromen, zmalátnělý a slabý, a když opět nabyl plného vědomí, pocítil krutou bolest nesčetných ran, které mu byly zasazeny. Zdálo se mu, že celé jeho tělo je jedinou slitinou ran, které mu byly zasazeny, když ho lidožrouti bili ve vesnici, vlekouce ho k mučednickému kolu, a že všechny jeho kosti byly mu v těle přeraženy. I pouhé otočení hlavy způsobovalo mu tak strašné bolesti, že zůstal ležeti nehybně s očima zavřenýma.

Francouz pokoušel se v duchu upamatovati se na jednotlivé podrobnosti z toho, co se mu přihodilo, aby se mohl z toho dohadnouti, kde se vlastně nalézá, ale při nejlepší vůli se mu nepodařilo zjistiti, je-li mezi přáteli anebo nepřáteli.

Konečně po delším namáhání se upamatoval na ohryznuté scény, jichž byl svědkem, jsa uvázan k mučednickému kolu a na konec vzpomněl si i na podivnou bílou postavu, která ho zachytila svými pažemi, když pozbýval vědomí. D'Arnot nedovedl pochopiti ani co se s ním stalo, ani jaký osud ho nyní očekává. Kolem něho nebylo slyšeti, ani viděti žádných známek života, mimo neustávajícího hučení pralesa, šelestění nepřehledného množství listů, bzukotu hmyzu, hlasů ptáků a opic, které k němu doléhaly odkudsi z dálky.

Konečně usnul klidným spánkem a neprobudil se z něho až pozdě po poledni. Ještě jednou prožil podivný návrat k životu,

nechápace, kde se nalézá, a co se s ním vlastně děje, až konečně, pohlížeje otvorem u svých nohou, zahlédl venku postavu muže, kolébající se v kyčlích.

Jeho široká, svalovitá záda, ožehnutá do bronzova sluncem, byla obrácena k němu — a podle těch poznal D'Arnot, že před ním stojí běloch a děkoval za to v duchu bohu.

Konečně nabytí tolik sil, že mohl na neznámého slabým hlasem zavolat. Muž se obrátil a zamířil k přístřešku, pod nímž D'Arnot ležel.

Jeho obličej byl velmi sličný — nejsličnější, jaký kdy D'Arnot ve svém životě spatřil. Přistoupiv až k samému přístřešku, spustil se na kolena a vlezl dovnitř. D'Arnot pocítil, že jeho chladná ruka spočinula na jeho rozpáleném čele.

D'Arnot promluvil na něj francouzsky, ale muž potřásl záporně hlavou. Škoda — pomyslel si zraněný a zkusil to s angličtinou, ale muž opět potřásl hlavou. Italština, španělština a němčina se setkaly se stejným výsledkem. D'Arnot znal několik slov norský, ruský a řecky, ba znal i několik frází z řeči domorodců Západního Pobřeží, — ale muž nerozuměl, jak se zdálo, žádnému z těch jazyků.

Když prohlédl D'Arnotovy rány, opustil přístřešek a zmizel. Ale za půl hodiny se vrátil, a přinesl plnou náruč ovoce, ba i jakousi tykvici, plnou čerstvé vody.

D'Arnot se napil a snědl několik plodů, které mu neznámý vpustil do úst. Jemu samotnému připadalo divným, že neměl žádné horečky. Znovu se pokusil rozmlouvat se svými podivným ošetřovatelem, ale ani tento pokus se nesetkal se zdarem.

Náhle však muž odkvapil pryč, jakoby si byl na něco vzpomněl a vrátil se za několik minut, nesá s sebou několik kusů hladké kůry — a div divoucí — i opravdovou tužku.

Usadiv se vedle D'Arnota psal chvíli na jednom z těchto kousků se soustředěným výrazem v tváři a potom podal toto podivné psaní D'Arnotovi. D'Arnot užasl, když užírl na kusu kůry čistou angličtinou následující řádky:

»Já jsem Tarzan z rodu Opic. Kdo jste vy? Rozumíte této řeči?«

D'Arnot uchopil tužku do ruky — potom se zarazil. Tento podivný muž psal anglicky — zřejmě byl tedy Angličanem.

»Ano!« řekl. »Umím čísti anglicky a mluvím také správně. Budeme raději mluvit, nežli psát. Ale nejdříve dovolu, abych vám poděkoval za vše, co jste mi prokázal.«

Ale muž potřásl znovu hlavou a ukázal na kůru a tužku.

»Můj bože!« zvolal D'Arnot. »Když jste Angličan, proč nemluvíte anglicky?«

Ale v témtéž okamžiku mu hlavou probleskla myšlenka. Tento muž byl pravděpodobně němým, ba možná dost, že dokonce hluchoněmým. A tak vzal znovu do ruky tužku a kůru a napsal následující řádky:

»Já jsem Paul D'Arnot, poručík francouzského válečného loďstva. Děkuji vám za vše, co jste pro mne učinil. Zachránil jste mi život a proto vše, co jest mého, jest vám k dispozici. Smím se vás zeptati na to, proč píšete anglicky a nemluvíte?«

Tarzanova odpověď naplnila poručíka ještě větším údivem, neboť Tarzan napsal:

»Mluvím jedině řečí svého kmene — kmene velkých opic, jenž náležel Kerchakovi, a potom něco málo řečí Tantora, slona, Numy-iva a jiných tvorů džungle. Nemluvil jsem nikdy s lidskou bytostí, toliko jednou s Jane Porterovou pomocí posunků. Tohle je poprvé, co mluvím s člověkem pomocí psaných slov.«

D'Arnot nemohl pochopiti tuto záhadu. Zdálo se mu to neuvěřitelným, že by mohl na světě žít člověk — dorostlý muž, který ještě nikdy nemluvil s druhým člověkem. Ale co bylo naprosto nepochopitelné, to bylo, že tento člověk dovedl čísti a psát.

Podíval se ještě jednou na Tarzanovo sdělení: »Toliko jednou s Jane Porterovou.« To bylo to americké děvče, které bylo uneseno gorillou.

D'Arnotovi počalo svítati. Tak, tento člověk byl onou gorillou. Vzal opět tužku a napsal:

»Kde je Jane Porterová?«

A Tarzan ihned odpověděl:

»U svých lidí — v chatrči Tarzana z rodu Opic.«

»Tak tedy ona není mrtva? Kde byla? Co se jí stalo?«

»Není mrtva. Byla unesena Terkozem, aby se stala jeho ženou. Ale Tarzan z rodu Opic ji odňal Terkozovi a zabil ho dříve, nežli jí mohl ublížiti. Neboť nikdo v džungli se neodvážil vzdorovati Tarzanovi, chce-li zůstat na živu. Já jsem Tarzan z rodu Opic, mocný bojovník.«

D'Arnot napsal:

»Jsem velmi rád tomu, že je na živu. Ale psaní mi způsobuje bolesti. Odpočinu si chvilku.«

Tarzan odpověděl:

»Ano — odpočiň si. Až budeš zdrav, dopravím tě k tvému lidu.«

Po mnohý dní ležel D'Arnot na loži z měkkých travin. Druhého dne se dostavila horečka a on myslel, že dostal otravu krve. To znamenalo, že musí zemřít. V této úzkosti připadl na dobrou myšlenku. Divil se sám sobě, že na ni nepřišel již dříve.

Zavolal Tarzana a ukázal mu posunky, že by chtěl psát a když Tarzan přinesl novou kůru a tužku, napsal:

»Nemohl byste dojít k mému lidu a přivést je sem? Napiší vám zprávu, kterou jim donesete a oni sem za námi přijdou.«

Tarzan potřásl záporně hlavou a vzav kůru, riapsal:

»Na to jsem již myslel hned prvního dne, ale neodvážil jsem se toho. Velké opice často navštěvují toto místo, a kdyby vás zde našly, zraněného a samotného, zabily by vás.«

D'Arnot se obrátil na boku a zavřel oči. Nepřál si umřít tak hrozným způsobem. Ale umíral, jak se mu zdálo přece, neboť jeho horečka stále stoupala. A v téže noci opět pozbyl vědomí.

Tři dny potom zmýtal se v deliriu, blouzně. Tarzan nehýbal se od něho, namáčeje studenou vodou jeho hlavu i ruce, a vymývá jeho rány.

Čtvrtého dne horečka ustala skoro právě tak náhle, jako byla přišla, ale z D'Arnota zbyl jen pouhý stín. Byl tak slabý, že Tarzan ho musil nadždvihovati, aby se mohl napít z tykve.

Ale příčinou horečky nebyla otrava krve, jak se D'Arnot domníval. Byl to záchvat obvyčejné zimnice, jaký často přepadá

bělochy v tropických krajích, a který buď zabije téměř okamžitě, anebo opouští člověka právě tak rychle, jako ho napadl.

Za dva dny potom zotavil se již D'Arnot tou měrou, že se mohl ploužiti po lesní mýtině, jsa podporován mocnými pažemi Tarzanovými, aby neupadl. Tak kráčeli několik kroků, až usedli ve stínu obrovitého stromu. Tarzan shledal několik kousků hladké kůry, aby mohli spolu opět hovořiti. D'Arnot psal první:

»Jak se vám mohu odměniti za vše, co jste mi prokázal dobrého.«

Tarzan odpověděl:

»Naučte mne mluvě lidí.«

A tak počali ihned. D'Arnot, ukazuje prstem na jednotlivé předměty, jmenoval je po francouzsku, neboť byl toho názoru, že bude mu nejsnadněji naučiti lesního muže svému mateřskému jazyku, který ovládal nejlépe.

Tarzan byl velmi pilným žákem, a tak v několika dnech dovedl již pronésti rozmanité prosté věty, jako: »Tohle je strom.« »Já mám hlad.« »Tohle je tráva.«

Ale potom, když se pokoušeli sestaviti delší úkoly, ukázalo se, že se D'Arnot dopustil chyby, uče svého žáka jinému jazyku, než který se naučil čísti a psáti. Nicméně bylo již pozdě vraceti se opět k počátkům, zejména když Tarzan nedovedl pochopiti rozdíl v řečech, a D'Arnot zase nedovedl se své strany vysvětliti, jak povstaly, aby to bylo jeho žákovi srozumitelným.

Několik dní potom napsal Tarzan D'Arnotovi sdělení, v němž se ho tázal, necítí-li se již dosti silným, aby ho odnesl zpět na pobřeží. Neboť Tarzan také již toužil po tom, aby opět shlédl Jane Porterovou a bylo to od něho skutečně obětí, že zůstal tak dlouho se zraněným Francouzem, kterého vyrval ze spárů poddaných krále Mbongy. D'Arnot, který také toužil po tom, aby se dostal mezi své krajany, napsal:

»Ale vy mne přece neunesete tak daleko, tímto hustým pralesem.«

Tarzan se usmál.

»Ale ano,« řekl francouzsky tak roztomile, že se D'Arnot

musil dáti do smíchu, když uslyšel toto rčení, jehož sám tolikrát denně užíval, a jež jeho učelivý žák od něho rychle pochytil.

A tak se vydali na cestu a D'Arnot se podívoval po celou cestu zázračné síle i mrštnosti opilého muže.

Asi kolem páté hodiny odpolední dospěli na mýtinu na pobřeží a Tarzan se svezl s tlukoucím srdcem s větvi posledního stromu na zem, neboť nyní měl zase po dlouhé době spatřiti Jane Porterovou.

Ale před chatrčí nebylo nikoho a D'Arnot sám byl velmi trapně překvapen, když spatřil, že se v zátoce nenachází ani francouzský křižník, ani »Arrow«. A obou mužů zmocnil se pojednou pocit úzkosti a tesknosti, když vykročili k chatrči. Žádný z nich nepromluvil ani slova, když dospěli k chatrči. Tarzan pozdvihl závoru a mlčky vstoupili dovnitř. Čeho se oba obávali, stalo se skutkem. Chatrč byla opuštěna.

Oba mužové se obrátili a pohlédli na sebe. D'Arnot věděl, že ho jeho krajané pokládají za mrtvého, ale Tarzan myslel jen na ženu, která ho milovala a políbila, a která mu nyní uprchla, mezitím, co sloužil jejímu lidu. Jeho srdce se zmocnila strašná hořkost a zklamání. Chtělo se mu uprchnouti odtud, vrátiti se zase do džungle, a připojiti se ke svému kmeni. Ach, již nikdy nechtěl spatřiti nikoho ze svého rodu — aniž se kdy chtěl vrátiti do této prokleté chatrče. Lépe bylo býti dravou šelmou, nežli mužem.

A což Francouz? D'Arnot? Co se s ním stane? Ach což, musí si pomoci sám, tak jako si Tarzan pomohl. Tarzan ho již nechtěl ani viděti, neboť si přál uniknouti všemu, co mu připomínalo Jane Porterovou.

Mezitím co Tarzan stál na prahu, přemýšleje, D'Arnot vstoupil dovnitř. Jak z prvního pohledu seznal, bylo zde zanecháno mnoho věcí, aby jim byl život usnadněn. Byla tu výstroj pro ležení pod širým nebem, kuchyňské potřeby, puška s mnoha pasy patron, masové konzervy, pokrývky, dvě židle a stolek a několik knih i měsíčníků, nejvíce amerických.

»Vrátí se asi,« pomyslel si D'Arnot.

Když přistoupil ke stolu, který kdysi zbudoval John Clayton, našel na něm dva dopisy, adresované »Tarzanovi z rodu Opic«.

Jeden byl psán ráznou mužskou rukou a byl otevřen, druhý byl psán ženskou rukou a byl zapečetěn.

»Jsou zde dva dopisy pro vás, Tarzane,« zvolal D'Arnot. obraceje se ke dveřím. Ale jeho druha tam více nebylo.

D'Arnot vyšel ze dveří a rozhlédl se: Tarzana nebylo nikde viděti. Zavolal nahlas na něho, ale žádná odpověď se neozvala.

»Bože!« zvolal D'Arnot. »On mne opustil. Já jsem to tušil. Odešel zpět do džungle a zanechal mne zde samotného.«

A potom si vzpomněl na výraz Tarzanova obličeje, když se přesvědčili o tom, že je chatrť prázdná. Byl to výraz zraněného zvířete, které hledí vyčítavě na lovce, který je bezúčelně postřelil.

Tarzanovi patrně těžce ublížili — to D'Arnot pochopil — ale proč, nedovedl dohánouti.

Francouz se rozhlédl. Opuštěnost tohoto místa ho děsila. Byl sláb a jeho mysl byla skleslá. Jeho postavení bylo strašné, neboť nebyl dosud zdrav, a nyní zde zůstal opuštěn, bez pomoci, na pokraji divoké džungle, v níž se potulovaly kruté šelmy a ještě horší jich svěřepí divoši.

Bylo to strašné.

Zatím daleko na východ odsud Tarzan šel rychle po stromech ke svému kmeni. Ještě nikdy nespíchal tak rychle k němu, jako nyní. Tarzan cítil bezděčně, že utíká vlastně sám před sebou — před myšlenkami, které ho mučily. Ale nebylo to nic platné. Ať spíchal sebe více, byly vždy s ním.

Nedaleko od chatrče setkal se s lvicí, která se plížila pod ním opačným směrem — přímo k chatrči. Jak se ubrání D'Arnot lvici? A což jestli ho napadne Bolgani — obrovská gorilla, nebo Numa-lev, anebo ukrutný Sheeta?

Tarzan se zastavil na svém útěku.

»Co jsi, Tarzane?« otázal se sám sebe. »Jsi opice, anebo jsi muž? Jsi-li opicí, učiníš to, co dělají opice — necháš zemřít

svého druha v džungli, aniž bys mu poskytl pomoci a ochrany. Ale jsi-li muž, musíš se vrátit a ochraňovat svého druha. Ty nesmíš opouštět zraněného jen kvůli tomu, že tě opustila žena, kterou jsi miloval.«

D'Arnot zavřel dvěře chatrče, neboť byl velmi rozechvěn, D'Arnot nebyl bázlivec, — byl to statečný člověk. Ale i stateční lidé mají někdy chvílky, kdy se bojí o samotě.

D'Arnot nabil pušku a postavil si ji k ruce. Potom popošel ku stolu, vzal do rukou nezapečetěné psaní, adresované Tarzanovi. Možná dost, že obsahovalo sdělení, že námořníci opustili jen na krátký čas toto pobřeží, a že se vrátí. Psaní bylo otevřené i nebylo snad žádným zločinem, kdyby si ho přečetl. Pomalu vyňal je z obálky, utkvěl zraky na jeho řádcích a četl:

»Tarzanu z rodu Opic!

Děkujeme vám, že jste nám dovolil použití vaší chatrče, ač litujeme srdečně toho, že jsme vás nikdy neshlédli, abychom vám mohli osobně poděkovat.

Jak se přesvědčíte, nezpůsobili jsme vám uvnitř žádných škod, naopak zanechali jsme vám v ní mnoho užitečných předmětů, které přispějí mnoho k vašemu pohodlí i ochraně.

Znáte-li podivného divokého, lesního bílého muže, který nám tolikrát zachránil život a zaopatřoval nás potravou, poděkujte mu za nás, dovedete-li s ním mluvit.

Odjíždíme během hodiny, abychom se již nikdy nevrátili, ale přejeme si, abyste se oba, vy i váš lesní přítel, měli dobře a abyste byli vždy ujištěni, že vám zůstaneme vždy vděčnými a že bychom se vám rádi odměnili za vše dobré, co jste nám prokázal, kdyby se nám naskytla k tomu lepší příležitost.

Vám oddaný

Wm. Cecil Clayton.«

»— a bychom se již nikdy nevrátili,« pronesl trpce D'Arnot a jeho hlava klesla těžce na stůl před ním.

Asi za hodinu potom pojednou vyskočil a naslouchal. Coś se pokoušelo otevřítí dvéře chatrče.

D'Arnot uchopil nabitou pušku a přiložil ji k líci. Venku se stmívalo a uvnitř chatrče bylo již úplné temno, ale poručík viděl zřetelně, jak se závora u dveří pomalu odsouvá. Cítil, že mu vlasy vstávají na hlavě.

Dvéře se potichu otvíraly a úzkou skulinou bylo viděti cosi černého a nezřetelného, co stálo těsně za nimi. D'Arnot zamířil pozorně do otvoru a pak — když se štěrbina rozšířila — stiskl spoušť.

Kapitola XXIV.

Ztracený poklad.

Když se vrátili námořníci z výpravy, která se marně pokusila o zachránění poručíka D'Arnota, hodlal kapitán Dufranne odejeti co možná nejrychleji, mimo Jane Porterovou.

»Ne,« řekla rozhodně dívka, »já nepůjdu. A vy také nesmíte odejeti, poněvadž někde v džungli se skrývají oba naši přátelé, kteří z ní vyjdou jednoho dne a budou nás hledati. Jedním z nich je, pane kapitáne, váš poručík a druhým lesní muž, který nás všechny zachránil před smrtí. Ten mne před dvěma dny dopravil na okraj džungle a spěchal na pomoc mému otci a panu Clay-tonovi, nevěda, že jste zde. Kdyby byl přišel panu D'Arnotovi pozdě na pomoc, byl by jistě zde, ale právě proto, že se zdržel, soudím, že ho zachránil. Možná dost však, že je pan D'Arnot zraněn, a že ho není možno dopravit na břeh.«

»Ale my jsme našli D'Arnotovu uniformu i ostatní jeho věci v oné osadě, slečno Porterová,« odporoval kapitán — »a domo-rodci jevíli značné rozčilení, když jsme se doptávali po jeho osudu.«

»Ano, pane kapitáne, ale žádný z nich nevypověděl, že by byl mrtev. Co pak se týče šatů a podobných věcí, ty stahují divoši z každého zajatce, ať už ho chtějí usmrtiti nebo ne. To dělali i naši vojáci ostatně v občanské válce.«

»Ale dost možná, že i váš lesní muž byl zajat nebo zabit,« namítl kapitán Dufranne.

Dívka se zasmála.

»Vy ho neznáte, kapitáne!« řekla s jakousi hrdostí.

»Připouštím, že by to stálo za to, abychom čekali na toho nadčlověka,« řekl kapitán. »Věru — já sám bych ho také rád viděl.«

»Proč byste tedy nepočkal. Já na něho budu čekat.«

Kdyby byl Francouz věděl, proč chce slečna Porterová čekat, byl by jistě býval velmi překvapen. Ale poněvadž nevěděl ničeho o jejím dobrodružství, kapitán Dufranne se jen usmíval, když hovořili spolu, kráčejíce podél břehu k chatrči, kde na ně čekali ostatní důstojníci i druzí členové její společnosti.

Byl tam professor Porter, pan Philander a Clayton s poručíkem Charpentierem a dvěma jinými důstojníky. Důstojníci vstali a zasalutovali, když se přiblížil jejich představený a Clayton nabídl svoji židli Jane Porterové.

»Mluvíme právě o osudu nešťastného D'Arnota,« řekl kapitán Dufranne. »Slečna Porterová trvá na tom, že nemáme přímých důkazů o jeho smrti — a to nemáme. Naproti tomu tvrdí ale také, že trvalá nepřítomnost vašeho lesního přítele znamená, že D'Arnot je na živu, a že potřebuje ještě naší pomoci, poněvadž prý je raněn, anebo zajat nějakým vzdálenějším kmenem.«

»Bylo ale také řečeno, že onen lesní muž jest příslušníkem kmene, který napadl naši výpravu,« namítl poručík Charpentier, »a že spěchal na pomoc svým vlastním soukmenovcům.«

Jane Porterová pohlédla na Clayтона.

»To se zdá být daleko rozumějším,« řekl professor Porter.

»Já s vámi nesouhlasím,« namítl pan Philander. »Měl dosti příležitosti, aby nám buď sám ublížil, anebo aby přivedl na nás svůj kmen. Na místě toho byl nám po celou tu dobu, co jsme zde meškali, přítelem a ochráncem.«

»To je pravda,« vmísil se do rozhovoru Clayton. »Ale my musíme uvážiti, že mimo něho samého není zde ani na sta mil daleko jiných lidských bytostí, kromě těchto ukrutných lidožroutů. A on byl ozbrojen právě tak, jako oni, což svědčí o tom, že měl s nimi nějaké styky, a když uvážíme, že je sám proti tisícům, jest si těžko představit, že by to byly jiné styky nežli přátelské.«

»Zdá se být opravdu nepravděpodobným, že by s nimi nebyl spojen,« poznamenal kapitán, »a možná dost, že jest příslušníkem některého onoho kmene.«

»Anebo,« přidal jeden z ostatních důstojníků, »je také mož-

no, že žil dosti dlouho v džungli mezi zvířaty nebo lidmi, až se naučil zacházeti s těmito zbraněmi.«

»Vy ho, pánové, posuzujete podle svého měřítka,« řekla Jane Porterová. »Obyčejný muž, — jako je některý z vás — promiňte mi, pánové, tuto špatnou poklonu — obyčejný bílý muž, průměrné síly a intelligence, by nemohl vydržeti žítí tak nahý a samotní ani jediný rok v džungli. Ale tento člověk nejenže předstihuje průměrného muže silou a mrštností, ale vyniká daleko nad naše profesionální athlety a siláky — tak daleko, jako oni vynikají nad novorozené dítě. Pokud se pak týče jeho odvahy a divokosti v boji — tu předčí daleko i divoké šelmy.«

»To je jistě nějaký místní šampion, slečno Porterová,« pravil kapitán Dufranne. »Já jsem přesvědčen, že tu není nikdo mezi námi, kdo by nechtěl stokrát hleděti smrti v tvář, jen k vůli tomu, aby si zasloužil aspoň polovinu těchto lichotivých titulů z vašich úst.«

»Vy byste se nedivil, že ho tak hájím,« pravilo děvče, »kdybyste ho viděl tak jako já, když k vůli mně zápasil s onou strašnou, chlupatou gorillou. Kdybyste byl viděl s jakou odvahou a prudkostí se s ní srazil — bez strachu a bez váhání, věřte, že byste užasl. Ach, — kdybyste viděl ty ohromné svaly, jak se vzdouvaly pod jeho opálenou kůží, kdybyste viděl, jak holou rukou tlačil zpět tu strašnou tlamu, ozbrojenou děsnými tesáky — věru, byl byste jistě také přesvědčen, že je nepřemožitelný. A potom — kdybyste byl viděl, jak rytířsky zacházel s cizím děvčetem — cizí račy — jistě byste mu také důvěřoval, tak jako já mu důvěřuji.«

»Vyhrála jste svou při, krásný obhájče,« řekl kapitán Dufranne. »Tento slavný soud shledává, že obžalovaný jest nevinný a křižník počká zde ještě několik dní, aby se mohl vrátiti a poděkovati své božské Portii.«

»Pro Kristáčka Pána, — mé srdíčko zlaté,« zvolala Esmeralda, která pozorně naslouchala. »Snad byste taky nezůstala mezi těmi masožroutskými mrchami, když můžete uniknout na tom křižníku. Jeminánku, jen to ne!«

»Proč ne, Esmeraldo? Ty by ses mohla stydět!« zvolala

Jane Porterová. »Tak jsi vděčna člověku, který ti již dvakrát zachránil život?«

»No — to je pravda, slečno Jane — jenže on když nás zachránil, nebylo to proto, abychom tu zůstali. On nás zachraňoval, abychom se dostali odsud. Tak to je. Já už mám toho dost v té džungli, kde je pořád slyšet takové toužebné řvaní v noci.«

»Já ti to nevykládám ve zlé, Esmeraldo, třeba jsem nevěděl dosud, že by tě mohly vyháňet odsud nějaké »toužebné zvuky«,« řekl Clayton.

»Dobře. Vy a Esmeralda se můžete uchýlit na palubu křížníku,« řekla Jane posměšně. »Co byste však řekl tomu, kdybyste měl žít po celý svůj život v džungli, jako ten lesní muž.«

»Obávám se, že bych byl tuze špatným divokým mužem,« usmál se Clayton kající. »To noční řvaní působí, že mi vstávají vlasy na hlavě hrůzou. Vlastně bych se měl za to stydět, ale já to přiznám poctivě.«

»Já nemohu nic podobného říci o sobě,« prohodil poručík Charpentier. »Já jsem nikdy mnoho nepřemýšlel o tom, bojím-li se nebo ne, anebo jsem-li statečný člověk nebo zbabělec. Ale té noci, kdy byl ubohý D'Arnot zajat, a když se kolem našeho ležení ozývaly ty strašné zvuky, vydávané dravými šelmami, tu jsem byl přesvědčen o tom, že jsem zbabělec. A vlastně to nebylo to neustálé řvaní a vytí, ale to pokračmé plížení se kolem a ty zraky, které byly na nás upřeny se všech stran, ty zraky, které vás vidí, ale které vy nevidíte, ale cítíte.«

Všichni zamlkli na okamžik a potom Jane Porterová řekla:

»A on je přece tam. Tytéž oči pozorují jeho i vašeho přítele, poručíka D'Arnota. Mohli byste je, pánové, opustiti, aniž byste na ně počkali několik dní?«

»Pst, pst, milé dítě,« řekl professor Porter. »Kapitán Dufranne ješt ochoten zde zůstat i co se mne týče, já s tím ochotně souhlasím, velmi ochotně — já jsem byl vždy ochoten vyhovětí svým rozmarům.«

»My můžeme zítřek využití k nalezení a vyzdvižení skříně s pokladem,« navrhl pan Philander.

»To je správné. Docela správné. Vida — na poklad bych byl docela zapomněl,« zvolal professor Porter. »Možná, že by nám kapitán Dufranne půjčil několik svých mužů, aby nám pomohli a jednoho z oněch nešťastníků, aby nám ukázal, kde byl poklad zakopán.«

»Ale zajisté,« řekl kapitán Dufranne. »My všichni budeme vám k službám.«

A tak bylo ujednáno, že příštího dne vezme poručík Charpentier deset námořníků a jednoho ze vzbouřenců z lodi »Arrow«, a že vykope poklad, který byl na pobřeží zahrabán. Kromě toho měl křižník setrvati v zátoce ještě po celý týden. Po uplynutí tohoto času nemělo již býti nejmenších pochybností o tom, že je D'Arnot skutečně mrtev, a že se lesní muž již nikdy nevrátí. A potom měly obě lodi odplouti.

Professor Porter nedoprovázel sice výpravu, která šla hledat jeho poklad, ale když spatřil, že se navracejí s prázdnýma rukama, pospíšil jim vstříc, pozbyv náhle své roztržitosti, místo které se ho zmocnilo veliké rozrušení.

»Kde máte poklad?« křičel na Claytona již tehdy, když ještě byli od sebe sto stop vzdáleni.

Clayton potřásl hlavou.

»Je pryč!« zvolal Clayton, když se přiblížil k professorovi.

»Pryč? To nemůže být! Kdo by ho byl vzal?« zvolal professor.

»Kdož to ví,« odpověděl Clayton. »Z počátku jsme mysleli, že ten chlapík, který nám byl vůdcem, nám označil zámyslně jiné místo, ale jeho překvapení a úžas, když jsme nenašli bednu pod tělem Snipesovým, byly tak opravdové, že tu nemohlo být podvodu. A potom — naše lopaty nás samy přesvědčily, že tu něco bývalo ukryto pod mrtvolou Snipesovou, poněvadž pod ní byl skutečně čtyřhranný otvor, naplněný jenom naházenou, kyprou prstí.«

»Ale, kdo ho mohl vzít?« opětoval professor Porter.

»Podezření by ovšem mohlo padnouti na mužstvo křižníku,« řekl poručík Charpentier, »ale podporučík Janvier, který velel lodi v době naší nepřítomnosti mne ujistil, že námořníci nebyli na

břehu, vyjma pod velením důstojníka. Jsem opravdu rád, že podezření nemůže takto na ně padnouti.«

»To by mne bylo ani nenapadlo, abych je podezříval,« řekl professor Porter. »To bych mohl právě tak podezřívati mého drahého přítele Claytona zde, nebo pana Philandra.«

Francouzi se usmáli, i důstojníci, i mužstvo. Bylo patrné, že se jim ulehčilo na mysli.

»Skříň musila býti vykopána již před delší dobou, neboť tělo Snipesovo se v pravém slova smyslu rozpadlo na kusy, když jsme je vyhrabali. A to bylo znamením, že poklad byl vykopán již tehdy, kdy mrtvola ještě nesetlela, poněvadž byla ještě neporušena, když jsme ji objevili.«

»Musilo jich býti několik,« řekla Jane Porterová. »Pamatujete-li se, že bylo třeba čtyř mužů k pozdvižení skříně?«

»Přísám bůh!« zvolal Clayton. »To je správné. To musila vykonati tlupa černochů. Možná, že některý z nich spatřil vzburěné námořníky, jak skříň zahrabávají a potom se vrátil se svými soukmenovci a odnesl ji.«

»Náš záměr se nepovedl,« řekl professor Porter smutně. »Skříň zmizela. Patrně poklad neuzříme již nikdy.«

Jediná Jane Porterová věděla, co znamená tato ztráta pro jejího otce, a nikdo si nedovedl představit, co znamenala pro ni samu.

Za šest dní potom kapitán Dufranne prohlásil, že již nemůže déle čekati, a že příštího dne musí odejeti. Jane Porterová byla by prosila ještě o další odklad, ale v její duši se už také zrodily pochybnosti, jestli se vůbec ještě její milenec z pralesů vrátí. A pak — rozumné důvody nestranných francouzských důstojníků počaly i na ni silně působiti.

Že by byl býval lidožroutem, tomu nevěřila. Ale možná, že byl přijatým členem některého z oněch divokých kmenů. To bylo pravdě podobným. Že by býval mrtev, toho si nedovedla ani představit, ani připustiti. Bylo to skoro nemožné uvěřiti tomu, že by mohlo zahynouti takové nádherné, obrovité, silné tělo, plné života, — které opravdu, jak se zdálo, mohlo patřiti jen nesmrtelnému. —

Ale k těmto myšlenkám družily se ještě jiné — a ty byly ještě méně utěšené. Náležel-li k některému divokému kmeni, jistě že měl ženu — možná, že celý tucet žen — a divoké děti — mišence. Děvče se otřáslu při této představě, a když mu oznámili, že křížník druhého dne odjede, cítilo se téměř šťastným.

Nicméně byla to ona, která navrhla, aby v chatrči byly zanechány zbraně, střelivo, zásoby potravin a jiné užitečné předměty pro tu osobu, kterou nikdy neviděli, a která se podepisovala »Tarzan z rodu Opic«, i pro D'Arnota, zůstal-li ještě na živu. Vlastně však, abychom pravdu mluvili, myslela při tom na svého lesního boha, kterému chtěla tímto způsobem pomoci za služby, jež jim všem prokázal.

A tak Jane Porterová v poslední minutě napsala psaní, které mělo lesnímu bohu býti doručeno Tarzanem z rodu Opic. Proto také poslední opustila chatrč na pobřeží, do níž se vrátila, když již všichni byli na pobřeží pod záminkou, že tam něco zapomněla.

Tehdy klesla na kolena u lože, na němž ztrávila tolik strastiplných nocí, a tisknouc ke rtům medailon, který dostala od svého lesního boha, šeptala:

»Milovala jsem tě, a poněvadž jsem tě milovala, věřila jsem v tebe. Kdybys byl přišel zpět a nebylo jiného vyhnutí, byla bych s tebou šla do pralesa — navždy.«

Kapitola XXV.

N a p ř e d n í h l í d c e c i v i l i s a c e .

Když se ozval výstřel, spatřil D'Arnot, že se dvěře chatrče rozletěly a postava muže se shroutila střemhlav k zemi. Francouz, jsa poděšen, zdvihl znovu pušku, aby vystřelil opětně na tělo ležící na zemi, ale náhle v pološeru, které se sem dralo zvenčí otevřenými dveřmi zpozoroval, že je to tělo bílého muže. V příštím okamžiku pak zjistil, že střelil svého ochránce a přítele, Tarzana z rodu Opic.

S výkřikem úzkosti a žalu vrhl se k němu a pokleknuv vedle něho, pozdvihl jeho černou hlavu a zavolal jej jménem.

Ale žádná odpověď se neozvala. D'Arnot ohmatal hlavu, ale nemohl naléztí žádného zranění. Přiložil ucho k jeho srdci a ke své radosti zjistil, že bije.

Opatrně zdvihl Tarzana na lože a potom, zavřev i zastrčiv dveře, rozžehl jednu z lamp, aby prohlédl ránu.

Kule narazila o lebku a způsobila zde malou jizvu, ale nevnikla do hlavy. D'Arnot povzdechł uleveně a počal omývatí Tarzanovi čelo. Zraněný počal rychle dýchatí a netrvalo to dlouho a otevřel oči, upřev tázavý pohled na D'Arnota.

Francouz obvázal rychle jeho čelo kouskem mokrého plátna, a když se přesvědčil, že nabył úplného vědomí, rychle přistoupil ke stolu a napsal několik řádek, v nichž vysvětloval Tarzanovi, jakého strašného omylu se dopustil i jak jest vděčným za to, že rána nebyla smrtelnou.

Tarzan přečetl řádky, usmál se a usadiv se na kraj postele, řekl francouzsky:

»To nic není.«

—Chtěl ještě něco říci, ale jeho slovník mu na to nestačil. Proto vzal tužku do ruky a napsal:

»To byste měl vidět, jak mne Bolgani zřídila a co mi udělali Kerchak a Terkoz před tím, nežli jsem je zabil. Takové škrábnutí nestojí ani za řeč.«

Když se Tarzan zotavil úplně, podal mu D'Arnot oba dopisy, které byly zde pro něho zanechány. Tarzan přečetl první z nich s výrazem žalu v obličeji. Druhý dopis převracel sem i tam, hledaje jeho otvor, neboť ještě nikdy před tím neviděl zalepenou obálku. Konečně podal psaní znovu D'Arnotovi. Francouz ho pozoroval a poznal ihned, že Tarzan nedovede otevřít obálku. Byla to podivuhodná podívaná na dospělého bílého muže, jemuž prostá dopisní obálka byla nerozluštitelným tajemstvím. D'Arnot ji otevřel a podal ji znovu Tarzanovi.

Opí muž usadiv se ke stolu, rozložil na něm hustě popsané listy a četl:

»Tarzanovi z rodu Opic!

Dříve než opustím toto místo, dovolte, abych se připojila i já k panu Claytonovi, a poděkovala vám za vaši laskavost, kterou jste nám osvědčil, dovoliv nám obývat vaši chatrč.

Bylo nám velice líto, že jste k nám nikdy nepřišel, abychom se poznali a spřátelili. Věřte, že bychom vás byli rádi viděli a poděkovali vám.

Ale je tu ještě někdo jiný, komu bych také ráda poděkovala. Bohužel nevrátil se zpět, ačkoliv já nemohu uvěřit tomu, že by byl mrtev. Neznám jeho jména. Ale je to veliký, bílý obr, který nosil na prsou zlatý medailon, posázený diamanty.

Znáte-li ho a dovedete-li mluvit jeho jazykem, vyřídte mu mé díky a řekněte mu, že jsem čekala po sedm dní na jeho návrat. Sdělte mu také, že můj domov je v Americe v městě nazývaném Baltimore, a že nám bude vždy vítán, kdyby tam chtěl přijet.

Našla jsem váš dopis, adresovaný mně, ležící mezi listy pod stromem, nedaleko chatrče. Nevím, jak to bylo možno, že jste se do mne zamiloval, — aniž byste se mnou promluvil jediného slo-

víčka a je mi velmi líto, je-li to pravda, neboť já jsem zadala již své srdce jinému.

Ale věřte, že zůstanu vždy vaší přítelkyní.

Jane Porterová.«

Tarzan zůstal sedět se zraky k zemi upřenými skoro celou hodinu bez pohnutí. Z dopisů bylo zřejmo, že nevěděli, že Tarzan z rodu Opic a on jsou jedna a táž osoba.

»Zadala jsem své srdce jinému,« opětoval si stále znovu a znovu v duchu.

-Tak ona ho nemilovala. Ale jak mohla potom předstírat lásku a pozdvihnouti ho do takových výšin naděje, když ho chtěla zase potom svrhnouti do hlubin zoufalství.

Možná, — že její polibky byly jenom známkami přátelství. Jak to mohl vědět, nejsa obeznámený se zvyky lidských bytostí.

Tarzan náhle vstal a právě D'Arnotovi dobré noci, jak se tomu již byl naučil, vrhl se na lůžko z trávy, na němž spávala Jane Porterová. D'Arnot zhasnul světlo a ulehнул rovněž.

Po celý týden nedělali skoro ničeho, jen odpočívali. V té době učil D'Arnot Tarzana stále francouzsky, a koncem té doby mohli již spolu dosti plynně hovořiti.

Jednoho večera, když seděli spolu v chatrči, se Tarzan pojednou obrátil k D'Arnotovi.

»Kde je Amerika?« otázal se.

D'Arnot ukázal k severozápadu.

»Mnoho tisíc mil za oceánem,« odpověděl. »Proč se ptáte?«

»Já tam půjdu.«

»To je nemožné, příteli,« zvolal.

Tarzan vstal a přikročiv k jedné z přihrádek, vrátil se s tlustým zeměpisným atlasem. Obrátiv několik listů a našel mapu světa, řekl:

»Tomuhle jsem nikdy dobře nerozuměl. Prosím vás, vysvětlete mi to.«

Když tak D'Arnot učinil, ukázav mu, že modrou barvou značená místa znamenají moře, a kousky jiných barev pevniny a ostrovy, žádal ho Tarzan, aby mu ukázal místo, kde se nalézají.

D'Arnot tak učinil.

»A nyní mi ukažte Ameriku,« řekl Tarzan.

A když D'Arnot ukázal prstem na Severní Ameriku, Tarzan se usmál, položil svoji dlaň na stránku, takže pokrývala celý oceán mezi oběma pevninami a řekl:

»Vidíte — není to příliš daleko. Ani ne na délku mé ruky.«

D'Arnot se usmál. Jak mu to měl vysvětliti.

Vzal tužku do ruky a udělal nepatrný bod na pobřeží Afriky.

»Toto malé znaménko,« řekl, »je mnohem větší na této mapě, než je vaše chatrč na zemi. Chápete nyní, jak je to daleko?«

Tarzan se zamyslel na dlouhou chvíli.

»Žijí také v Africe nějakí bílí lidé?« otázal se pojednou Tarzan.

»Ano.«

»A kde?«

D'Arnot ukázal na místo, které leželo od nich přímo k severu.

»Tak blízko?« otázal se Tarzan udiveně.

»Ano,« řekl D'Arnot. »Jen že to není blízko.«

»Mají také ty velké čluny, které jezdí přes oceán?«

»Ano.«

»Půjdeme zítra k nim,« řekl rozhodně Tarzan.

Ale D'Arnot se opět usmál a potřásl hlavou.

»Je to velmi daleko. Zahyneme dříve, nežli se tam dostaneme.«

»Což pak tu chcete zůstat navždy?« otázal se Tarzan.

»Ne!« řekl D'Arnot.

»Tak zítra vyrazíme. Já tu nechci zůstat. To raději zahynu!«

»Dobrá,« odpověděl D'Arnot, pokrčiv rameny. »Já nevím, jak to dokážeme, milý příteli, ale já bych také raději zemřel, než abych zde měl navždy zůstat. Půjdete-li vy — půjdu s vámi.«

»Tak — to by bylo ujednáno,« řekl Tarzan. »Zítra vyrazíme do Ameriky.«

»Ale jak se dostanete do Ameriky bez peněz?« otázal se D'Arnot.

»Co je to: peníze?«

Trvalo to dlouho, nežli tomu porozuměl a to ještě dosti nejasně.

»A jak nabudou muži peněz?« otázal se konečně.

»Prací.«

»Dobře. Budu tedy pracovat, abych nějaké dostal.«

»Ne, milý příteli,« řekl D'Arnot. »Vy se nebudete starat o peníze, ani pracovat k vůli nim. Já jich mám dost pro nás oba — dost pro dvacet lidí — více, než vlastně je člověku ku prospěchu, a vy dostanete vše, čeho vám bude třeba až dosihneme civilisovaných krajů.«

A tak se vydali příštího dne k severu podél břehu, oba ozbrojeni ručnicemi a mesouce stan, trochu potravy a kuchyňského nářadí. Toto zdálo se Tarzanovi zbytečnou přítěží a proto ho brzy chtěl odhoditi. Ale D'Arnot tomu zabránil.

»Vy se musíte naučit jísti vařenou potravu,« řekl mu vyčítavě. »Civilisovaní lidé nejedí syrové maso.«

»Ach, na to je snad dost času, až mezi ně přijdeme,« řekl Tarzan. »Já nemám rád tyto věci, které jen kazí dobrému masu chuť.«

Tak cestovali skoro celý měsíc k severu, majíce občas hojnost potravy — občas strádající po celé dny hladem. Tarzan po celou tu dobu stále kladl D'Arnotovi otázky a učil se velmi rychle. D'Arnot učil Tarzana prakticky různým zvykům civilisovaných lidí, mezi jiným také, jak zacházeti s nožem a vidličkou. Ale Tarzan je často odhazoval a chápal se masa svýma hnědýma silnýma rukama a trhal je na kusy, jako dravá šelma.

D'Arnot ho často k vůli tomu plísnil.

»Vy nesmíte jísti jako dravec, Tarzane. To byste se nikdy nestal gentlemanem. Bože můj! Gentlemani si takto nepočinají. — Vždyť je to opravdu strašné!«

Tarzan se při takových výtkách usmíval pokorně a bral znovu do rukou vidličku i nůž. Ale ve svém srdci k nim choval strašnou nenávist.

Jednou zmínil se Tarzan D'Arnotovi také o velké skříni, kterou plavci zakopávali na pobřeží. Vyprávěl mu, jak ji vykopal a odnesl do lesního amfiteatru, který sloužil za shromaždiště opic i jak ji tam opět zakopal, nepřesvědčiv se ani, co obsahuje.

»To je jistě ta skříň s pokladem profesora Portera,« řekl D'Arnot. »Je to škoda, ale ovšem, vy jste to nemohl vědět.«

Tarzan si vzpomněl na dopis, který psala Jane Porterová své přítelkyni, když po prvé přišla do jeho chatrče a který jí uzmul — a nyní porozuměl, co to bylo za skříň a jaký význam pro ni měla.

»Zítřa pro ni půjdenie zpět,« prohlásil k D'Arnotovi zkrátka.

»Co? Zpět?« zvolal D'Arnot. »Ale milý příteli, vždyť už jsme více než tři neděle na pochodu. Chtěli-li bychom se vrátiti zpět, bude to trvat opět tři neděle, a než se dostaneme sem, obtížení obrovskou váhou pokladu, k jehož odněsání bylo třeba čtyř mužů, bude nám to trvati celé měsíce.«

»Ale já to musím udělat,« trval na svém Tarzan. »Vy můžete zatím sám pokračovat ve své cestě, a já se zatím vrátím sám pro poklad. Já dovedu jíti daleko rychleji, když jsem sám.«

»Já mám lepší plán, Tarzane,« zvolal D'Arnot. »My půjdeme spolu k nejbližší osadě, najmeme si loď a poplujeme potom podél pobřeží k severu a vyzdvihneme poklad. To bude bezpečnější a rychlejší a nebude třeba, abychom se musili od sebe odloučiti. Co tomu říkáte?«

»Dobrá,« řekl Tarzan. »Poklad zůstane stále na svém místě, ať již pro něj půjdu hned, anebo za měsíc. A bude snad lépe, když vás neopustím. Víte, D'Arnote, když vidím, jací jsou lidé bezmocní, divím se, že lidské pokolení nebylo ještě vyhubeno. Vždyť lev sám by mohl zahubit tisíce z vás jednou tlapou.«

D'Arnot se usmál.

»Vy budete jinak smýšlet o lidském pokolení, Tarzane, až uvidíte jeho vojska, loďstva, veliká města a ohromné technické přístroje. Potom snad pochopíte, že je to duch a ne svaly, co činí člověka mocnějším a strašnějším než jsou nejhroznější šelmy z džungle. Sám a bez zbraně se ovšem nemůže člověk měřiti ani s jediným větším zvířetem, ale když je deset mužů pohromadě,

spojí svůj rozum i sílu svých svalů proti svým nepřítelům a nic jim neodolá, neboť druhá zvířata nedovedou se nikdy spojovati hromadně proti lidem.«

»V tom máte pravdu, D'Arnote,« odvětil Tarzan. »Kdyby byl Kerchak přispěl na pomoc Tublatovi, bylo by bývalo po mně veta. Ale Kerchak nedovedl využití takovéto výhody, poněvadž nemyslel. Ani Kala, má matka, nedovedla mysliti ku předu. Jedla pouze to, co potřebovala a jen když měla hlad. Ale pak se o jídlo vůbec nestarala, a když ho bylo nadbytek, nedovedla nikdy udělati si zásoby. Vzpomínám si, jak pokládala za pošetilé, když jsem nosil potravu s sebou na pochodu, ačkoliv bývala vždy potom velmi šťastna, když mohla se mnou jísti.«

»Tak vy jste znal svou matku, Tarzane?« zvolal D'Arnot užasle.

»Ano. Byla to veliká, krásná opice, daleko větší nežli já jsem a vážící dvakrát tolik, co já.«

»A váš otec,« otázal se D'Arnot.

»Toho jsem neznal. Kala mi řekla, že to byl bílý opičák bez chlupů, právě takový, jako já sám. Nyní již vím, že to byl bílý muž.«

D'Arnot se podíval vážně na svého druha.

»Tarzane!« řekl konečně. »To je rozhodně nemožné, aby byla Kala bývala vaší matkou. Kdyby i takové spojení bylo možné, o čemž silně pochybuji, byl byste musil zdědit některé charakteristické známky opic. Ale vy jste mezdědil ničeho — vy jste čistý, typický muž, ba dokonce vy musíte být potomkem nějakých vysoce intelligentních rodičů. Nevíte opravdu ničeho o své minulosti?«

»Ne!« odvětil Tarzan.

»A což knihy, anebo písma nějaká v oné chatrči vám nepověděla ničeho o jejich původních obyvatelích?«

»Četl jsem vše, co bylo v chatrči, mimo jednu knihu, která, jak nyní vím, byla napsána nějakým jiným jazykem, nežli byla angličtina. Možná, že byste ji dovedl přečísti.«

Tarzan vylovil ze svého toulce malý, černý denník a podal ho D'Arnotovi. Poručík se podíval na titulní list.

»To je denník Johna Claytona, lorda Greystokea, anglického šlechtice a je psán francouzsky,« řekl.

A potom se dal do čtení denníku, který byl psán před více než dvaceti roky, a který líčil příběh lorda Claytona a jeho ženy lady Alice od toho dne, kdy opustili Anglii, až do toho dne, kdy byl Clayton zabit Kerchakem.

D'Arnot četl nahlas a chvílemi se jeho hlas zlomil, a on byl přinucen přestat číst na chvíli, aby přemohl své pohnutí. Chvilkami vzhlédl na Tarzana. Ale opí muž seděl nehybně, máje nohy skříženy pod sebe, jako socha, máje oči upřeny k zemi a nehýbaje ani brvou.

Jenom tehdy, když byla zmínka o novorozeněti, mčnil denník svůj zoufalý ton a přecházel v radostnější. Na některých místech pak všechno nešťestí zdálo se býti zapomenuto. Na jednom místě zněly zápisky téměř vesele:

»Dnes je našemu hošíčkovi šest měsíců. Sedí Alici na klíně u téhož stolu, kde já píši. Je to zdravé, dokonalé a šťastné děcko.

Jaksi proti všemu rozumu dovedu si jej již představit, jako dospělého člověka, který zaujme ve světě otcovo místo, a přidá nové slávy ke jménu domu Greystokeů.

Ha! — Jako kdyby chtěl potvrdit, že toto moje proroctví se vyplní, uchopil z nenadání moje pero do ručičky, zamazal si prsty, a pak je otiskl jako pečeť na tuto stránku mého denníku.

A skutečně na okraji stránky nácházely se částečně již zašlé otisky čtyř drobných prstíků a kousek dále od nich větší skvrna, pocházející pravděpodobně od palce. Když D'Arnot skončil čtení denníku, oba muži se pohřížili v mlčení.

»Nuže, Tarzane z rodu Opic? Co si myslíte? Nevysvětluje-li tato malá knížka záhadu vašeho původu?« otázel se konečně D'Arnot. »Vždyť vy jste potomkem lorda Greystokea.«

Tarzan potřásl hlavou.

»Knižka mluví jen o jednom dítěti,« odpověděl. »A malá kostra tohoto dítěte ležela v kolébce, v níž dítě zemřelo hladu již tehdy, když jsem jako malý hoch po prvé vstoupil do chatrče. Byla tam tak dlouho, až přišla společnost profesora Portera a pohřbila ji i s oběma většími kostrami za chatrčí. A to bylo to

dítě, o němž mluví tato kniha a ne já. Můj původ jest ještě záhadnější nežli před tím. Já myslím, že Kala mluvila úplnou pravdu,« dodal smutně.

D'Arnot potřásl záporně hlavou, neboť to, co Tarzan povídal, ho nepřesvědčilo o opaku toho, co tvrdil. Naopak. V jeho hlavě se právě v tom okamžiku zrodila myšlenka, týkající se pokusu, jenž měl buď úplně potvrdit správnost jeho názoru, anebo zvrátiti ho neodvolatelně na věčné časy.

Asi za týden potom oba muži dospěli k veliké mýtině, na níž za mohutnou kolovou ohradou čnělo do výše několik stavení. Mezi ohradou a lesem, na jehož pokraji stáli, prostírala se vzdělaná pole, na nichž bylo viděti četné černochoy, kteří na nich pracovali. Oba muži se zastavili a Tarzan, sejmuv s plecí luk, přichystal si jeden ze svých otrávených šípů. Ale D'Arnot mu položil ruku na rameno.

»Co chcete dělati, Tarzane?« otázal se ho.

»Oni se nás pokusí zabít, jestli nás spatří,« odvětil Tarzan.

»A já je chci v tom předejít.«

»Ale možná, že to jsou přátelé,« namítnul D'Arnot.

»Jsou to černoši,« odpověděl prostě Tarzan a napial luk.

»To nesmíte!« zvolal D'Arnot. »Bílí mužové nikdy nezabíjejí bez příčiny. Můj bože! Vy se budete musit ještě mnoho učit. Běda každému darebáku, který skříží vaši cestu, až vás přivezu do Paříže. Budu mít plné ruce práce, abych vás zachránil před guillotinou.« Tarzan se usmál a spustil ruku s lukem.

»Já věru nechápu, proč jsem směl zabíjet černochoy v pralese, a proč je nesmím zabíjet zde. Kdyby na příklad vyskočil na nás Numa-lev, snad bych mu také nesměl ubližovat, nýbrž se poklonit zdvořile a říci mu: »Dobrý den, Numo! Jak se daří vaší vzácné choti? — He?«

»Počkejte tedy, až na nás vyskočí, a potom je budete smět zabít,« odpověděl D'Arnot. »Dokud se nebudou chovat nepřátelsky, nesmíte je také považovat za nepřátele.«

»Tak pojďme,« řekl Tarzan, »a dejme se zabít.«

A-dal se do běhu přímo přes pole s hlavou vztyčenou. Jeho opálená kůže svítila se v plném slunci jako lesknoucí se spěš.

D'Arnot běžel za ním, oblečený v roztrhaný oděv, který kdysi patřil Claytonovi, jehož však důstojníci z křížníku opatřili novým oděvem, aby vypadal zase jako gentleman.

Náhle jeden z černochů pozdvihl hlavu a spatřiv Tarzana, vykřiknul a prchal k ohradě. V příštím okamžiku ozvaly se výkřiky strachu a úžasu na všech stranách, a dělníci prchali z polí. Ale dříve nežli dostihli osady, vynořila se z jejích vrat postava, držící v ruce ručnici, chtějící se patrně přesvědčiti, proč vznikla panika mezi pracujícími lidmi. To, co tento muž uviděl, přimělo ho k tomu, aby zdvihl pušku k líci. A dost možná, že by byl Tarzan znovu pocítil olovo ve svém těle, kdyby byl D'Arnot nekřičel z plných plic na muže s puškou:

»Nestřílejte! Jsme přátelé!«

»Zůstaňte tedy stát!« odpověděl muž.

»Tarzane, zůstaňte stát!« zvolal D'Arnot. »On myslí, že jsme nepřátelé.«

Tarzan přestal běžeti. Pomalu, společně s D'Arnotem kráčeli k bílému muži u vrat, který se na ně díval s úžasem.

»Co jste zač?« otázal se francouzsky muž s ručnicí.

»Běloši,« odvětil D'Arnot. »Ztratili jsme se v pustině.«

Bílý muž sklonil pušku a postoupil k nim se vztaženou pravicí.

»Já jsem otec Konstantin z francouzské missie zde,« řekl »a jsem rád, že vás mohu uvítati.«

»Tohle je pan Tarzan, otče Konstantine,« odpověděl D'Arnot, ukazuje na opího muže, a když kněz podal ruku Tarzanovi, dodal, — »a já jsem Paul D'Arnot, poručík francouzského válečného loďstva.«

Otec Konstantin stiskl ruku, kterou mu Tarzan podal, napodobuje ho, a okamžik hleděl na jeho krásný obličej.

A tak se Tarzan z rodu Opic dostal po prvé k přední hlídce civilisace. Po celý týden zůstali zde, a opí muž, pozoruje bystře vše, co se kolem něho dělo, naučil se mnohému z chování mužů, mezitím co černé ženy mu ušily krásný bílý oblek, aby mohl pokračovati na své cestě mezi civilisované lidi řádně oděný, jak se na bílého muže slušelo.

Kapitola XXVI.

V ý š i n y c i v i l i s a c e .

Za nedlouho potom na další cestě dospěli k malé skupině domů, které ležely při ústí široké řeky, a tam Tarzan spatřil mnoho člunů a stará bázlivost divokého zvířete se ho zmocnila znovu za pohledu na tolik lidí.

Ale postupně zvykal podivným zvykům a způsobům civilisovaných lidí, takže po dvou měsících by byl nikdo neřekl, že tento krásný Francouz v sněhobílém obleku, který se vesele bavil s nejživějšími lidmi, byl kdysi polodivokým zvířetem, které šplhalo jako opice po stromech pralesa a nemělo nic jiného na starosti, nežli jak přepadnouti a zabítí nějakou ničeho netušící oběť, aby si mohlo jeho syrovým masem přecpati břicho.

S nožem a vidličkou, kterou kdysi odhazoval nevrle stranou, zacházel nyní Tarzan právě tak obratně, jako uhlazený D'Arnot. A při tom učil se tak rychle a vytrvale, že Francouz neustával ve svých pokusech, které měly z Tarzana učiniti skutečně uhlazeného gentlemana nejen chováním, ale i řečí.

»Bůh vás stvořil gentlemanem srdce,« říkával, »ale já chci, aby se váš ušlechtilý vnitřek obrátil i na povrchu.«

Když se dostali do malého přístavu na pobřeží, D'Arnot telegrafoval své vládě, že byl zachráněn, a že se nalézá v bezpečí a žádal o tříměsíční dovolenou, která mu byla udělena. Telegrafoval také svým bankéřům, aby mu poslali dostatečnou sumu peněz. Leč trvalo to skoro měsíc, než peníze přišly a zatím musili oba trpělivě na ně čekat.

Během té doby, kdy dleli v přístavním městě, stal se »monsieur Tarzan«, jak ho nyní jmenovali, předmětem obdivu bělochů i černochů, zvláště po několika roztodivných příhodách, které se ostatně zdály Tarzanovi pouhými maličkostmi.

Po prvé bylo to, když jakýsi obrovský černocho, opivší se kořalkou, počal třestiti a ohrožoval celé město, až ho neblahý osud zavedl na verandu hotelu, kde odpočíval náš černovlasý obr.

Vyběhnuv na schody s velikým nožem v ruce, černocho vrhl se na skupinu čtyř hostů, kteří zde seděli, posrkávající svůj obvyklý absintli. Volajíce o pomoc, rozprchli se všichni čtyři, a tu černocho spatřil Tarzana.

Zařvav, vrhl se na něho. Z okolních oken dívalo se na sta lidí zděšeně, že bude nebezpečný »monsieur Tarzan« zabít. Ale Tarzan se nelekl a očekával napadení s bojovným úsměvem na rtech.

Když černocho pozdvihl ruku, aby mu zasadil smrtelnou ránu, chopil ji Tarzan rychlým hmatem a v příštím okamžiku ozval se praskot kosti, která byla přelomena ve dvě. Nůž dopadl s řinkotem na zem.

Bolest a úlek způsobily, že šílenství opustilo černocho. Křiče nesnesitelnou bolestí, s rukou bezvládnou a klátící se sem i tam, prchal zděšený nebožák do černošské osady, zatím co »monsieur Tarzan« usedl opět do své židle, jakoby se nebylo nic přihodilo.

Při jiné příležitosti seděli Tarzan a D'Arnot u oběda s několika bělochy, kteří rozmlouvali o lvech a o honbě na ně.

Rozhovor dotkl se statečnosti krále zvířat a mínění se rozdvojilo. Jedni tvrdili, že je hanebný zbabělec, ale všichni se shodovali v tom, že je dobře mít po ruce rychlopalnou kulovnici, když se ozve blízko tábora řev tohoto krále pustin.

D'Arnot a Tarzan se dohodli, že pomlčí o minulosti opího muže a proto jediný poručík věděl o tom, že Tarzan zná zvyky zvířat z džungle.

»Monsieur Tarzan ještě nepronesl svůj úsudek,« řekl kdosi ze společnosti. »Muž takové statečnosti, který prožil jistou dobu v Africe, jistě má nějaké zkušenosti se lvů. Není-liž pravda?«

»Ano,« odpověděl Tarzan suše. »Aspoň tolik, abych mohl říci, že mají všichni přítomní pravdu, pokud se týče lvů, s nimiž se setkali. Ale právě tak bychom mohli pousuzovati všechny

černochoy podle onoho, který se v předěšlém týdně potřeštil, anebo tvrditi, že všichni běloši jsou zbabělci proto, poněvadž někdo se setkal s jedním zbabělcem. Zvířata, pánové, se liší právě tak povahou od sebe, jako se lišíme my. Dnes se nám může přihoditi, že klopýtneme přes příliš bojácného lva — a on ještě ke všemu uteče. A zítra se potkáme s jeho vlastním strýcem, ba snad i bratrem, a všichni se budou diviti, proč se nevracíme z džungle. Pokud se mne týče, já věřím, že lev je dravec a proto se mám vždy před ním na pozoru.«

»Honba je špatným vyražením pro toho, kdo se bojí zvířat, které se loví,« poznamenal první mluvčí.

D'Arnot se usmál. Tarzan že by se bál?

»Já vám přesně nerozumím, co míníte slovem »báti se,« řekl Tarzan. »Právě tak jako je to se lvy, je to i se strachem, ale pro mne je jediným potěšením při lovu, když vím, že zvíře, které chci uloviti, má dosti síly, aby mi ublížilo právě tak, jako já mohu ublížiti jemu. Kdybych na příklad šel na lva s párem ručnic, s nosičem ručnic a s dvaceti, nebo třiceti honci, neměl bych z toho velikou radost, neboť bych věděl již předem, že lev má málo naděje na umiknutí a pak by se stalo, že by moje radost z úlovku byla tím menší, čím ve větším bezpečí bych se cítil.«

»Hm — potom ovšem soudím, že »monsieur Tarzan« by šel nejraději na lva jen nahý a s loveckým nožem v ruce,« zvolal jiný spolustolovník se slabým úsměškem v hlase.

»Ovšem — a s kusem provazu,« připojil Tarzan vážně.

Právě v toni okamžiku se ozvalo hluboké zařvání lva z daleké džungle, které připadalo všem jako vyzvání.

»Teď byste to mohl zkusit, monsieur Tarzane,« řekl jeden z Francouzů.

»Já nemám hlad,« řekl prostě Tarzan.

Všichni se dali do smíchu, nevyjímaje D'Arnota, neboť ten věděl, že právě ústy Tarzanovými promluvila divoká šelma.

»Ale bál byste se, právě tak, jako každý z nás, vyjíti teď do džungle nahý a ozbrojený jenom nožem a kusem provazu,« pokračoval muž, který chtěl dělat za každou cenu vtipy. »Není-liž pravda?«

»Ne,« odpověděl Tarzan. »Ale jenom pošetilec podniká věci zbůhdarma.«

»Za pět tisíc franků — to snad není zbůhdarma,« řekl jiný spolustolovník. »Já vsadím tuto sumu okamžitě, že není možno, abyste přinesl zabitého lva za podmínek, které jste nám jmenoval — to jest, půjdte-li na něho nahý a ozbrojený jen nožem a provazem.«

Tarzan pohlédl na D'Arnota. Ten kývnul hlavou a řekl:

»Vsáďte deset tisíc.«

»Platí!« řekl obchodník, který se sázel.

Tarzan povstal.

»Já ostavím své šaty až na okraji města, neboť je dost možné, že se vrátím až ráno a potom bych šel nerad nahý po ulicích.«

»Což půjdete hned teď — a v noci?« otázal se obchodník, který se vsadil.

»Proč ne,« řekl Tarzan. »Lev se v noci toulá a já ho snadněji naleznu než ve dne.«

»To ne,« odpověděl druhý. »Já nechci, aby vaše krev lpěla na mých rukou. Bylo by to dost pošetilé, kdybyste šel ve dne.«

»Já půjdu nyní,« řekl Tarzan a odešel do svého pokoje pro provaz a nůž.

Společnost ho doprovodila až na okraj džungle, kde Tarzan zanechal své šaty v malém skladišti. Ale když chtěl potom zmizeti v hustém podrostu, pokoušeli se odraditi ho od jeho úmyslu. Nejvíce naléhal obchodník, který se s ním vsadil.

»Připouštím, že jste vyhrál,« řekl. »Těch deset tisíc franků náleží vám, upustíte-li od vašeho nesmyslného pokusu, který může skončiti jen vaší smrtí.«

Tarzan se usmál a v příštím okamžiku ho džungle pohltila. Ostatní zůstali mlčky státi několik minut a pak se vrátili a usedli na verandu hotelu.

Tarzan vstoupiv do džungle ihned se vyšplhal na strom. Jeho celého nitra zmocnil se pocit jásavé radosti ze svobody, které opět nabyl. To byl přece život! Ach, jak jej miloval. Civilisace nebyla ničím proti němu, neboť měla těsný a omezený

okruh, v němž nutila každého se pohybovat. Vždyť i šaty byly hanebnou obtíží a překážkou, která bránila ve volném pohybu.

Konečně tedy byl svoboděn. A nyní teprve pochopil, jakým byl dosud otrokem. Jak snadným bylo nyní stočiti se k pobřeží, zamířiti k jihu a vrátiti se opět do svého pralesa a ke své chatrči.

Náhle pocítily jeho jemné nozdry výpar, který pocházel od lva. Jeho uši zachytly zvuk jemně dopadajících tlap, a potom plížení se obrovského těla podrostem. Tarzan tiše dospěl nad nic netušící šelmu a tiše ji stopoval, až se dostala do místa, kde ji ozařoval pruh měsíčního světla.

Smyčka snesla se střelbitě a tiše dolů a obepjala huňaté hrdlo právě tak, jako již stokrát před tím. Tarzan rychle upevnil konec provazu na silnou větev, mezitím co šelma sebou zmítala a snažila se nabyti svobody a potom, skočiv jí přímo na záda, vrazil jí rychle, několikrát za sebou, tenké ostří do srdce.

Potom, postaviv nohu na mrtvolu, udeřil se v prsa a vydal ze sebe strašný vítězný skřek svého kmene.

Chvilí stál Tarzan nerozhodně, kolísaje mezi touhou po svobodě a mezi pocity věrnosti a přátelství k D'Arnotovi. Ale konečně zvítězila vzpomínka na krásný obličej a žhavé rty, které ho políbily, a opí muž přehodil lví mrtvolu přes svá silná bedra a dal se na zpáteční cestu.

Společnost, která zůstala na verandě, seděla tam skoro po celou hodinu mlčky. Několikrát se sice pokusili navázati rozhovor na různá témata, ale vždy to selhalo, poněvadž myšlenka na Tarzana, který se vydal sám do džungle, opanovala všechny mozky.

„Mon Dieu!“ pronesl konečně obchodník, který se s Tarzanem vsadil. „Já to nemohu déle vydržeti. Půjdu nyní sám do džungle se svojí opakovačkou, abych přivedl toho šílence.“

„Já půjdu s vámi,“ řekl jeho druh.

„Já také! Já také!“ ozvaly se se všech stran hlasy.

A jakoby tímto záměrem oživil, spěchali různými směry ku svým příbytkům pro zbraně a pak zamířili houfně k džungli, celou dobře ozbrojeni.

»Bože! Co to bylo?« zvolal pojednou jeden Angličan, neboť z dále se ozval Tarzanův bojovný, opičí skřek.

Všichni se zarazili.

»Já jsem již jednou zaslechl něco podobného,« řekl jakýsi Belgičan, který se také připojil k výpravě. »Bylo to v území, kde žily gorilly a moji nosičové tvrdili, že to byl řev samce, který právě něco zabil.«

D'Arnot si vzpomněl na Claytona, který mu kdysi popisoval hrozný řev Tarzanův nad kořisti a usmál se potichu přes hrůzu, která ho pojala, když uslyšel ten ohavný skřek, který se patrně ozval z lidského hrdla a to ještě ke všemu z hrdla jeho přítele.

Když se konečně společnost zastavila na okraji džungle, radíc se, jak by se nejlépe rozdělila, byla náhle překvapena tichým smíchem, který se ozval nedaleko, a když pohlédla tím směrem, uzřela postavu obra, který se k nim blížil, maje přes záda přehozeného mrtvého lva.

I D'Arnot byl ohromen tím, s jakou rychlostí jeho přítel skolil lva, s tak nepatrnými zbraněmi, jaké vzal Tarzan s sebou, i tím, že mohl sám přinésti ohromnou mrtvolu na svých zádech.

Společnost obklopila Tarzana, zasypávajíc jej otázkami, ale jedinou odpovědí byl jim skromný úsměv, který se jevil na jeho líci. Neboť pro Tarzana nebylo zabítí lva jiným hrdinstvím, než je pro řezníka zabítí krávy. Ale v očích společnosti ovšem byl Tarzan velikým hrdinou.

A tak vyhrál náhodou deset tisíc franků, neboť D'Arnot stál pevně na tom, aby podržel celou sázku.

To bylo ostatně velmi důležitým i pro Tarzana, neboť i on již poznal velikou moc, jakou měly ty drobné kousky kovu nebo papíru, které neustále přecházely z ruky do ruky, a za něž bylo možno opatřiti si nocleh, jídlo, šaty i čehokoliv jiného se mu zachtělo.

Tarzanovi se stalo zřejmým, že bez peněz v civilisovaném světě byl člověk odsouzen k zahynutí. D'Arnot mu sice řekl, aby se o ně nestaral, poněvadž má pro oba dost, ale opí muž se již během času přiučil mnohemu, a jedním z těch poznatků bylo, že

lidská společnost polilíží opovržlivě na toho, kdo běře od druhých peníze, aniž by se za to odměnil nějakým jiným způsobem.

Brzy po této příhodě se lvem najal D'Arnot starý, plachetní člun a na tom se vypravili zpět za pokladem k Tarzanově chatrči.

Byl to pro ně oba radostný den, když odrazili od pobřeží. Po několikadenní plavbě konečně našli známé pobřeží a Tarzan se vypravil ozbrojen rýčem i lopatou k shromáždění opic. Druhého dne odpoledne se vrátil, nesa na svých zádech obrovskou skříň a ještě večer téhož dne nastoupili opět zpáteční cestu k severu.

Za tři týdny potom Tarzan i D'Arnot se nacházeli jako cestující na francouzském parníku, jehož cílem byl Lyons. Zde pobýli několik dní, načež se odebrali do Paříže.

Opí muž sice chtěl jeti do Spojených Států, ale D'Arnot ho přemluvil, aby jel s ním, poněvadž se jednalo o věc nemalé důležitosti, jež mohla být jen v Paříži rozluštěna.

Jednou z prvních záležitostí, kterou D'Arnot vyřídil, byla návštěva u vysokého policejního úředníka, již vykonal v průvodu Tarzanově. D'Arnot zavedl rozhovor na rozeznávání lidských individuí a brzy se mluvilo o otiscích prstů, které při tom hrály značnou roli. Tarzana toto thema velice zajímalo a proto se živě účastnil rozhovoru. Jedině to nemohl pochopiti, že by otisky prstů mohly míti nějakou cenu, poněvadž předpokládal, že se mění právě tak, jako člověk, když roste. Ale z toho omylu byl vyveden úředníkem.

»Otiský prstů se nemění nikdy,« řekl. »Je pravdou sice, že rozměry jejich se větší, úměrně ke vzrůstu rukou, ale závitý drobných rýh a jejich seskupení zůstává vždy stejným, vyjímaje ovšem případy, kdy byly na nich způsobeny zraněním jizvy. Ale kdyby chtěl někdo uniknouti zjištění tímto způsobem, musil by si ořezat všech deset prstů.«

»To je podivuhodné,« zvolal D'Arnot. »To bych skutečně sám rád viděl, jak vypadají otisky mých vlastních prstů.«

»O tom se můžeme snadno přesvědčiti,« řekl policejní úředník a zazvoniv, požádal svého asistenta, aby mu přinesl

potřebné předměty k zhotovení otisků prstů. Muž opustil komnatu, ale v příštím okamžiku se vrátil s malou skřínkou z tvrdého dřeva, kterou postavil na stůl.

»Tak! Nyní můžeme zhotoviti otisky vašich prstů v jediné minutě,« řekl policejní úředník, a otevřev skřínku, vyňal z ní malou tubu, naplněnou hustou černou barvou, skleněnou čtyřhrannou plotnu, gumový váleček a několik kousků tuhého, bílého kartonu.

Vytlačiv krůpěj barvy na sklo, rozetřel ji gumovým válečkem, takže celá tabulka byla jí stejnoměrně pokryta.

»A nyní otiskněte zde svoje prsty a přeneste jejich otisky na papír. — Tak. A nyní učiňte totéž s levicí. Hotovo!«

»Tarzane, — pojdte sem, a otiskněte také své prsty, ať vidíme, jak vypadají.«

Tarzan poslechl ochotně, vyptává se úředníka během té procedury na všelijaké věci.

Úředník odpovídal s úsměvem. Bylo znáti, že věci rozumí, a že o ní rád povídá.

»Je možno podle otisků prstů poznati také plemeno?« otázal se ho Tarzan. »Můžete na příklad rozeznati podle nich bělocha od černocho?«

»Já myslím, že ne,« odvětil úředník, »ačkoliv někteří odborníci tvrdí, že závit na prstech černocho nejsou tak úplné ani tak dokonalé, jako u bílých lidí.«

»A bylo by možno rozeznati prsty opice od prstů člověka?«

»Zajisté. Poněvadž prsty opice budou vykazovati daleko jednodušší křivky, nežli prsty lidské.«

»Ale kříženec mezi oběma by vykazoval jistě charakteristické známky obou rodičů?« pokračoval Tarzan.

»Ano, — já myslím, že tomu tak musí být, ačkoliv věda ještě dost daleko nepokročila v tomto směru, aby se to mohlo říci s určitostí: Ale to jest jisto, že se dosud nikdy nenarodili dva lidé se stejnými obrazci linií na prstech. Je velmi pochybno, jestli se vůbec kdy najdou na světě dva lidé se stejnými otisky prstů.«

»Nevyžaduje srovnávání otisků mnoho času?« otázal se D'Arnot.

»Jsou-li otisky zřetelné, trvá to jen několik okamžiků,« odpověděl úředník.

D'Arnot vytáhl z kapsy malou, čennou knížku, a počal v ní převraceti listy.

Tarzan se na něho podíval překvapeně. Kde vzal D'Arnot tuto knížku. Náhle se D'Arnot zastavil na stránce, na níž bylo pět malých skvrn a podal knížku policejnímu úředníkovi.

»Podobají se tyto otisky mým, anebo páně Tarzanovým. Či snad jsou totožné s nimi?« otázal se.

Policejní úředník vytáhl silnou lupu a prohlédl všechny tři otisky, čině si poznámky na kousku papíru. Tarzan pochopil nyní, co bylo příčinou jejich návštěvy zde. Odpověď na otázku jeho původu byla v těch několika malých, nezřetelných skoro otiscích.

Chvilí pohlížel napiatě, nahýbaje se ku předu na úředníka, potom však klesl pojednou do zadu na lenoch židle a dal se do smíchu. D'Arnot pohlédl na něho užasle.

»Vy jste zapomněl na to, že mrtvé tělo dítěte, které zanechalo zde otisky svých prstů, leželo dvacet let v kolébce v chatrči svého otce, a že já jsem je tam vídával po celá leta,« řekl Tarzan téměř trpce.

Policejní úředník pohlédl na něj překvapeně.

»Pokračujte jen ve svém srovnávání, kapitáne,« řekl D'Arnot. — »My vám již potom povíme, oč se jedná, — ovšem, bude-li s tím monsieur Tarzan souhlasiti.«

Tarzan kývnul hlavou.

»Ale vy jste se jistě minul rozumem, D'Arnote,« trval na svém. »Tohle jsou otisky prstů dítěte, které bylo pohřbeno na západním břehu Afriky.«

»To já nevím a nemohu věděti, Tarzane,« odvětil D'Arnot. »Je to možné. Ale jestli vy nejste synem Johna Claytona, jak jste vlastně přišel do té proklaté džungle, do které nikdo jiný mimo něho nevstročil?«

»Vy zapomínáte — Kala,« řekl Tarzan.

»Já nevěřím ani jí,« odpověděl D'Arnot.

Oba přátelé přešli hěhem rozhovoru k širokému oknu kan-

celáře pohlížejíce na boulevard, na němž se hemžilo plno lidí a zabrali se do svých myšlenek.

»Trvá to jaksi dlouho, než se dají otisky prstů porovnat,« pomyslí si D'Arnot a obrátí se k policejnímu úředníkovi. Ke svému překvapení spatří, že kapitán listuje chvátně v denníku Claytonově, přečítaje rychle jeho obsah. D'Arnot zakašlal. Kapitán se na něho podíval a zdvihl prst k ústům, dává mu znamení, aby mlčel. D'Arnot se tedy obrátí zase k oknu.

»Pánové!« zahovořil v tom policejní úředník.

Oba se obrátili k němu.

»Otisky prstů jsou velmi nezřetelné. Bude třeba, abychom provedli zevrubnou zkoušku. A z toho důvodu vás prosím, abyste zanechali tyto věci zde, až do návratu našeho znalce, pana Desquerca. Bude to za několik dní.«

»My jsme si mysleli, že se to bude moci rozluštit hned,« řekl D'Arnot. »Monsieur Tarzan odjíždí zítra do Ameriky.«

»Slibuji vám, že během dvou týdnů bude věc rozhodnuta. Pak můžete pana Tarzana zpravit o výsledku telegraficky,« řekl úředník. »Jaký bude, to se neodvážuji předem říci. Je tu jakási podobnost; — leč lépe bude, když ponecháme rozluštění této záhady panu Desquercovi.«

Kapitola XXVII.

A o p ě t t e n o b r.

Před staromodní residencí v jednom z baltimorských předměstí zastavil automobil. Z něho vystoupil asi čtyřicetiletý urostlý muž, s výraznými rysy, zaplatil chaufferovi a propustil jej.

Za chvíli potom vstoupil do knihovny, která se v domě nacházela.

»Ach, — pan Cauler!« zvolal starý professor, zdvihaje se, aby mu šel vstříc.

»Dobrý večer, pane professore,« zvolal muž, vztahuje k němu ruku. »Přišel jsem, abych s vámi pohovořil.«

»Kdo vás sem vpustil?« otázal se professor.

»Esmeralda.«

»Ach, tak! To ona šla sdělití Jane, že jste zde.«

»Ne, pane professore. Já jsem totiž přišel, abych nejprve pohovořil s vámi.«

»Je mi velikou ctí,« řekl professor.

»Pane professore,« pokračoval Cauler rozvážně, odvažuje každé své slovo. »Já jsem přišel, abych s vámi pohovořil o Jane. Vy znáte mé záměry a dovolil jste mi, abych se o ni ucházel.«

Professor Archimedes Q. Porter se schoulil ve své židli. Toto thema rozhovoru mu bylo vždy nepříjemným. Proč, — to nemohl sám říci. Vždyť Cauler byl pro Jane skvělou partií.

»Ale pokud se Jane týče,« pokračoval Cauler, — »musím se přiznat, že jí naprosto nerozumím. Chvilí mluví tak, chvilí zase jinak. Mám vždy pocit, jakoby se jí ulehčilo, když se s ní loučím.«

»Pst! Pst!« řekl professor Porter. »Pst, pane Caulere. Jane jest nejposlušnější dcerou na světě. Udělá vše, co budu chtít.«

»Tedy mohu počítati s vaší pomocí,« řekl Cauler se zřejmým ulehčením v hlase.

»Zajisté, pane! Zajisté, pane!« zvolal professor Porter. »Jak jste jen mohl o tom pochybovati.«

»Víte, — on je tu mladý Clayton,« namítl Cauler. »Zdržuje se tu u vás již po celé měsíce. Já nevím, jestli Jane o něho dbá, ale on kromě titulu prý zdědí veliké statky po svém otci, a tu by nebylo nic podivného, kdyby se Jane do něho zamilovala, leda kdyby—« a Cauler se zamlčel.

»Kdyby — co?« otázal se professor.

»— kdybyste shledal vhodným, že se máme Jane a já vzíti,« řekl Cauler pomalu, ale určitě.

»Já jsem se již, pane, zmínil, že by to bylo žádoucí,« řekl professor Porter smutně, »poněvadž již nemůžeme více udržeti tento dům a žítí tak, jak toho její stav žádá.«

»A co na to odpověděla?« otázal se Cauler.

»Řekla mi, že na to ještě nepomýšlí, provdati se za někoho,« odpověděl professor Porter, »a že bychom mohli odejeti a žítí na farmě v severním Wisconsinu, kterou ji její matka zůstavila. Víte, — dalo by se tam žítí. Farma na to postačuje a její nájemci nejenže tam vytloukli živobytí pro sebe, ale ještě posílali Jane každého roku jakýsi příspěvek. Jane tam chce jeti počátkem příštího týdne. Pan Philander a Clayton již tam jeli, aby vše pro nás přichystali.«

»Co? Clayton již tam jel?« zvolal Cauler nelibě dotčen. »Proč jste neřekli mně. Já bych tam byl milerád jel a připravil vše pro vás.«

»Jane myslí, že jsme vám již beztak mnohým zavázáni,« řekl professor Porter.

Cauler chtěl odpověděti, ale v tom se ozvaly venku kroky a Jane Porterová vstoupila do knihovny.

»Ach, — promiňte!« zvolala, zůstavši státi na prahu. »Já myslila, že jste sám, otče?«

»To jsem jen já,« řekl Cauler, povstávaje. »Nebyla byste tak laskava a nepřipojila se k naší společnosti? Mluvíme právě o vás.«

»Děkuji,« řekla Jane vstupujíc, a usadila se na židli, kterou jí Cauler nabídl. »Já jsem chtěla toliko vyřídít otcí, že Tobey přijde zítra, aby vzal s sebou knihy do university. Prosím tě, otče, neber s sebou do Wisconsinu celou svoji knihovnu, jako jsi ji chtěl bráti i do Afriky.«

»Byl Tobey zde?« otázal se professor Porter.

»Ano. Čeká v jídelně. Vyměňuje si nyní s Esmeraldou na zadní pavlači všelijaké náboženské názory.«

»Já s ním musím mluvit,« zvolal professor Porter. »Promiňte mi na okamžik, děti!« A stařec vyběhl z komnaty.

Sotvaže zmizel za dveřmi, obrátil se Cauler k Jane Porterové.

»Hleďte, Jane,« řekl směle. »Jak dlouho se povlekou naše záležitosti tímhle způsobem. Vy jste mne sice neodmítla, ale také jste mi neslíbila, že si mne vezmete. Já si zamýšlím dnes vy-zdvihnouti povolení k sňatku, tak abychom mohli býti zítra oddáni, prve, než odjedete do Wisconsinu.«

Děvče zbledlo, ale jeho hlava zůstala hrdě vztýčena.

»Váš otec si toho přeje, jak je vám známo,« řekl Cauler.

»Ano, — to vím,« zašeptala. »Ale víte, že si mne vlastně kupujete, pane Caulere, za několik sloupců dollarů? Rozhodně to víte a myslím, že byl také takový váš úmysl, když jste otcí půjčil peníze na tu krkolomnou výpravu, která by byla skončila úspěšně, kdyby nebylo zvláštních okolností, které tomu zabránily? Tím jste byl nejvíce překvapen. Vy jste byl přesvědčen o tom, že ta výprava nemůže mít žádného úspěchu. Vy jste příliš dobrým obchodníkem, než abyste půjčil bez záruky peníze fantastovi, který šel hledat zlaté poklady. Vy jste spekuloval na čest rodiny Porterovy. Věděl jste, že je to jediný způsob, jak byste mne donutil, abych si vás vzala, aniž by na vás padlo podezření, že jste mne skutečně nutil. Vy jste se nikdy nezmínil o té půjčce. U jiného člověka by to bylo bývalo známkou ušlechtilé a velkomyslné povahy. Ale u vás tomu není tak. Vy jste v mých očích hluboko poklesl. Já vás znám lépe, nežli vy si myslíte. A jestli nezbude jiného vyhnutí, — budu si vás nucena

vzítí, abych zachránila otcovu čest. V tom případě však přijměte na vědomí, že budu také podle toho jednat.»

Zatím co mluvila, Robert Cauler se střídavě zarděl i zbledl. A když skončila, povstal a usmívaje se cynicky, řekl:

»Vy mne překvapujete, Jane. Já jsem myslel, že se dovedete lépe ovládati, — že máte více hrdosti. Ovšem, — vy máte pravdu. Já vás kupuji, vím dobře, že vy to také víte, ale já jsem myslel, že budete raději předstírat, jako by tomu bylo nějak jinak. Jinak jsem myslel, že vaše sebeúcta a vaše Porterovská hrdost se budou vzpírat i pouhé domněnce, že byste byla ženou, již by bylo možno koupiti. Ale buď si tedy tomu, jak vy chcete. Já jsem si umínil, že si vás vezmu, a to ostatní mne nezajímá.«

Děvče se obrátilo a vyšlo ven, nepromluvivši ani slova.

Jane Porterová nebyla oddána s Robertem Caulerem před svým odjezdem do Wisconsinu, a když mu řekla na nádraží chladně s bohem, vstoupila do vlaku s otcem i s Esmeraldou. Ale tím se Cauler nedal odstrašiti a ještě do kupé zvolal, že je asi za čtrnáct dní navštíví a odjel.

Když dospěli k cíli své cesty, byli zde očekáváni Claytonem a panem Philandrem, kteří přijeli v obrovském, staromodním kočáru, náležejícím pachtýři farmy. A pak rozjeli se rychle hustými severskými lesy u farmy, na níž Jane nebyla od svého dětství.

Obytné stavení farmy, které stálo na malé výšině, asi sto kroků od nájemcova domu, bylo během posledních tří neděl, co tu Clayton meškal s panem Philandrem, podrobeno důkladným opravám i změnám, a tak sešlý, starý dům se změnil pomocí malé armády dělnictva, kterou sem přivolali, opět v rozkošné letní sídlo, opatřené vším pohodlím.

»Pane Claytone, — co jste to provedl?« zvolala dívka, když spatřila tento malý zázrak, počítajíc v duchu úzkostlivě sumu, kterou asi tyto opravy stály.

»Pst!« řekl Clayton tiše. »Buďte tak laskava a nezmiňujte se o tom před vaším otcem, nebo bude nešťastným. Ale já jsem nemohl snést myšlenku, že bychom ho mohli usaditi do těch

trosek a nečistoty, kterou jsme zde s panem Philandrem našli. Vždyť to nestojí ani za řeč. Nemluvte o tom, již k vůli němu.«

»Vždyť vy víte dobře, že vám to nemůžeme zaplatit,« zvolala dívka. »Proč jen chcete, abychom vám byli tolik zavázáni?«

»Ale vždyť mi nebudete muset platit,« řekl Clayton smutně. »Kdyby to bylo k vůli vám, jistě bych to nebyl udělal, poněvadž vím, že bych si vás byl tím rozhněval. Ale já jsem opravdu nemohl snést ani pomyslení na to, že by mohl váš dobrý, starý otec žítí v takové spoušti. Myslete si, že jsem to vše učinil z přátelství k vašemu otci.«

»Dobře, pane Claytone,« řekla Jane. »Já vám to budu věřit proto, že vím, že jste skutečně velkomyslný a šlechetný člověk, který je toho schopen, aby ulehčil mému otci. Ale přála bych si, abych se vám mohla za to odměnit. Leč to nebude možné!«

»A proč ne, Jane?«

»Poněvadž miluji jiného.«

»Caulera?«

»Ne!«

»Ale vy si ho přece vezmete. Aspoň mi to říkal, než jsem odejel z Baltimore.«

Dívka se zarděla.

»Já ho nemiluji,« řekla hrdě.

»Já vím. Je to k vůli penězům, není-liž pravda?«

Jane přisvědčila mlčky.

»● — pravda. Pak jsem ještě ve větší nevýhodě, nežli on,« řekl Clayton trpce. »Já mám ještě více peněz, nežli on.«

»Já vás nemiluji, Cecile,« odpověděla, »ale vážím si vás. Mám-li býti již provdána, ať je to muž, kterým opovrhnu. Já budu prokletím muž, kterému mne prodají, ať už je to kdokoli. Vy budete šťastnější, zůstanete-li mně přítelem, jehož si budu vážit, nežli kdybych se stala vaší ženou, proti své vůli.«

Clayton nemluvil více o této záležitosti, ale když asi za týden po této rozmluvě zavítal na farmu Cauler, cítil, že by byl schopen i vraždy. Uplynul nový týden, neutěšený pro všechny obyvatele farmy v severním Wisconsinu. Cauler po celou tu dobu stále trval na tom, že si Jane musí hned vzít. A konečně

bylo rozhodnuto, že Cauler odjede příštího dne do města, aby si vyzdvihl povolení k sňatku a přivezl kněze, který měl vykonati obřad.

Když to bylo oznámeno, Clayton chtěl ihned opustiti farmu, ale beznadějný a znavený pohled Jane ho odradil od jeho rozhodnutí. Neměl dosti sil, aby ji opustil.

Příštího dne odejel Cauler do města.

Právě tehdy spatřili obyvatelé města podivný mrak, zdvihaající se nad lesy. Byl to lesní požár, který zuřil někde v dáli, ale poněvadž vítr vál k východu, nebylo třeba obávati se nebezpečí, a proto se více o tento podivný zjev nestarali.

Po poledni vyšla si Jane Porterová sama na procházku. Nedovolila nikomu, aby ji doprovázel, ba ani ne samému Claytonovi, který se jí nabídl. Přála si býti sama a jejímu přání bylo vyhověno.

Professor Porter a pan Philander se zabrali po jejím odchodu do nekonečné vědecké rozpravy. Esmeralda dřímala v kuchyni a Clayton vrhl se na pohovku ve svém pokoji a brzy usnul po bezesné noci, kterou prožil před tím. V tu dobu zjevil se na východě obrovský mrak kouře, který se během krátké doby na východě povážlivě zvětšil, a když se vítr náhle počal blížiti s hroznou rychlostí k farmě, nikdo netušil nebezpečí. Požár blížil se rychle, až dostihl okrajů polí, které obklopovaly farmu professora Portera a pak obloukem dospěl za ní, a odřízl Caulerovi cestu, po které se mohl vrátiti z města. A pak rychlý náraz větru způsobil, že se požár počal šířiti i k severu.

Náhle na cestě od severovýchodu objevil se černý automobil, který se hnál prudce k farmě. U vchodu se zastavil a z něho vyskočil černovlasý, obrovský muž, který rychle vyběhl po schodech do stavení.

Bez zaklepání vrazil do pokoje, kde na pohovce spal Clayton. Obr stanul na okamžik zaraženě, pak však přiskočil ku spícímu, zatřásl jím mocně a vzkřikl:

»Bože, — což pak jste zde všichni sešileli? Co pak nevíte, že jste ze všech stran obklíčeni plameny? Kde je slečna Porterová?«

Clayton se vymrštil vzhůru. Nepoznal sice muže, který jím tak hrubě zatřásl, ale porozuměl slovům, která pronesl a jedním skokem se ocitl na verandě.

»Bože!« zvolal. A potom vyběhnuv na zád domu, křičel z plna hrdla: »Jane! Jane! Kde jste?«

V příštím okamžiku vyřítili se z domu professor Porter, pan Philander i Esmeralda a připojili se k oběma mužům.

»Kde je slečna Porterová?« opakoval Clayton.

»Ach, — archanděli Gabrieli, — pane Claytone, — ona si vyšla do lesa na procházku,« koktala zděšeně Esmeralda.

»Což pak se ještě nevrátila?« zvolal Clayton a nedočkav odpovědi, vyřítil se na dvůr. »Kudy šla?«

»Touhle cestou,« odpověděla ustrašená černoška, která ho přes svou tělnatost dohonila, ukazujíc na cestu vedoucí k jihu, odkud se valila ohnivá stěna, nad níž se vznášel strašný, neproniknutelný mrak hustého kouře.

»Zůstaňte zde,« zvolal cizinec. »Nezachráním-li ji já, nezachrání ji nikdo jiný.«

A vrhl se přímo přes pole k lesu, jehož část ještě zůstala ušetřena. A v příštím okamžiku zmizel jím s očí.

»Kdo to byl?« otázal se professor Porter.

»Já nevím,« řekl Clayton. »Jmenoval mne jménem a znal patrně také Jane, poněvadž se po ní tázal. Ba, i Esmeraldu jmenoval.«

»Hm, — mně připadal velice známým,« zvolal pan Philander. »A přece bych se chtěl vsadit, že jsem ho nikdy ve svém životě neviděl.«

»Pst! — Pst!« zvolal professor Porter. »To je velmi pozoruhodné. Kdo to mohl jen být?«

»To vám nemohu říci, pane professore,« řekl Clayton. »Ale pojďme nyní rychle odtud, nebo budeme sami obklíčeni plameny.«

Všichni běželi k jeho automobilu.

Když se Jane Porterová vracela z procházky, zpozorovala, že se náhle kolem ní zatmělo, a pak pocítila zápach pálicího se dřeva. Nebylo pochyby. Někde vypukl lesní požár a blížil se se závratnou rychlostí. Jane zrychlila kroky a posléze utíkala, klopytájc přes kořeny stromů. Ale když uběhla několik set kroků, spatřila, že les který se nacházel mezi ní a farmou, je v jediném plameni. Nesnesitelný žár ji donutil, aby se dala na západ. Ale i zde počalo hořeti. Na štěstí silnice vedoucí k městu nebyla daleko, a Jane dostihnuvši ji, dala se do šíleného běhu k městu, aby zachránila aspoň holý život.

Ale po dvaceti minutách úprku zjistila, že se proti ní valí nová, plamenná stěna. Zbývala nyní poslední cesta neproniknutelnými houštinami. Jane se o to pokusila, ale nepodařilo se jí to. Byl konec.

Dívka poklekla do prachu silnice, a počala se v úzkostech modliti, aby snesla hrdinně smrt, která jí hrozila. Ale sotva pronesla první slova modlitby, zaslechla odkudsi hlas, který ji volal:

»Jane! Jane Porterová!«

Byl to cizí hlas, ale byl silný a zvukný.

»Zde!« vykřikla. »Zde — na silnici!«

A potom zahlédla ve větvích stromu postavu šplhající, a přeskakující se stromu na strom, jako veverka.

Závan větru přihnal veliký mrak dýmu, který zahalil vše kolem. Jane neviděla více muže, který ji chtěl patrně zachrániti, ale pojednou pocítila, jak ji objala svalnatá ruka. Potom ji někdo zdvihl do výše a ona cítila vánek větru, i sem tam škrábnutí větve.

Otevřela oči.

Dole, — hluboko pod ní temněly se houštiny a kolem ní všude bylo plno listů a jehlic. Obr, který jí nesl, přeskakoval se stromu na strom a Jane se zdálo, že znova prožívá to, co již jednou prožila, kdysi daleko odsud v neproniknutelném a neznámém pralese na africkém pobřeží.

Ach, — kdyby to byl také tentýž muž, který ji unášel zeleným pralesem. A to nebylo možné. Leč kdo jiný ve světě mohl

být tak mrštný a silný, jako on. Pohledla pokradmu a rychle do obličeje svého zachránce a dech se jí zarazil překvapením.

Byl to on!

»Můj muž,« zašeptla. — »Ne, — to je jen blouznění, které předchází smrti,« pomyslíla si.

Ale nebylo to blouznění. Musila asi mluvit nahlas, neboť obličej muže se k ní obrátil a oživil se zářivým úsměvem.

»Ano, je to on, Jane Porterová. Váš divoký, přírodní muž, který odešel z džungle, aby vyhledal tu, která před ním uprchla,« dodal divoce.

»Já jsem neuprchla,« zašeptala. »Já jsem jenom svolila k tomu, abychom odešli, když k vůli mně čekali celý týden.«

Mezitím dospěli na mýtinu, která obklopovala farmu. Vítr se znovu obrátil a tak kráčeli k ní bok po boku. —

»Proč jste se nevrátil,« otázala se.

»Ošetřoval jsem D'Arnota. Byl těžce raněn.«

»Ach, já to věděla,« zvolala. »Řekli mi, že jste odešel, abyste se připojil k černochům, že to byl váš kmen.«

Tarzan se usmál.

»Ale vy jste jim nevěřila, Jane?«

»Ale, jak vás mám jmenovat?« otázala se. »Jak se jmenujete?«

»Já jsem se jmenoval »Tarzan z rodu Opic«, když jste mne po prvé poznala.«

»Tarzan z rodu Opic?« zvolala. »A to bylo vaše psaní, na které jsem odpovídala, když jsem odjížděla?«

»Ano. Komu jste myslila, že patří?«

»Já nevím. Ale rozhodně jsem myslila, že vám ne. Vždyť Tarzan, z rodu Opic uměl psát anglicky a vy jste nerozuměl ani jedinému slovu ze žádné řeči.«

Tarzan se usmál.

»To je dlouhá historie, ale byl jsem to já, který dopis psal, třeba jsem neuměl mluvit — a nyní D'Arnot to ještě zhoršil, naučiv mne místo angličtině mluvit francouzsky. Ale nyní pojďte a přisedněte do mého automobilu,« řekl ukazuje na vůz, který stál před farmou. »Musíme dohonit vašeho otce.«

A když se automobil rozjel, řekl:

»A tak, když jste psala Tarzanovi z rodu Opic, že milujete jiného, snad jste tím mínila mne.«

»Snad,« odpověděla prostě.

»Ale v Baltimore, kde jsem vás hledal, mi řekli, že se budete již brzy vdávati. Že jakýsi muž, jehož jméno je Cauler, přijel sem, aby si vás vzal za ženu. Je to pravda?«

»Ano.«

»A milujete ho?«

»Ne!«

»Milujete mne?«

Pokryla si obličej rukama.

»Já jsem zaslíbena jinému. Já vám nemohu odpovědět,« zvolala.

»Vy jste již odpověděla. Ale nyní mi povězte, proč si chcete vzít někoho, koho nemilujete?«

»Můj otec je mu dlužen peníze.«

Tarzan si vzpomněl na dopis, který kdysi Jane psala své kamarádce v chatrči na pobřeží západní Afriky, a jméno Roberta Caulera i nesnáze, o nichž se zmiňovala, mu zatanuly na mysli. Tehdy jim nerozuměl, ale nyní mu bylo vše jasným.

Usmál se.

»Kdyby byl váš otec nepozbyl onoho pokladu, nebyla byste nucena dodržeti slovo?«

»Musila bych ho požádati, aby mne propustil ze závazku.«

»A kdyby odepřel?«

»Dala jsem mu svoje slovo — «

Tarzan mlčel chvíli. Automobil se hnál rychle po nerovné silnici, poněvadž oheň se opět rychle blížil s pravé strany a ohrožoval je. Ale konečně minuli místo, kde jim hrozilo největší nebezpečí a Tarzan zmírnil rychlost vozu.

»Což, kdybych já požádal sám,« otázel se.

»Myslím, že by neustoupil na přání cizího člověka,« řeklo děvče, »zejména, kdyby mne ten člověk sám chtěl.«

»Terkoz ustoupil,« řekl Tarzan ponuře.

Jane Porterová se zachvěla a pohlédla ustrašeně na obrov-

ské tělo vedle sebe, poněvadž věděla, že tím mínil veleopa, kterého zabil, chráně ji.

»Nejsme zde v africkém pralese,« řekla. »Vy nejste více divokou šelmou. Nyní jste gentlemanem, a gentlemani nevraždí chladnokrevně.«

»Já jsem ještě někdy v srdci divokou šelmou,« řekl Tarzan. A opět se zamlčeli na chvíli. Konečně Tarzan promluvil.

»Jane, — vzala byste si mne, kdybyste byla svobodnou?«

Neodpovídala hned, ale on čekal trpělivě. Děvče zatím sbíralo své myšlenky. Co věděla vlastně o tom podivném cizinci, který nyní seděl vedle ní. Co věděl on sám o sobě? Kým byl? Kdo byli jeho rodičové? Vždyť i jeho jméno svědčilo o tom, že je záhadného původu. Vždyť on vlastně neměl jména. Mohla by býti šťastnou s tímto divochem z pralesa? Mohla by žít ve společnosti s manželem, který ztrávil svůj život na vrcholcích stromů v pralese, bojuje i užívaje radostí s divokými veleopy?

»Vy neodpovídáte,« řekl Tarzan. »Bojíte se mi snad ublížit?«

»Já nevím, jak vám mám odpovědět,« řekla Jane smutně.

»Já sama nevím, co bych vám řekla.«

»Vy mne tedy nemilujete,« řekl tiše.

»Netažte se mne na to. Snad budete šťastnějším beze mne. Vy se nikdy nepřizpůsobíte k civilisované společnosti. Civilisace se vám stane jednoduše obtížnou, a vy budete toužiti po svém starém životě, — po životě, do něhož já se nikterak nehodím — «

»Já myslím, že vám rozumím,« řekl klidně. »Já vás nebudu nutiti, protože budu raději, když vy budete šťastna, než abych byl šťasten já sám. Já vidím zřetelně, že byste nemohla být šťastna — s opičákem.«

V jeho hlase se ozval slabý nádech trpkosti.

»Ne, nemluvte tak. Vy mi nerozumíte,« řekla prudce.

Ale dříve nežli mohl odpovědět, náhlá zatáčka cesty je přivedla do malého údolí. Před nimi stál Clayton, obklopený společností, kterou vyvezl z farmy, ohrožené plameny.

Kapitola XXVIII.

Z á v ě r.

Když prchající spatřili, že byla Jane Porterová zachráněna, spěchali k ní s výkřiky úlevy na rtech, a professor Porter objal svoji dceru. Chvilí si nikdo nepovšiml Tarzana, ale Clayton první si na něho vzpomněl a obrátil se k němu, podáváje mu ruku:

»Jak vám můžeme poděkovati?« zvolal. »Vždyť vy jste nás všechny zachránil. — Ale promiňte, — vy jste mne jmenoval hned mým jménem, kdežto já si nemohu na vás vzpomenouti, ačkoliv se mi zdá, že jste mi odněkud povědomý. Já myslím, že jsme se již někde potkali, ale za úplně jiných poměrů.«

Tarzan se usmál a přijal podávanou mu ruku.

»Máte pravdu, pane Claytone,« řekl francouzsky. »Promiňte mi, že vám neodpovídám anglicky. Já se angličtině teprve učím, ale rozumím již dobře.«

»Ale kdo jste vlastně?« otázal se Clayton, mluvě tentokrát francouzsky.

»Tarzan z rodu Opic.«

Clayton ucouvl zpět překvapením.

»Probůh!« zvolal. »Je to možné?«

Professor Porter a pan Philander, zaslechnuvše jejich rozhovor, přiblížili se k nim a děkovali srdečnými slovy svému bývalému, jim dosud neznámému příteli z džunglí, projevujícíce nelíčenou radost, že se s ním setkali.

Celá společnost uchýlila se do malé hospůdky, která stála nedaleko a brzy rozpředl se kolem stolu živý rozhovor. Ale pojednou pan Philander, který seděl blízko u okna, upozoroval nový automobil, který se rychle přiblížil a stanul vedle jejich vozu.

»Bože můj,« zvolal stařec znepokojeně. »To je pan Cauler. Já jsem doufal, eh, to jest — já jsem myslel, eh — jak jsme šťastni, že nezahynul někde v plamenech,« skončil jaksi sklesle.

»Pst! Pst! Pane Philandře!« řekl professor Porter. »Já jsem vždy připomínal svým žákům, aby počítali do desíti, dříve než počnou mluvit. Kdybych byl vámi, pane Philandře, počítal bych vždy do tisíce, a pak bych se zahalil v hrobové mlčení.«

»Ano, — to máte pravdu,« řekl pan Philander. »Ale co je to za člověka, který vypadá jako kněz, jehož přivezl s sebou?«

Jane Porterová zbledla, a Clayton se pohnul nepokojně na své židli. Professor Porter sňal rozechvěně brýle, nadýchal na ně a nasadil je opět na nos, zapomněv je otřítí. Esmeralda zabručela cosi nevrle. Jen Tarzan nechápal ničeho. Náhle Robert Cauler vrazil do světnice.

»Díky bohu!« zvolal. »Měl jsem již obavy, že se něco přihodilo, až jsem spatřil váš automobil, Claytone. Plameny mi odřízly cestu k jihu a já se musil vrátit do města, abych se dal znovu na východ. Ale již jsem myslel, že nebude opravdu více možno dosáhnouti farmy.«

Nikdo neodpovídal. Jen Tarzan se díval na Caulera, jako se dívá lvice Sabor na svoji oběť. Jane Porterová pohlížela na něho a kašlala významně.

»Pane Caulere,« řekla konečně. »To je pan Tarzan, náš starý přítel.«

Cauler se obrátil k němu a podával mu ruku. Tarzan vstal a uklonil se mu tak zdvořile, jak ho to D'Arnot naučil, ale jak se zdálo nezpozoroval, že mu Cauler podává ruku. Leč zdálo se, že ani Cauler neviděl tohoto nedopatření.

»Tohle je reverend, pan Tousley, Jane,« řekl, obraceje se k duchovnímu, který stál za ním. »Pan Tousley, — slečna Porterová.«

Tousley se uklonil, a Cauler ho představil i druhé společnosti.

»Obřad může být vykonán hned, Jane,« pokračoval Cauler. »A potom můžeme odejet zpět do Baltimore půlnočním vlakem.«

Tarzan konečně pochopil, oč se jedná. Podíval se zvolna na Jane Porterovou, ale nepohnul ani svalem. Děvče váhalo. Ve světnici zavládlo tíživé ticho.

»Nemohli bychom počkati několik dnů,« řeklo konečně. »Já jsem úplně vysílena tím, co jsem dnes prožila.«

Cauler cítil nepřátelství celé společnosti, jež viselo ve vzduchu kolem něho a to ho rozčilovalo.

»Čekali jsme právě tak dlouho, jak jsem zamýšlel čekati,« řekl hrubě. »Vy jste mi slíbila, že si mne vezmete a já nedám s sebou více pohrávati. Já mám již povolení k sňatku a zde je kněz. Pojďte, pane Tousleyi! Svědků je tu dost — víc než dost,« dodal s posměšným a urážlivým přízvukem a uchopiv Jane Porterovou pod paži, vedl ji ke knězi. Ale sotva učinil první krok, mocná ruka jej uchopila za rameno železným hmatem. Druhá ruka ho uchopila za hrdlo a potom byl zdvižen od podlahy strašnou silou. Tarzan třásl jím, jako potřásá kočka myši.

Jane Porterová se obrátila v úžasu k Tarzanovi. A když zahlédla jeho obličej, spatřila na jeho čele rudý pruh — právě takový, jaký viděla kdysi jednoho dne v africké džungli, když se Tarzan utkal ve smrtelném zápase s Terkozem. Věděla, co to znamená. Touha po vraždě naplnila srdce divokého muže. S výkřikem hrůzy přiskočila k opímu muži.

Ale dříve, než mohla k nim dosáhnouti, přiskočil Clayton k Tarzanovi a snažil se mu vyrvati Caulera, který již chroptěl. Jediné mávnutí strašné paže Tarzanovy stačilo a Angličan odletěl přes celou síň. Tehdy Jane Porterová přiskočila a řekla, pohlížeje Tarzanovi přímo do očí:

»Pusťte ho — k vůli mně!«

Stisk Tarzanovy ruky povolil. Obr se podíval do krásného obličeje dívčina.

»Já nechci, aby zemřel vaší rukou, drahý příteli,« odpověděla. »Nechci, abyste se stal vrahem.«

Tarzan pustil Caulerovo hrdlo úplně.

»Propouštíte ji ze závazku?« otázal se hrozivým hlasem.

»Jen tak můžete zachrániti svůj život.«

Couler, lapaje po vzduchu, přikývl.

»A půjdete pryč a nebudete ji více obtěžovati?«

Cauler opět přisvědčil mlčky, maje rysy v obličejí strhány hrůzou před smrtí, která mu hrozila. Tarzan ho odstrčil od sebe a Cauler vrávoral ke dveřím. V příštím okamžiku zmizel a s ním i poděšený kněz, kterého přivedl.

Tarzan se obrátil k Jane Porterové.

»Mohl bych s vámi chvilku samotén pohovořiti?«

Dívka přisvědčila a vyšla ven dveřmi, vedoucími na úzkou verandu hospůdky a tak neslyšela rozhovor, který následoval po jejím odchodu.

»Počkejte!« zvolal professor Porter, když ji chtěl Tarzan následovati. »Než půjdete dále, musíte mi podati vysvětlení o události, jež se tu sběhla. Jakým právem jste zakročil proti panu Caulerovi. Já jsem mu slíbil ruku své dcery — a ať se již někomu líbí nebo nelíbí, slib musí být dodržen.«

»Já jsem zakročil, pane profesore,« odpověděl Tarzan, »poněvadž vaše dcera nemiluje pana Caulera a poněvadž si ho nechce vzíti za muže. A to mně stačí!«

»Vy si nedovedete ani představití, co jste to provedl,« řekl professor Porter. »Vždyť on si ji nyní nebude chtít vzíti.«

»To asi nebude!« zvolal Tarzan emfaticky. »A dále — vy se nebudete musit strachovat, že tím vaše čest utrpí, neboť professor Porter může zaplatiti tomu — Caulerovi, co mu dluhuje, jakmile se dostane domů.«

»Ale, ale,« zvolal professor Porter. »Jak to myslíte, pane?«

»Váš poklad byl nalezen,« řekl Tarzan.

»Co — co? — Co jste to řekl?« zvolal professor. »Vy jste se zbláznil! To nemůže být!«

»Ale je tomu tak,« odvětil Tarzan. »Neboť já jsem to byl, který ho ukradl, neznaje ovšem ani jeho ceny, ani komu náleží. Já jsem viděl námořníky, jak ho zakopávali, — a proto jsem ho jako opice opět vykopál a ukryl stejným způsobem na jiném místě. Když mi ale D'Arnot sdělil, oč se vlastně jednalo, a jaký měl pro vás význam, vrátil jsem se pro něj. A poněvadž byl příčinou tolika neštěstí i zločinů, D'Arnot usoudil, že by nebylo radno jej převážeti sem, jak jsem měl původně v úmyslu, ale

vyměnil jej za úvěrní list. Zde je,« dodal Tarzan a vytáhnul z kapsy obálku, podal ji užaslému professoru. »Dvěstčtyřicetjedentisc dollarů! Poklad byl velmi pečlivě odhadnut znalci, ale abyste snad nechoval žádných pochybností o správnosti jeho ocenění, D'Arnot jej koupil sám, a má ho pro vás uschován pro případ, že byste nebyl spokojen s akreditivem.«

»Ach, bože,« řekl professor Porter. »Jsme vám již tolik zavázáni a nyní jste nám prokázal ještě tuto neocenitelnou službu. Vy jste mi zachránil čest.«

Clayton, který se vyšel podívat za Caulerem, se nyní vrátil.

»Promiňte,« řekl, »ale já myslím, že by bylo záhodno, abychom dorazili do města před večerem a abychom ujeli nejbližším vlakem ze zdejších lesů. Jeden ze zdejších obyvatel, který tudy jel, mi sdělil, že se požár šíří hrozivě k severu.«

Tato zpráva přiměla celou společnost, aby vyšla ven k automobilům. Professor Porter, Jane a Esmeralda vsedli do Claytonova vozu. Tarzan vzal s sebou pana Philandra.

»Bože můj,« zvolal starý učenec, když se Tarzanův automobil rozjel za Claytonovým. »Kdo by si byl kdy pomyslíl, že je to možné. Když jsem vás posledně viděl, byl jste skutečným divokým mužem, který lezl po větvích afrického pralesa, a nyní mne vezete po Wisconsinské silnici v moderním francouzském automobilu. To je skutečně velmi pozoruhodné!«

»Ano!« přisvědčil Tarzan a po chvílce dodal: »Vzpomínáte si, pane Philandře, na některé podrobnosti při nalezení a pohřbení tří koster u oné chatrče na pobřeží?«

»Zcela určitě, pane, zcela určitě,« odvětil pan Philander.

»Pozoroval jste něco zvláštního na těch kostrách?«

Pan Philander se podíval pozorně na Tarzana.

»Proč se ptáte?«

»Pro mně to má veliký význam,« odvětil Tarzan. »Vaše odpověď může rozluštití jistou záhadu. Já jsem se zabýval po celé dva předešlé měsíce tímto problémem a chci, abyste mi odpověděl podle svého nejlepšího svědomí. Byly všechny ty tři kostry, které jste tehdy pochovali, lidskými kostrami?«

»Ne,« odpověděl pan Philander. »Ta nejmenší, kterou jsme našli v kolébce, byla kostrou mládeže veleopa.«

»Děkuji vám,« řekl Tarzan.

V předním automobilu Jane přemýšlela rychle, co by měla říci Tarzanovi. Milovala ho? Ne, nyní nevěděla, když se změnil z lešního poloboha v bezvadného Francouze.

Jane pohlédla úkradkem na Claytona. Nebyl to muž, který jí byl roveň kulturou, muž, který měl pevné společenské postavení a mohl chápati její city i její potřeby?

Čím byl Tarzan proti němu?

A znovu se podívala na Claytona. Byl to velmi hezký muž a každým coulem gentleman. Na takového manžela mohla být vždy a všude hrdá.

A právě v tom okamžiku Clayton promluvil:

»Vy jste nyní volnou, Jane,« řekl. »Kdybyste mi nyní řekla ano, obětoval bych celý život, abych vás učinil šťastnou. Odpovězte mi!«

»Ano,« zašeptala.

Téhož večera v malé čekárně na stanici zastihl Tarzan Jane na okamžik samotnu.

»Vy jste nyní svobodnou, Jane,« řekl »a já jsem k vůli vám opustil prales, změnil se v civilisovaného člověka, k vůli vám procestoval jsem celé díly světa a přejel po oceánech, a k vůli vám se stanu tlu, činkoliv vy budete chtít. Já vás mohu učiniti šťastnou, poněvadž vás miluji ze všech nejvíce. Vezmete si mne za muže?«

Prv ve svém životě uvědomila si Jane hloubku Tarzanovy lásky. Ano, vše to, co vykonal v poslední době, bylo z lásky k vůli ní. Jane se odvrátila od něho a zakryla si rukama obličej. Co to učinila? Protože se obávala, že by se mohla státí bezmocnou hračkou tohoto obra, spálila za sebou všechny mosty — a z obavy, že by se mohla dopustiti chyby, dopustila se ještě větší. A potom mu řekla vše, řekla mu pravdu, neskrývaje před ním ničeho.

»Co můžeme nyní dělati?« otázal se. »Vy jste připustila, že mne milujete. Vy víte, že já vás miluji také, ale poněvadž já ne-

znám společenské a mravní zákony společnosti, v níž žijete, přenechávám vám rozhodnutí o tom, co by nejlépe posloužilo k vašemu blahu.«

»Já mu to nemohu říci, Tarzane,« odvětila. »Clayton mne miluje a jest velmi dobrý člověk. Nemohla bych ani vám, ani nikomu jinému pohlédnouti přímo do očí, kdybych zrušila slib, který jsem mu dala. Já ho musím dodržeti a vy mi musíte pomoci nésti toto břímě, ač se již od dnešního dne nesmíme spatřiti.«

V tom vstoupila společnost dovnitř a Tarzan se obrátil k malému okénku. Hleděl ven, ale neviděl ničeho. Jen před jeho duševním zrakem se vynořil obraz krásné dívky, sedící na bujném trávníku uprostřed džungle a podle ní užíval sebe. Jedli nádherné lesní ovoce, dívali se jeden druhému do očí a usmívali se na sebe. Byli šťastni — protože byli sami.

Tarzan vzdychl. Ale jeho snění bylo přerušeno staničním úředníkem, který se tázal, není-li někdo z přítomných pan Tarzan.

»To jsem já,« odpověděl obr.

»Je tu kabelogram z Paříže, který sem byl poslán z Baltimore,« řekl úředník a podal mu blanket.

Tarzan ho otevřel a četl: »Otisky prstů dokazují, že jste Greystokem. Gratuluji. D'Arnot.«

Když Tarzan dočetl, vstoupil Clayton a pokročil k němu, podávaje mu ruku. To byl člověk, který nosil Tarzanův titul a byl v držení jeho statků — a tento člověk se měl oženiti se ženou, kterou Tarzan miloval, a která milovala jeho. Jediné jeho slovo by bylo stačilo, aby se vše převrátilo. Tarzan by mu byl mohl odňati titul i statky, ale — byl by je odňal také Jane Porterové.

»Hej, příteli!« zvolal Clayton. »Neměl jsem dosud příležitosti, abych vám poděkoval za vše, co jste pro nás učinil. Zdá se, jako byste byl stále zaměstnán jen zachraňováním životů. Jsem tomu opravdu rád, že jste sem přišel. Musíme se spolu blíže seznámiti. Ale jak jste se vlastně dostal do té strašné džungle?«

»Narodil jsem se tam,« řekl Tarzan klidně. »Má matka byla opice a jak se samo sebou rozumí, nemohla mi říci mnoho o mém původu. A kdo byl mým otcem, toho jsem se nikdy nedozvěděl.«

